

BILLY

*James
Patterson*

AL
JOLLE

edice
KIDMAN

Bikiny

James Patterson

Pro domácí tým: Suzie a Johna, Brendana a Jacka

Autoři děkují těmto skvělým odborníkům za jejich čas a zkušenosti: doktoru Humphreymu Germaniukovi, kapitánu Richardu Conklinovi, Clintu Van Zandtovi, doktoru Davidu Smithovi, doktorce Marie Paigeové a Allison Adatové.

Děkujeme také svým vynikajícím řešeršérům: Rebecce Di-Libertové, Ellie Shurtleffové, Kai McBrideové, Alanu Graisonovi, Nicku Dragashovi a Lynn Colomellové.

Zvláštní díky patří Michaelu Hamptonovi, Jimu a Dorian Morleyovým, Sue a Benovi Emdinovým a Mary Jordanové, která toto vše umožnila.

Prolog

POUHÁ FAKTA

Vím věci, které vědět nechci.

Skutečný psychopatický zabiják se v ničem nepodobá normálnímu vrahovi. Není to lupič, který zpanikaří a vypálí na ubohého prodavače v obchodě s alkoholem, ani muž, jenž vtrhne do kanceláře svého burzovního makléře a ustřelí mu hlavu, ani manžel, který uškrtí svou ženu kvůli skutečné nebo domnělé nevěře. Psychopaty nepohání láska nebo strach, zuřivost nebo nenávisť. Oni tyto emoce necítí. Oni necítí vůbec nic. To mi můžete věřit.

Gacy, Bundy, Dahmer, BTK a ostatní hvězdy zabijácké první ligy byli osamocení, pohánění chťicem a vzrušením ze zabíjení. Pokud jste zahlédli v očích Teda Bundyho lítost poté, co se přiznal k zavraždění třiceti mladých žen, tak jste si to jen namlouvali, protože normálního vraha od psychopatického zabijáka odlišuje to, že mu na ničem nezáleží. Ani na životech jeho obětí, ani na jejich smrti. Ale psychopati předstírají zájem. Napodobují lidské emoce, aby pronikli mezi nás a co nejvíce se přiblížili ke své oběti. A poté, co zabijí, přesunou se k novému a lepšímu vzrušení - bez hranic, bez tabu, bez sebeovládání. Bylo mi řečeno, že je rozptylující nechat se takto stravovat vlastním chťicem, a proto psychopati často nakonec šlápnou vedle.

Možná si vzpomenete na jaro roku 2007, kdy byla z písečné pláže na Havaji unesena Kim McDanielsová, modelka předvádějící plavky. O výkupné nikdo nežádal. Kniha, kterou držíte v ruce, je skutečný příběh obratné, nepolapitelné a jak by mnozí řekli, prvotřídní zrůdy, která si říkala Henri Benoit. Jak mi sám Henri řekl: "Jacku Rozparovači se o takovémto zabíjení nikdy ani nesnilo."

Už několik měsíců bydlím na odlehlem místě a sepisuji Henriho příběh. Často se tady vypíná elektřina, tak jsem se naučil zacházet s mechanickým psacím strojem. Nakonec vysvitlo, že nepotřebuji ani Google, protože to, co není na mých páskách nebo v poznámkách, mám navždy vypáleno v mozku.

Kniha Bikiny je o nevídaném sériovém vrahovi, který vystoupal do nových výšin, zabijákovi, jakému není rovno. Při vyprávění využívám jistě autorské licence, protože samozřejmě nevím, co si Henri nebo jeho oběti v daný okamžik skutečně mysleli. Nenechte se tím však odradit, protože to, co mi Henri řekl vlastními slovy, bylo dokázáno fakty. A fakta mluví pravdu. A ta pravda vám vyrazí dech stejně jako mně.

Benjamin L. Hawkins, květen 2009

Kapitola 1.

Kim McDanielsová byla bosá a na sobě měla modrobíle pruhované minišaty značky Juicy Couture, když ji probudil silný úder do boku. Otevřela oči do temnoty a na hladinu její mysli se začaly vynořovat otázky.

Kde to jsem? Co se to sakra děje?

Bojovala s dekou přehozenou přes hlavu, a když se jí konečně zbavila, uvědomila si několik nových věcí. Ruce a nohy měla spoutané a nacházela se v nějakém stísněném prostoru. Otřásla jí další rána a tentokrát už vykřikla: "Hej!" Její výkřik však pohltily plechové stěny a vibrace motoru. Uvědomila si, že je v kufru auta. To nedávalo smysl! Prikázala si, aby se probudila. Bohužel ale byla vzhůru, ty údery skutečně cítila, a tak bojovala a kroutila zápěstími proti zauzlovanému provazu, který nepovoloval. Převrátila se na záda, přitáhla kolena k hrudi a bum! Kopla do víka kufru, ale nezvedla ho ani o centimetr. Dělal to znovu, znovu a znovu, až jí bolest vystřelovala z chodidel až ke kyčlím, ale byla stále zamčená. Zachvátila ji panika a roztřásla se po celém těle. Byla chycená. Byla polapená. Nevěděla, jak a proč se to stalo, ale nebyla mrtvá ani zraněná. Takže se ven dostane. Spoutanýma rukama šátrala kolem sebe po krabici s náradím, hledajíc hever nebo páčidlo, ale nenašla nic a vzduch, po kterém ve tmě lapala, začal být těžký a páchl.

Proč tady je?

Kim zapátrala v posledních vzpomínkách, ale mozek jí fungoval jen stěží, jako by i přes něj měla přehozenou deku. Usoudila tedy, že jí někdo dal nějakou drogu. Ale kdo? Kdy?

"Pomóóóc! Pusťte mě ven!" křičela s očima plnými slz a s pocitem hrůzy na pokraji šílenství, zatímco kopala do víka kufru a bušila hlavou do tvrdé plechové přepážky. Najednou přes slzy zahlédla, jak se kousek nad ní zaleskla asi třináct centimetrů dlouhá páčka. Musela to být vnitřní klička od kufru a ona jen zašeptala: "Díky, bože."

Kapitola 2.

Kim se třásly ruce, když sáhla nahoru, zahákla prsty za páčku a zatáhla dolů. Páčka se pohnula - až příliš lehce - ale víko se nezvedlo. Zkusila to znovu - divoce cloumala páčkou, přestože věděla, že ji někdo odpojil a přestříhl lanko - když tu náhle ucítla, jak auto sjelo z vozovky. Jízda byla hladší než předtím, což ji přivedlo k myšlence, že možná jede po písku.

Má namířeno do oceánu? Utopí se v jeho kufru?

Znovu vykřikla. Bylo to hlasité kvílení beze slov, které přešlo v drmolivou modlitbu. "Bože, dostaň mě z toho živou, a já ti slibuji..." Když se odmlčela, uslyšela, jak jí někde za hlavou hraje hudba. Doprovázela ženský hlas zpívající blues, které neznala.

Kdo to auto řídí? Kdo jí tohle udělal? A proč, proboha?

V hlavě se jí začalo rozjasňovat a ona se ponořila do minulosti, listovala obrazy uplynulých hodin. Začala se rozvzpomínat. Vstala ve tři. Nalíčili ji ve čtyři. Na pláži byly v pět. Ona, Julia, Darla, Monique a ta nádherná, ale divná dívka Ayla. Gil, jejich fotograf, pil kávu se štábem a kolem místa natáčení postávali muži, chlapci s ručníky a první ranní běžci zvědaví na dívky v malých bikinách, když už se stal takový zázrak a Sporting Life fotí novou kolekci plavek právě tady.

Kim si vybavila chvíli, kdy pózovala s Julií a Gil pronesl: "Míň se usmívej, Julie. To je ono, výborně. Kim, paráda, tak se mi líbíš. Oči na mě. Tak je to skvělé."

Vzpomněla si na telefonáty, které pak přicházely během snídaně a po celý den. Deset ztracených telefonátů, dokud nevypnula telefon. Douglas jí volal, posílal zprávy na pager, pronásledoval ji, přiváděl k šílenství. A ona pomyslela na to, jak ten den po večeři seděla v hotelovém baru s Delem Swannem, uměleckým ředitelem dohlížejícím na fotografování, který jí dělal garde. Del potom odešel na toaletu, a nakonec on a Gil, oba pravověrní gayové, společně zmizeli. Vzpomněla si také, jak Julia mluvila u baru s nějakým chlapíkem. Kim se snažila upoutat její pozornost, ale nepovedlo se jí to, tak se šla projít na pláž. A dál už si nic nepamatuje. Když

odcházela z baru, měla na pásku pověšený vypnutý mobil. Teď ji napadlo, jestli jí ho Douglas nevzal. Nikdy se neuměl ovládat a nakonec ji začal pronásledovat. Možná někomu zaplatil, aby jí něco přidal do pití. Začínalo jí to docházet. Mozek už fungoval dobře.

"Douglassi? Dougie?" vykřikla.

A pak, jako by bůh konečně vyslyšel její modlitby, začal uvnitř kufru vyzvánět mobil.

Kapitola 3.

Kim zadržela dech a poslouchala. Nějaký telefon zvonil, ale nebylo to její vyzvánění. Tohle bylo hluboké bzučení, ne čtyři takty z Weezerovy skladby Beverly Hills, ale stejně, pokud byl nastavený jako většina telefonů, dalo se čekat, že po třetím zazvonění přesměruje hovor do hlasové schránky. To nemohla dopustit!

Kde je ten ztracený telefon?

Prehrabovala se v dece a provazy jí sdíraly zápěstí. Sáhla na podlahu, nahmatala bouli pod krajem koberce, odstrčila ji dál nešikovnou... "Ach, ne!" Doznělo druhé zvonění, začalo třetí, a jí div nevyskočilo srdce z hrudi, když sevřela telefon - velký starý přístroj - a stiskla ho roztřesenými prsty kluzkými potem. Podívala se na displej, ale nebylo na něm jméno volajícího, jen číslo, které nepoznávala. Ale nezáleželo na tom, komu patří. V tu chvíli byl každý dost dobrý.

Kim přijala tlačítkem hovor, přitiskla telefon k uchu a chraptivě zavolala: "Haló? Haló, kdo je tam?" Ale místo odpovědi uslyšela jen zpěv, tentokrát Whitney Houston. "All always love you-ou-ou" vycházející z rádia v autě, jen o něco hlasitěji a zřetelněji. Volal jí z předního sedadla! Překřičela Whitneyin hlas: "Dougie? Dougie, co to má znamenat? Odpověz mi!" Ale odpověď nepřišla a Kim se třásla v kufru auta svázaná jako kuře a zpocená jako prase. Zpěvaččin hlas jako by se jí posmíval.

"Douggu! Co si sakra myslíš, že děláš?"

A pak jí to došlo. Chtěl jí ukázat, jaké to je, když ji někdo ignoruje, dát jí lekci, ale nemohl vyhrát. Jsou přece na ostrově, ne? Jak daleko se mohou dostat?

Kim použila vztek jako palivo pro mozek, který ji dostal k přijímačkám na lékařskou fakultu Kolumbijské univerzity, a přemýšlela, jak Douga obelstít. Musela to na něj sehrát, namluvit mu, jak ji to mrzí, a vysvětlit mu, že to nebyla její vina. Zkusila si to v duchu.

Víš, Dougie, já nesmím přijímat hovory. Smlouva mi přísně zakazuje komukoli prozradit, kde fotím. Vyrazili by mě, chápeš?

Musí ho přesvědčit, že i když se rozešli, i když zuří kvůli tomu, co jí udělal, je stále její miláček. Ale, a to byla součást jejího plánu, jakmile se jí naskytne příležitost, vrazí mu koleno do rozkroku nebo ho kopne do kolenní česky. Uměla džudo dost dobře na to, aby ho zneškodnila, i když byl tak velký. Pak bude utíkat jako o život a policie už se o něho postará.

"Dougie?" křikla do telefonu. "Odpověz mi, prosím! Tohle není legrační!"

Hudba náhle utichla.

Znovu zadržela dech a poslouchala přes hukot krve v uších. Tentokrát ji oslovil nějaký hlas, mužský hlas, vřelý, téměř láskyplný.

"Je to docela legrační, Kim, a taky úžasně romantické."

Kim ten hlas nepoznala. Protože to nebyl Doug.

Kapitola 4.

Kim zaplavil nový druh strachu jako chladný oheň a ona začala ztrácet vědomí. Ovládla se však, pevně stiskla kolena k sobě, kousla se do ruky a udržela se při smyslech. V hlavě si znovu přehrála ten hlas.

Je to docela legrační, Kim, a taky úžasně romantické.

Neznala ho, nikdy ho neslyšela. Vše, co si ještě před chvílí vybavovala - Dougův obličej, jeho posedlost její osobou, celý ten

rok, kdy se učila, jak nad ním vyhrát - to všechno bylo najednou pryč. Teď tu byla nová pravda. Nějaký cizinec ji svázal a hodil do kufru auta. Byla unesena - ale proč? Její rodiče přece nebyli bohatí! Co jí chce ten člověk udělat? Jak mu unikne? Dokáže to - ale jak?

Kim mlčky poslouchala a pak se zeptala: "Kdo je to?"

Když neznámý znovu promluvil, měl hlas jemný a klidný.

"Omlouvám se, že se chovám tak nezdvorně, Kim. Za chvíli se vám představím. Nebude to už dlouho trvat. A nedělejte si starosti. Všechno bude v pořádku."

Hovor skončil.

Když se rozhostilo ticho, zůstala Kim jako v tranzu. Bylo to, jako by se jí odpojil mozek. Pak se myšlenky začaly pomalu vracet. Našla naději v uklidňujícím hlasu toho neznámého a pevně se jí chytla. Choval se tak mile. Řekl: "Všechno bude v pořádku."

Auto zabočilo ostře doleva a Kim se odkulila ke straně kufru, kde si odřela kotník o stěnu. Uvědomila si, že stále drží v ruce telefon. Zvedla klávesnici k obličejí. Sotva rozeznala slabě osvětlená čísla, ale podařilo se jí vytočit 911. Vyzváněcí tón zazněl třikrát, pak počtvrté a ozval se hlas operátora: "911. Jak vám mohu pomoci?"

"Jmenuji se Kim McDanielsová. Byla jsem..."

"Nerozumím vám. Hláskujte prosím své jméno." Auto zastavilo a Kim se převalila dopředu. Pak bouchly dveře řidiče a ona uslyšela, jak se v zámku kufru otáčí klíč. Sevřela telefon v hrůze, že hlas operátora bude tak hlasitý, že ji prozradí, ale hlavně ve strachu, že když zavěsí, přeruší spojení mezi sebou a policií - svou největší nadějí na záchranu. "Byla jsem unesena," sykla.

Klíč se otáčel doleva a doprava, jak zámek nereagoval, a Kim v tom zlomku minuty zoufale přehodnocovala svůj plán. Pořád se jí zdál přijatelný.

Třeba se s ní chce únosce jen vyspat. To by přece přežila, ale bude se muset chovat chytře, udělat z něj svého přítele a pamatovat si všechno, co pak poví policii.

Víko kufru se náhle zvedlo a nohy jí zalilo světlo měsíce. Plán na svedení svého únosce se Kim dočista vypařil z hlavy. Přitáhla kolena

k bradě a vši silou vykopla proti mužovým stehnům. Když se jí hlava zvrátila dozadu a světlo pohaslo, uslyšela jeho hlas.

"Je zbytečné se mnou bojovat, Kim. Tady nejde jen o vás a o mne. Je to mnohem složitější, věřte mi. I když vlastně - proč byste mi měla věřit?"

Kapitola 5.

Kim se vrátilo vědomí. Ležela na břiše na posteli v jasném nažluto vymalovaném pokoji. Paže měla svázané a upevněné za hlavou. Nohy byly kdesi daleko připoutané k železnému rámu postele. Pod bradou měla zastrčené saténové prostěradlo, které bylo protažené mezi jejíma nohama. Nebyla si stoprocentně jistá, ale zdálo se jí, že je pod prostěradlem nahá. Zatahala za provaz držící její ruce za zády a před očima se jí objevily děsivé obrazy toho, co by se mohlo dít dál. Nic z toho neodpovídalo uklidňujícím slovům toho muže, že všechno bude v pořádku. Pak uslyšela, jak jí z hrdla vychází jakési kvičení a chrochtání, zvuky, jaké nikdy předtím nevydávala. S provazy neuspěla, tak zvedla hlavu, jak nejvýš to šlo, a rozhlédla se po místnosti. Vypadala neskutečně, jako divadelní kulisy. Napravo od postele byla dvě zavřená okna zakrytá tenkými záclonami. Pod okny stál stůl plný hořících svíček všech velikostí a barev doplněných havajskými květinami. Strelície a zázvor - na její vkus příliš maskulinní květy, přímo sexuální - stály zpříma ve váze vedle postele. Znovu se rozhlédla a spatřila dvě kamery - profesionální, připevněné na trojnožkách po obou jejích stranách. Uviděla reflektory na stojanech a jeden umístěný přímo nad svojí hlavou, kterého si prve nevšimla. Uvědomila si, že slyší hlasitý hukot přboje, jako by vlny narážely přímo do zdi. A uprostřed toho všeho byla ona - přišpendlená jako motýl.

Kim se zhluboka nadechla a vykřikla: "POMÓÓÓC!" Když její křik dozněl, uslyšela za hlavou mužský hlas.

"No, no, Kim. Nikdo tě neuslyší."

Obrátila hlavu doleva, namáhavě natáhla krk a spatřila muže sedícího na židli. Měl sluchátka, která si sundal z hlavy, takže mu ležela na klíčních kostech. První pohled na člověka, který ji unesl. Neznala ho. Měl středně dlouhé špinavě blond vlasy a mohlo mu táhnout na čtyřicet. Jeho rysy byly pravidelné a nevýrazné, skoro by se dalo říct pohledné. Byl svalnatý, oblečený do přiléhavých, drazě vypadajících šatů a na ruce měl zlaté hodinky, které viděla ve Vanity Fair. Patek Philippe. Ten muž na židli jí připomněl herce, který hrál hlavní roli v nejnovější bondovce - Daniela Craiga. Znovu si nasadil sluchátka a zavřel oči, jako by poslouchal. Ignoroval ji.

"Hej, pane! Mluvím s vámi!" zvolala Kim.

"Tohle byste si měla poslechnout," řekl ten muž. Prozradil jí název skladby, sdělil, že se zná s hudebníkem a že tohle je jeho první studiová nahrávka. Vstal, zvedl jí sluchátka nad hlavu a jedno jí přiložil k uchu.

"No, není to skvělé?"

Kimin plán na záchranu se zhroutil. Propásla velkou šanci, kterou jí mohlo poskytnout svádění. Udělá, co se mu zamane, pomyslela si. Ale pořád ještě mohla prosit o život. Namluvit mu, že bude mnohem zábavnější, když ona bude spolupracovat. Ale v hlavě měla zmatek po injekci, kterou jí dal, a slabostí se nemohla pohnout. Pohlédla mu do světlešedých očí a znovu odvrátila zrak, jako by k němu cítila nějakou náklonnost. Třeba to půjde takhle, pomyslela si a nahlas pronesla: "Poslouchejte mě. Lidé už vědí, že jsem zmizela. Významní lidé. Z agentury Life Incorporated. Slyšel jste o ní? Mám večerku jako všechny modelky. Policie už po mně jistě pátrá."

"Říkej mi třeba James Blond, Kim," odvětil, "policie mi starosti nedělá. Byl jsem velice opatrný."

Sedl si vedle ní na postel a obdivně jí položil dlaň na tvář. Pak si natáhl latexové rukavice. Kim upoutala barva těch rukavic, protože byly modré. Zvedl něco z hřebíku na zdi, jakousi masku, kterou když si navlékl, jeho rysy se zdeformovaly. Vypadalo to děsivě.

"Co to děláte?! Co to děláte?!"

Kimin křik se rozléhal po malém pokoji.

"To bylo skvělé. Udělala bys to ještě jednou? Jsi připravená, Kim?"

Obešel obě kamery, zkontroloval zaměření objektivů a zapnul je. Rozzářila se jasná světla. Kim sledovala modré ruce, když stahovaly saténové prostěradlo z jejího těla. V místnosti bylo chladno, ale jí na kůži okamžitě naskočily kapky potu. Bylo jí jasné, že ji chce znásilnit.

"Tohle dělat nemusíte," řekla.

"Ale musím."

Kim začala lkát a její vzlyky brzy přešly v pláč. Odvrátila obličej, zadívala se k zavřeným oknům a uslyšela, jak o podlahu cinkla spona opasku. Neovladatelně se rozvzlykala, když ucítila dotek latexu na nadrech, pocit v rozkroku, jak ji otvíral ústy, tupý tlak, když se dral dovnitř, zatímco se její svaly stahovaly, aby mu v tom zabránily. Promluvil jí do ucha a jeho dech jí měkce ovál tvář.

"Jen se tomu poddej, Kim, jen se poddej. Je mi líto, ale tohle je práce, kterou dělám za spoustu peněz. Ti lidé, co se dívají, jsou tví velcí obdivovatelé. Snaž se to pochopit."

"Chci umřít," vypravila ze sebe. Kousla se do zápěstí, až jí začala téct krev, a v tom okamžiku jí uhodil. Vrazil jí pár facek a z očí jí vytryskly slzy. Přála si omdlít, ale zůstávala při vědomí pod tělem neznámého blondáka, slyšela ho hekat, cítila... příliš mnoho. Snažila se potlačit všechno až na zvuk vln a myšlenky na to, co mu udělá, až se jí podaří uprchnout.

Kapitola 6.

Když se Kim probudila, seděla ve vaně s horkou vodou, opírala se zády o její šikmý okraj a svázané ruce jí zakrývala pěna na hladině. Blondák seděl vedle ní na stoličce a umýval ji houbou tak přirozeně, jako by ji koupal už mnohokrát. Kim se zvedl žaludek, vyzvracela do vany své žaludeční šťávy a neznámý ji jedním silným trhnutím zvedl na nohy. Zahalekal: "Hej rup!" a ona si všimla, jak je

urostlý. Zároveň poprvé postřehla jeho přízvuk, nedokázala ho však určit. Možná ruský. Nebo český? Či snad německý? Pak vytáhl z vany zátku a pustil sprchu. Kim se zapotácela pod přívalem vody a on ji podepřel, když tu náhle vykřikla a kopl po něm. Uklouzly jí však nohy, začala se kácet a on ji se smíchem znovu zachytil a řekl: "Ty jsi ale číslo, vid'?" Pak ji zabalil do měkkých bílých osušek jako malé děcko. Když ji posadil na sklopené záchodové prkénko, podal jí sklenici s nějakým nápojem.

"Vypij to," pobídl ji. "Pomůže ti to, opravdu."

Kim zavrtěla hlavou. "Kdo jste? Co mi to děláte?"

"Chceš si tenhle večer pamatovat, Kim?"

"Ty snad žertuješ, ty mizernej zvrhlíku!"

"Tenhle nápoj ti pomůže zapomenout. A já chci, abys spala, až tě povezu domů."

"Kdy mě odvezete domů?"

"Už to máš skoro za sebou," odpověděl.

Kim k němu zvedla ruce a všimla si, že má kolem zápěstí jiné provazy než předtím. Tyhle byly tmavomodré, nejspíš hedvábné, a spojovaly je velmi propracované, skoro krásné uzly. Vzala si od něho sklenici a vyprázdnila ji. Pak ji únosce požádal, aby sklonila hlavu dopředu. Poslechla a on jí vysušil ručníkem vlasy. Potom je učesal, rozpletl prsty prameny a udělal kudrny. Když s tím byl hotov, vytáhl z dlouhé zásuvky stolku pod umyvadlem různé lahvičky a štětce. Zručně jí nalíčil tváře, rty a oči, přidal trochu make-upu na odřené místo u levého oka, navlhčil štětec jazykem, přepudroval ji a řekl: "Neboj se, umím to dobře."

Dokončil svou práci, pak ji objal pažemi, zvedl její tělo zabalené v osušce a odnesl ji do vedlejší místnosti. Když položil Kim na postel, zvrátila se jí hlava dozadu. Cítila, že ji obléká, ale nijak mu nepomáhala, když jí vytahoval bikiny nahoru po stehnech. Pak jí za zády uvázal vršek plavek. Plavky Kim připomněly model od Vittadiniho, který měla na sobě na konci fotografování. Červené se stříbrným leskem. Musela asi zamumlat "Vittadini", protože "James Blond" řekl: "Dokonce lepší. Vybral jsem je osobně, když jsem byl v St. Tropez. Koupil jsem je přímo pro tebe."

"Vždyť mě ani neznáte," vypravila ze sebe koutkem úst.

"Tebe zná každý, zlato. Jsi Kimberly McDanielsová. I jméno máš krásné." Odhrnul jí vlasy ke straně, uvázal plavky za krkem na mašličku a omluvil se, že ji zatahal.

Kim chtěla něco říct, ale slova se jí vypařila z hlavy. Nemohla se pohnout. Nemohla vykřiknout. Sotva dokázala udržet víčka. Pohlédla do těch světlešedých očí, které ji upřeně pozorovaly.

"Jsi okouzlující," řekl. "Vypadáš krásně pro záběry zblízka."

Pokusila se říct: "Polib si...", ale slova jí splynula dohromady a z úst vyšlo jen dlouhé unavené povzdechnutí.

"Polsiiii..."

Kapitola 7.

V soukromé knihovně na druhém konci světa seděl v koženém čalouněném křesle muž jménem Horst a sledoval velkou plochou obrazovku vedle krbu.

"Líbí se mi ty modré ruce," řekl svému příteli Janovi, který kroužil nápojem v mohutné sklenice, a přidal dálkovým ovládáním zvuk.

"Je to hezký detail," souhlasil Jan. "V těch plavkách a s tou jemnou pletí je to pravý americký jablečný koláč. Víš jistě, že jsi to video uložil?"

"Samozřejmě že ano. Podívej se teď," řekl Horst. "Sleduj, jak to svoje zvíře krotí."

Kim ležela na břiše. Byla pevně svázaná, ruce měla za zády připoutané k nohám ohnutým v kolenou. Kromě červených plavek měla na sobě lesklé černé boty na patenty s třinácti-centimetrovými jehlovými podpatky a hladkými červenými podrážkami. Byly značky Christian Louboutin, nejlepší z nejlepších, a Horsta napadlo, že vypadají spíš jako hračky než jako boty. Kim úpěnlivě prosila muže, kterého diváci znali jako Henriho. Tiše vzlykala: "Rozvažte mě,

prosím. Budu hrát svoji roli. Budu se moc snažit a nikomu nic nepovím."

"To je pravda," zasmál se Horst. "Nikomu nic nepovím."

Jan odložil sklenici a podrážděně vyhrkl: "Horste, vrať to o kousek!"

Kim na obrazovce znovu vzlykla: "Nikomu nic nepovím."

"Tak se mi to líbí, Kim. Bude to naše tajemství, ano?"

Henriho obličej zakrývala plastová maska a hlas měl digitálně pozměněný, ale jeho výkon byl přesvědčivý a obecenstvo nadšené. Oba muži se dychtivě nakláněli dopředu a sledovali, jak Henri Kim hladí, masíruje jí záda a mluví k ní, dokud nepřestala vzlykat. A pak, když se zdálo, že usíná, si na ni obkročmo sedl a omotal si kolem ruky její dlouhé vlhké blond vlasy. Zvedl jí hlavu z postele a silně zatáhl, až se Kim prohnula v zádech a vykřikla. Možná si všimla, že sebral pravou rukou nůž s vroubkovaným ostřím.

"Kim," řekl, "brzo se probudíš. A jestli si budeš tohle pamatovat, bude ti to připadat jako zlý sen."

Krásná mladá žena byla překvapivě potichu, když jí Henri udělal první hluboký řez na zátylku. Pak, jako by ji bolest dostihla a prudce vytrhla z otupělosti, vytřeštila oči dokořán a z úst zkřivených bolestí jí vyšel chraptivý křik. Svíjela se, zatímco jí Henri přerezával svaly na krku. Poté křik ustal a nechal po sobě jen ozvěnu, když Henri třemi dlouhými řezy zcela oddělil její hlavu od těla. Tepenná krev stříkala na žlutě natřené stěny, barvila saténové ložní prádlo doruda a stékala po paži a bedrech nahého muže klečícího nad mrtvou dívkou. Henriho úsměv bylo dobře vidět i přes plastovou masku, když zvedl Kiminu hlavu za vlasy a lehce jí zakýval před kamerou. V její krásné tváři byl stále vepsaný výraz naprostého zoufalství. Vrahův upravený hlas byl strašidelný a strojový, ale Horstovi se velmi zamlouval.

"Doufám, že jsou všichni spokojeni," řekl Henri.

Kamera zabírala po dlouhou dobu Kimin obličej a pak, přestože diváci chtěli víc, obrazovka zčernala.

* DRUHÁ ČÁST - NOČNÍ LET*

Kapitola 8.

Na kraji přímořské zdi z lávových kamenů stál muž a hleděl na temnou hladinu a mraky zbarvující se do růžová, jak se k východnímu pobřeží ostrova Maui blížil rozbřesk. Jmenoval se Henri Benoit, ale nebylo to jeho skutečné jméno, jen ho momentálně používal. Táhl mu na čtyřicet, měl středně dlouhé světlé vlasy, světlešedé oči a bosý, jako byl právě teď, s prsty zabořenými v písku, měřil asi metr osmdesát. Bílá plátěná košile mu volně splývala přes šedé bavlněné kalhoty, jak tam postával a pozoroval křičící mořské ptáky míhající se nad vlnami.

Henriho napadlo, zda křik těch ptáků není predehrou dalšího bezchybného dne v ráji. Ale nežli ten den vůbec stačil začít, už to s ním šlo z kopce. Henri se obrátil zády k oceánu, zastrčil kapesní počítač do kalhot a pak, když mu vítr foukající do zad nadmul košili jako plachtu, zamířil ze svahu ke svému soukromému bungalovu. Otevřel síťové dveře a přešel po verandě a světlé dřevěné podlaze do kuchyně, kde si nalil šálek kávy. Pak se vrátil na verandu, usedl do křesla vedle horkého bazénku a ponořil se do myšlenek.

Tenhle podnik, hotel Hana Beach, byl na prvním místě jeho seznamu - exkluzivní, pohodlný, bez televize a telefonu. Tvořil ho nenápadný shluk budov na pobřeží ostrova obklopených deštým pralesem a skýtal dokonalé útočiště pro skutečné boháče.

Člověk si tam mohl dokonale odpočinout, dát průchod svému pravému já, uvědomit si svou lidskou podstatu.

Telefonát odněkud z jižní Evropy však poslal všechen odpočinek k čertu. Rozhovor byl stručný a v podstatě jednosměrný. Horst mu předal dobrou i špatnou zprávu tónem, který zaútočil na Henriho pocit pohody jako kudla vražená do břicha. Horst Henrimu pověděl, že jeho práce měla dobrý ohlas, ale objevily se jisté pochybnosti. Vybral vhodnou oběť? Proč smrt Kim McDanielsové vyzněla jako

tlesknutí jedné ruky? Proč se neobjevila zpráva v médiích? Dostali opravdu to, za co zaplatili?

"Odvedl jsem skvělý kus práce," odsekl Henri. "Jak to mohou popírat?"

"Ovládejte se, Henri. Jsme přece všichni přátelé, ne?"

Ano. Přátelé v přísně komerčním podniku, v němž jedna skupina ovládá finance. A teď přišel Horst s tím, že jeho kamarádi nejsou dost spokojení. Chtěli víc. Víc dějových zvratů. Víc akce. Větší potlesk na konci filmu.

"Použijte svou představivost, Henri. Překvapte nás."

Za dodatečně objednané služby mu samozřejmě zaplatí víc, a tak vyhlídka na větší zisk nakonec obrousila ostré hrany Henriho špatné nálady, aniž by se dotkla jádra jeho pohrdání Šmíráky.

Tak oni chtějí víc? Mají to mít!

Než dopil druhý šálek kávy, měl už připravený nový plán. Vytáhl z kapsy bezdrátový telefon a začal si vyřizovat hovory.

Kapitola 9.

Noční sníh lehce padal na dům Levona a Barbary McDanielsových v Cascade, lesnatém předměstí města Grand Rapids v Michiganu. Uvnitř jejich prostého, ale útulného cihlového domu se třemi ložnicemi tvrdě spali pod peřinami dva chlapci. O kus dál chodbou leželi zády k sobě Levon s Barbarou a dotýkali se chodidly přes neviditelnou hranici své manželské postele, jako by jejich pětadvacetiletý svazek zůstával pevný i ve spánku.

Barbařin noční stolek pokrývaly časopisy a rozečtené brožované knihy, složky s testy a oběžníky a několik lahviček vitaminových doplňků seskupených kolem lahve zeleného čaje. Nevšiměj si toho, Levone, a ničeho se prosím nedotýkej. Víím, kde co mám.

Levonův noční stolek odrážel na rozdíl od Barbařina stav jeho levé mozkové hemisféry - pečlivě srovnaná hromádka ročních zpráv, glosovaný výtisk knihy Proti zdravému rozumu, pero s blokem a celá

armáda elektronických přístrojů (telefony, notebook a budík zobrazující údaje o počasí) seřazených deset centimetrů od kraje desky a zapojených do řady zásuvek za lampičkou.

Padající sníh obklopoval dům bílým tichem, když tu náhle vytrhlo Levona ze spánku zvonění telefonu. Srdce se mu rozbušilo a mozek zachvátila panika.

Co se děje?

Telefon zazvonil podruhé a Levon sáhl po sluchátku. Podíval se na hodiny a zjistil, že je třináct minut po třetí ráno. Pomyslel si, kdo asi může v tuhle hodinu volat. A pak mu to došlo. Byla to Kim. Měla o pět hodin méně, a zřejmě na to zapoměla.

"Kim? Miláčku?" řekl Levon do sluchátka.

"Kim je pryč," řekl mužský hlas do jeho ucha.

Levonovi se sevřela hrud' a nemohl popadnout dech. Že by se o něho pokoušel infarkt?

"Pardon, co jste říkal?"

Barbara se posadila na posteli a rozsvítila.

"Levone?" řekla. "Co se děje?"

Levon zvedl ruku - dej mi chvilku.

"Kdo volá?" zeptal se a promnul si hrud', aby zmírnil bolest.

"Mám jenom chvilku, tak dobře poslouchejte. Volám z Havaje. Kim zmizela. Padla do špatných rukou."

Strach Levona naplnil chladnou hrůzou. Pevně sevřel sluchátko a v uších mu zněla ozvěna mužova hlasu: Kim padla do špatných rukou. Nedávalo to smysl.

"Nerozumím vám. Je zraněná?"

Žádná odpověď.

"Haló?"

"Posloucháte, co říkám, pane McDanielsi?"

"Ano. Kdo to volá?"

"Mohu vám to říct jen jednou."

Levon se tahal za tričko u krku a snažil se rozhodnout, co udělat.

Lže ten muž, nebo mluví pravdu? Znal jeho jméno a číslo telefonu. Věděl, že je Kim na Havaji. Kde ty informace získal?

Barb se znovu zeptala: "Co se děje, Levone, je něco s Kim?"

"Kim se včera neukázala na fotografování," oznámil volající. "Časopis se to snaží ututlat. Všichni sedí a doufají, že se vrátí."

"Zavolal někdo policii?"

"Ted' zavěším," řekl volající. "Ale na vašem místě bych sedl do prvního letadla na Maui a vzal s sebou i Barbaru."

"Počkejte! Prosím, počkejte! Jak víte, že zmizela?"

"Protože v tom mám prsty, pane. Viděl jsem ji. Líbila se mi. Unesl jsem ji. Přeji hezký den."

Kapitola 10.

"Co vlastně chcete? Řekněte mi, co chcete!"

Ozvalo se cvaknutí následované oznamovacím tónem. Levon klepl do tlačítka přichozích hovorů a přečetl si "Neznámé číslo" tam, kde mělo být číslo volajícího.

Barb ho zatahala za paži. "Levone! Tak už mi to řekni! Co se stalo?"

Barb ráda říkala, že ona je v jejich rodině plamenomet a Levon hasič a tyhle role se v průběhu doby ustálily. Levon jí zvolna začal vysvětlovat, co volající říkal. Snažil se přitom držet faktů a potlačit ve svém hlase strach.

Barbin obličej odrážel hrůzu planoucí v jeho mysli jako požár. Její hlas k němu doléhal jakoby z velké dálky.

"Tys mu to věřil? Pověděl ti, kde Kim je? Řekl ti, co se stalo? Proboha, o čem to mluvíme?"

"Řekl jenom, že Kim je pryč."

"Nikdy nikam nechodí bez mobilu," vypravila ze sebe Barb a začala lapat po dechu, jak se o ni pokoušel astmatický záchvat.

Levon vyskočil z postele, třesoucí se rukou shazoval věci z Barbina nočního stolku a rozhazoval pilulky a papíry po koberci. Vyhrabal v tom zmatku inhalátor, podal jí ho a díval se, jak se zhluboka nadechla. Po tvářích jí stékaly slzy. Otevřel jí svou náruč a

ona se k němu přitiskla. Vzlykla na jeho hrudi: "Prosím, zkus jí zavolat."

Levon zvedl telefon z příkrývky, vytočil Kimino číslo, naslouchal nekonečnému vyzvánění, dvěma, pak třem, díval se na hodiny, počítal. Na Havaji bylo po desáté večer. Pak uslyšel Kimin hlas.

"Kim!" vykřikl.

Barb si s úlevou přitiskla dlaně k obličeji, ale Levon si hned uvědomil svůj omyl.

"Je to jen vzkaz," povzdechl, zatímco poslouchal Kimin nahraný hlas: "Nechte mi své jméno a číslo a já vám zavolám. Nashle."

"Kim, tady je táta. Jsi v pořádku? Byli bychom rádi, kdyby ses nám ozvala. V kteroukoli hodinu. Prostě zavolej. U nás je všechno v pořádku. Máme tě rádi, zlatíčko. Ahoj."

Barb vzlykala: "Proboha, proboha," mačkala příkrývku do koule a tiskla si ji k obličeji.

"Nevíme nic jistě, Barb," uklidňoval ji Levon. "Mohl to být nějaký cvok s úchylným smyslem pro humor."

"Proboha, Levone, zkus její hotelový pokoj."

Levon si sedl na kraj postele a s pohledem zabodnutým do uzlíkatého koberce pod svýma nohama zavolal na informace. Zapsal si číslo, ukončil hovor a vytočil hotel Wailea Princess na Maui. Když se ozvala operátorka, požádal o spojení s Kim McDanielsovou, poslechl si pět vzdálených vyzvánění v pokoji deset tisíc kilometrů daleko a pak přístroj řekl: "Prosím, zanechte vzkaz pro uživatele pokoje 314 nebo stiskněte nulu pro operátora."

Bolest na hrudi se Levonovi vrátila a docházel mu dech. Řekl do sluchátka jen: "Kim, zavolej mámě a tátovi. Je to důležité." Stiskl nulu a čekal, až se na lince znovu ozve hlas hotelové spojovatelky na druhém konci světa. Požádal ji, aby zavolala do pokoje Carol Sweeneyové, agentky modelingové agentury, která doprovázela Kim na Havaj a měla na ni dohlížet. Ale ani v Carolině pokoji to nikdo nezvedal. Levon tedy nechal vzkaz: "Carol, tady je Levon McDaniels, Kimin otec. Prosím, obratem mi zavolejte. Neohlížejte se na čas. Jsme vzhůru. Tady je moje číslo na mobil..."

Pak si znovu vyžádal spojovatelku.

"Potřebujeme pomoc," řekl. "Spojte mě prosím s vedením hotelu. Je to naléhavé."

Kapitola 11.

Levon McDaniels měl hranatou čelist a svalnaté, přes sto osmdesát centimetrů vysoké tělo vážící pětasedmdesát kilogramů. Byl známý svou přímostí, rozhodností, uvážlivostí a vůdčími schopnostmi, ale jak tam tak seděl v červených boxerkách a držel v ruce bezdrátový telefon, který ho nespojoval s Kim, cítil se bezmocný a na umření. Zatímco čekal, až hotelová ochranka dojde do Kimina pokoje a podá zprávu vedoucímu, honily se mu hlavou obrazy jeho dcery zraněné nebo držené v zajetí nějakým zatraceným šílencem, který měl v plánu bůhvíco.

Uběhl nějaký čas, nejspíš jen pár minut, ale Levon si stačil představit, jak se řítí přes Tichý oceán, vybíhá po hotelovém schodišti, rozkopává dveře Kimina pokoje a vidí ji klidně spát vedle vyvěšeného telefonu.

"Pane McDanielsi, na druhé lince mám ochranku. Její postel je stále ustlaná. Zdá se, že se věci vaší dcery nikdo nedotkl. Chcete, abychom uvědomili policii?"

"Ano. Okamžitě. Děkuji. Mohl byste mi říci své jméno a hláskovat ho?"

Levon si zamluvil pokoj, pak zavolal na United Airlines a mačkal nulu, dokud neuslyšel lidský hlas. Barb vedle něho mělce dýchala, tváře se jí leskly slzami a prošedivělý cop se jí rozmotával, jak si ho neustále cuchala prsty. Když trpěla, bylo to na ní pokaždé vidět. Jinak to neuměla. Dávala každému najevo, co cítí.

"Čím víc o tom přemýšlím," vypravila ze sebe mezi křečovitými vzlyky, "tím víc si myslím, že je to lež. Kdyby ji unesl, chtěl by přece peníze, ale on o nic nežádal, Levone. Tak proč nám vůbec volal?"

"To já netuším, Barb. Ani mně to nedává smysl."

"Kolik je tam hodin?"

"Půl jedenácté večer."

"Takže... je pryč už asi osmnáct hodin," pokračovala Barb, když si utřela oči do trička. Snažila se vypracovat nejpříznivější verzi událostí. "Nejspíš se šla projet s nějakým hezkým mladíkem. Píchli. Nemá signál na mobilu nebo něco takového. Asi je celá nešťastná, že propásla focení. Vždyť ji znáš. Určitě někde uvízla a má na sebe hrozný vztek."

Levon si tu nejděsivější část telefonátu nechal pro sebe. Neřekl Barb, že podle volajícího Kim padla do špatných rukou. Jak by jí to pomohlo? On sám to nedokázal ani vyslovit.

"Nesmíme ztrácet hlavu."

Barb přikývla. "Rozhodně. To zvládneme, Levone. Ale Kim bude pořádně vytočená, že jsi nechal zavolat policii. A když se Kim naštvě, je lepší se mít na pozoru."

Levon se usmál.

"Osprchuji se po tobě," řekla Barb.

Pět minut nato vyšel Levon z koupelny - oholený a s vlhkými vlasy sčesanými přes plesku na vrcholku hlavy. Když se oblékal, snažil se představit si hotel Wailea Princess a před očima se mu objevily strnulé obrázky turistů kráčejících za východu slunce na pláž. Pomyslel na to, že možná Kim už nikdy nespátí, a hrůza jím projela jako ostří nože.

Bože, prosím, ať se Kim nic nestane.

Barb se rychle osprchovala a oblékla si modrý svetr, šedé kalhoty a boty na nízkém podpatku. Ve tváři měla vyděšený výraz, ale hysterii už překonala a její skvělý mozek pracoval na plné obrátky.

"Zabalila jsem jenom spodní prádlo a kartáčky na zuby, Levone. Ostatní si koupíme na Maui."

Na předměstí Cascade bylo tři čtvrtě na čtyři ráno. Neuplynula ještě ani hodina od chvíle, kdy klid noci smetl anonymní telefonát, který uvrhl McDanielsovi do děsivého neznáma.

"Zavolej Cissy," řekla Barb. "Já vzbudím děti."

Kapitola 12.

Barbara si tiše povzdechla, pak otočila stmívačem a postupně osvětlila pokoj chlapců. Greg zahekal a přetáhl si přes hlavu peřinu se Spidermanem, ale Johnny se hned posadil s dychtivým výrazem ve svém čtrnáctiletém obličejí vyvolaným něčím neobvyklým, novým a možná i vzrušujícím. Barb jemně zatřásla Gregovým ramenem. "Zlato, probud' se."

"Ale nééé..."

Barb stáhla z mladšího syna příkrývku a pověděla oběma verzi události, které sama napůl věřila. Že jedou s tatínkem na Havaj navštívit Kim. Chlapci okamžitě našpicovali uši a bombardovali Barb otázkami, dokud nevešel Levon se strhaným obličejem a Greg při pohledu na něho nevykřikl: "Táti! Co se děje?"

Barb zvedla Grega do náruče a řekla, že je všechno v pořádku, že teta Cissy a strýček Dave už na ně čekají a že za čtvrt hodiny už budou zase spát. Pověděla jim, že mohou zůstat v pyžamech, ale musejí si vzít boty a bundy. Johnny prosil, aby mohl jet na Havaj s nimi, mluvil o vodním lyžování a potápění, ale Barb, která stěží zadržovala slzy, odpověděla: "Tentokrát ne" a raději se zaměstnala chystáním ponožek, bot, zubních kartáčků a gameboyů.

"Vy nám něco tajíte, mami! Vždyť je ještě tma!"

"Teď není čas to rozebírat, Johnny. Všechno je v pořádku. My jen musíme chytit letadlo."

Deset minut nato a o pět bloků dál už čekali Christine s Davidem přede dveřmi svého domu, zatímco mrazivý vítr od jezera Michigan zasypával jejich trávník jemným sněhem. Levon se díval, jak Cissy sbíhá po schodech naproti jejich autu odbočujícímu na příjezdovou cestu. Cissy byla o dva roky mladší než Barb, měla stejný obličej ve tvaru srdce a Levon u ní viděl i Kiminy rysy. Cissy rozepjala náruč a objala děti, když k ní přiběhly, a pak k sobě přitiskla i Barb a Levona. Barb řekla: "Přesměrovala jsem náš telefon k vám, Cis. Pro případ, že bychom měli hovor." Před chlapci nemohla mluvit na rovinu. Nebyla si ani jistá, jestli Cis přesně ví, o co jde. "Zavolejte mi, až budete přestupovat," řekla Cis. Dave podal Levonovi obálku.

"Tady jsou nějaké peníze, ani ne tisícovka... ne, ne, jen si je vezměte. Budete je potřebovat, až tam dorazíte. Na taxíky a tak podobně. Vezmi si to, Levone."

Vyměnili si pevná obětí a ranním tichem zazněla přání šťastného letu. Když se za Cissy a Davidem zavřely domovní dveře, řekl Levon Barb, aby se připoutala. Vycouval se sub-urbanem z příjezdové cesty, zabočil do Burkett Road a rozjel se k letišti Geralda R. Forda. Na rovné silnici to vytáhl až na sto padesát.

"Zpomal, Levone."

"Tak dobře."

Držel však nohu na plynu a řítil se do sněhové vánice připomínající hvězdnou oblohu, která nějak bránila jeho mysl, aby se zřítila do propasti hrůzy.

"Až budeme přesezat v L. A., zavolám do banky," řekl Levon. "Promluvím si s Billem Macchiem a nechám zpracovat žádost o půjčku na dům pro případ, že bychom potřebovali hotovost." Viděl, jak Barb kapou do klína slzy, slyšel klapání nehtů na jejím blackberrym, jak posílala textové zprávy všem členům rodiny, přátelům, spolupracovníkům. A Kim.

Když parkoval auto, zavolala Barb znovu na Kimin mobil a podržela mu ho u ucha, aby si mohl poslechnout strojový hlas, který opakoval: "Hlasová schránka Kim McDanielsové je plná. Nelze zanechat další vzkaz."

Kapitola 13.

McDanielsovi se vzduchem dostali z Grand Rapids do Chicaga a odtamtud na čekací listinu letu do Los Angeles, na který hned navazovalo letadlo do Honolulu. Jakmile přistáli v Honolulu, proběhli letištěm s letenkami a doklady v rukou a stihli turbovrtulový letoun společnosti Island Air, do něhož nastoupili jako poslední a zhroutili se do sedadel s vysokými opěradly těsně před tím, než se dveře toho starého pekáče se strašidelným prásknutím zabouchly. Na

Maui jim zbývalo čtyřicet minut. Jen čtyřicet minut do vysněného setkání s Kim.

Od odletu z Grand Rapids toho Barbara s Levonem příliš nenaspali a od osudného telefonátu uběhlo už tolik času, že si začínali připadat jako ve snu. Teď se jim hlavou honila představa, že až jim to Kim za tuhle přepadovku pořádně vytmaví, společně se všemu zasmějí a doma se pochlubí fotografií s Kim stojící mezi svými rodiči ozdobenými květinovými věnci jako typičtí turisté na Havaji. Ale pak se najednou strach vplížil zpátky. Kde je Kim? Proč se s ní nemohou spojit? Proč jim nevolá domů nebo na Levonův mobil?

Zatímco se letadlo vznášelo nad mraky, Barb řekla: "Přemýšlela jsem o tom kole." Levon přikývl a vzal ji za ruku. To, čemu říkali "kolo", začalo před osmi nebo devíti lety jiným děsivým telefonátem, tentokrát od policie. Kim bylo asi čtrnáct. Jela do školy na kole a kolem krku měla omotanou šálu, jejíž konec povlával za ní a zamotal se do zadního kola. Šála Kim přiškrtila a stáhla ji z kola, takže upadla na krajnici. Kolemjedoucí žena uviděla na silnici kolo, zastavila a našla Kim ležet v bezvědomí opřenou o strom. Paní jménem Anně Clohessyová zavolala 911, a když přijela záchranka, nepodařilo se Kim přivést k vědomí. Doktor řekl, že její mozek utrpěl nedostatkem kyslíku. Byla v komatu. Z chování lékařů Barb pochopila, že by ten stav mohl být nevratný. Než se podařilo sehnat Levona v kanceláři, převezli Kim vrtulníkem do Chicaga na traumatologii. Po čtyřhodinové cestě autem dorazili Levon s Barb do nemocnice a našli svou dceru na jednotce intenzivní péče omámenou, ale při vědomí. Měla ošklivou modřinu na krku - stejně modrou jako šála, která ji málem zabila. Ale byla naživu. Nebyla ještě úplně v pořádku, ale věděli, že se uzdraví.

"Měla jsem hrozně zvláštní pocit," řekla tehdy Kim. "Bylo to jako ve snu, jenom skutečnější. Slyšela jsem, jak na mě mluví otec Marty, jako by seděl na konci postele."

"Co ti říkal, zlatíčko?" zeptala se Barb.

"Říkal: 'Jsem rád, že jsi pokřtěná, Kim.'"

Levon si sundal brýle a otřel si oči hřbetem ruky. Barb mu podala papírový kapesník a řekla: "Já vím, miláčku, já vím." A takhle si přáli najít Kim i teď. V pořádku. Na sto procent. Levon věnoval Barb pokřivený úsměv a oba zavzpomínali na to, jak v Chicago Tribune nazvali Kim "Zázračnou dívkou" a od té doby jí tak oni sami někdy říkali. Zázračná dívka, která se dostala v prvním ročníku do školního basketbalového týmu. Zázračná dívka, kterou přijali na přípravku lékařské fakulty Kolumbijské univerzity. Zázračná dívka, kterou si Sporting Life vybral pro fotografování kolekce plavek, což byla šance jedna k milionu.

Co mělo být tohle za zázrak? pomyslel si Levon.

Kapitola 14.

Barb zmuchlala kapesník do kuličky a řekla Levonovi: "Nikdy jsem ji v tom modelingu neměla podporovat."

"Ona to prostě chtěla, Barb. Není to ničí vina. Vždycky měla svou hlavu."

Barb vytáhla z kabelky fotografii osmnáctileté Kim pořízenou pro chicagskou modelingovou agenturu. Levon se na ni podíval. Kim na sobě měla svetr s hlubokým výstřihem, blonděaté vlasy jí splývaly po ramenou a vyzařovala z ní krása, která mužům nedávala spát.

"Po tomhle bude mít s modelingem utrum," prohlásil Levon.

"Je jí jednadvacet, Levone."

"Má z ní být doktorka. Barb, nemá smysl, aby se někde předváděla. S tím je prostě konec, řeknu jí to na rovinu."

Letuška ohlásila, že letadlo bude za okamžik přistávat. Barb vytáhla stínítko na okénku a Levon vyhlédl ven na mraky vzdouvající se pod letadlem, jejichž vrcholky vypadaly jako ozářené růžovými reflektory. Když se objevily drobné domky a silnice ostrova Maui, obrátil se ke své ženě, nejlepší kamarádce a milence v jedné osobě. "Jak je ti, miláčku? Jsi v pořádku?"

"Nikdy mi nebylo líp," pokusila se Barb o vtip. "A tobě?"

Levon se usmál, přitáhl ji k sobě, a když přitiskl tvář k její, ucítil vůni laku na vlasy. Barbinu vůni. Políbil ji a stiskl jí ruku.

"Drž se," řekl, když letadlo zahájilo příkrý a nepříjemný sestup, a poslal myšlenku Kim. Letíme si pro tebe. Máma a táta jsou už na cestě.

Kapitola 15.

McDanielsovi vystoupili ze dveří letadla na vratké schůdky a sešli na přistávací plochu. Po chladném vzduchu v letadle je vedro venku málem porazilo. Levon se rozhlédl po vulkanické krajině, která se tolik lišila od nočního Michiganu, kde mu padal sníh za límec košile, když objímal na rozloučenou své syny. Sundal si sako a poplácal se po vnitřní kapse, aby se ujistil, že jsou jejich zpáteční letenky v bezpečí - včetně té, kterou koupil Kim. Terminál byl plný lidí, čekárna se nacházela ve stejném prostoru jako výdej zavazadel. On a Barb ukázali průkazy úředníkovi v modré uniformě, odpřísáhli, že nepřivázejí žádné ovoce a šli hledat taxík. Levon kráčel rychle, poháněn touhou být co nejdříve v hotelu, a nedíval se pod nohy, když uhýbal před vozíkem na zavazadla, takže málem zakopl o holčičku s blond'atými copy. V náručí držela plyšáka, stála uprostřed vši vřavy a jen se rozhlížela kolem sebe. To dítě vypadalo tak sebejistě, že Levonovi znovu připomnělo Kim, až se v něm zvedla vlna paniky, z níž se mu zatočila hlava a sevřel žaludek. Uháněl slepě kupředu a ptal se v duchu sám sebe: Co když Kim už vyčerpala svůj příděl zázraků? Co když její čas už vypršel? Udělala snad rodina osudnou chybu, když uvěřila tomu titulku jednoho novináře z Chicaga a spolehla se na to, že je Kim tak zázračná, že se jí nemůže nic stát?

Levon se znovu mlčky modlil k bohu, prosil, aby našel Kim v bezpečí hotelu, aby byla ráda, že vidí své rodiče, aby řekla: "Je mi to moc líto. Opravdu jsem vám nechtěla nahnat strach."

Položil Barb ruku kolem ramen a zamířili k východu z terminálu, ale než dorazili ke stanovišti taxíků, uviděli, jak se k nim blíží nějaký

muž - řidič držící ceduli s jejich jménem. Byl vyšší než Levon, měl tmavé vlasy a knír, šoférskou čepici, tmavý oblek a kovbojské boty z aligátorí kůže s osmicentimetrovými podpatky. Řekl: "Pan a paní McDanielsovi? Jsem Marco. Hotel mě najal jako vašeho řidiče. Máte lístky od zavazadel?"

"Žádná jsme nepřivezli."

"Dobře. Auto čeká venku."

Kapitola 16.

Jak McDanielsovi kráčeli za Markem, Levon si všiml jeho zvláštní houpané chůze v těch kovbojských botách a v uších mu zněl mužův přízvuk připomínající New York nebo možná New Jersey. Přešli jízdní pruh na ostrůvek a Levon náhle zahlédl noviny ležící na lavičce. Srdce mu vyskočilo až do krku, když si uvědomil, že se na něho zpod tučného titulku dívá Kimina tvář. Byly to Maui News a velká černá písmena hlásala: "POHŘEŠOVANÁ KRÁSKA." Levonovi se rozběhly myšlenky a chvíli stál jako omráčený, než mu došlo, že během těch jedenácti hodin, co byli s Barb na cestě, byla Kim oficiálně prohlášena za nezvěstnou. Nečekala na ně v hotelu. Jak říkal ten volající - byla pryč. Levon zvedl třesoucí se rukou noviny, s bušícím srdcem pohlédl Kim do usmívajících se očí a všiml si plavek, které měla na snímku pořízeném nejspíš před několika dny. Složil noviny po délce, dohonil Marka a Barb u auta a zeptal se: "Jak daleko je to do hotelu?"

"Asi půl hodiny cesty. A je to zdarma, pane McDanielsi. Hotel Wailea Princess mě bude platit po celou dobu, co mne budete potřebovat."

"Proč to dělají?"

Markův hlas změkl. "No, vzhledem k té situaci, pane." Otevřel dveře auta a nechal je nastoupit. Barb se svařtil obličej, když se podívala do novin, a rozplakala se, když si přečetla článek. Sedan se mezitím zařadil do proudu vozidel a rozjel se po dálnici. Marco na ně

pohlédl do zpětného zrcátka a tiše se zeptal, jestli mají pohodlí a zda nechťejí více vzduchu nebo hudby, ale Levon už plánoval, jak hned po ubytování v hotelu zamíří na policii, a celou tu dobu měl pocit, jako by mu výbuch granátu utrhl končetinu a hrozila mu smrt.

Nakonec auto odbočilo na jakousi soukromou cestu po obou stranách lemovanou popínavou fialovou vinnou révou v plném květu. Minuli umělý vodopád a zastavili před majestátním vchodem do hotelu Wailea Princess zakrytém markýzou. Levon uviděl po obou stranách auta vykachlíkované fontány, bronzové sochy polynéských bojovníků zvedajících se z vody s oštěpy v rukou na jedné straně a truhlíky přetékaající kvetoucími orchidejemi na druhé. K autu se rozběhli hoteloví posílčci v bílých košilích a krátkých červených kalhotách. Marco mu otevřel dveře, a když Levon obcházel sedan, aby pomohl Barb vystoupit, uslyšel ze všech stran své jméno. Ke vchodu do hotelu se sbíhali reportéři s kamerami a mikrofony. Sbíhali se k nim.

Kapitola 17.

Deset minut nato vstoupila omámená a vyčerpaná Barb do apartmá, které by za normálních okolností považovala za úžasné. Kdyby se podívala na ceník za dveřmi, zjistila by, že apartmá stojí více než tři tisíce dolarů denně. Jako ve snu došla do středu hlavní místnosti, a aniž by něco kolem sebe skutečně vnímala, rozhlédla se po ručně tkaném hedvábném koberci se vzorem orchidejí na světle broskvovém podkladu, čalouněném nábytku s potahy ve stylu gobelínů a obrovské ploché televizi. Šla k oknu a vyhlédla ven na tu krásu, kterou však ve skutečnosti neviděla. Hledala jen Kim. Dole se rozkládal úžasný bazén komplikovaného tvaru - něco jako čtverec položený přes obdélník. Na mělkém konci byly kruhové vířivky a uprostřed fontána ve tvaru sklenky na šampaňské, která vylévala vodu na děti hrající si pod ní. Barb prohlížela řady bílých převlékacích kabinek, hledala mladou ženu na lehátku popíjející

drink, rozhlížela se po Kim sedící na kraji bazénu. Spatřila několik dívek - hubenějších, silnějších, starších i menších, ale žádná z nich nebyla Kim. Zahleděla se za bazén a uviděla krytý chodník a dřevěné schody sestupující na pláž posetou palmami, za níž se rozkládal modrý oceán - moře vody mezi okrajem pláže a japonským pobřežím.

Kde je Kim?

Barb Levonovi chtěla říct: "Cítím tu Kiminu přítomnost," ale když se obrátila, on tam nebyl. Všimla si zdobného koše s ovocem na stole u okna. Došla k němu, a zrovna když zvedala lístek, který byl navštívenkou se vzkazem napsaném na rubu, uslyšela spláchnutí toalety. Levon k ní přistoupil s bolestným pohledem ve strnulých očích za brýlemi a zeptal se: "Co je to, Barb?"

Přečetla vzkaz nahlas: "Vážení manželé McDanielsovi, zavolejte nám, prosím. Rádi bychom Vám pomohli, jak jen to bude v našich silách."

Vizitka byla podepsaná "Susan Gruberová, SL" a pod jménem bylo číslo pokoje. Levon řekl: "Susan Gruberová? To je šéfredaktorka. Hned jí zavolám."

Barb pocítila naději. Gruberová to měla pod kontrolou. Určitě bude něco vědět.

O patnáct dvacet minut později bylo v pokoji McDanielsových plno. Zbývala jen místa k stání.

Kapitola 18.

Barb seděla na jedné z pohovek a čekala, až jim Susan Gruberová, schopná newyorská manažerka se zářivě bílými zuby a obličejem ostrým jako břitva, poví, že Kim měla konflikt s fotografem nebo že nepracovala dost dobře, a tak dostala volno - nebo něco podobného, prostě cokoli, jen aby se ukázalo, že je Kim jenom pryč, ale ne pohřešovaná, unesená nebo v nebezpečí.

Gruberová na sobě měla akvamarínový kalhotový kostým a spoustu zlatých náramků. Když podala Barbaře ruku, prsty měla studené. Výtvarník Del Swann byl snědý, měl platinové vlasy, náušnici v jednom uchu a na sobě módní obnošené džíny a přiléhavé černé tričko. Vypadal, jako by se měl každou chvíli zhroutit, což Barbaru přivedlo na myšlenku, že ví možná víc, než říká, anebo má pocit viny, protože byl poslední, kdo Kim viděl.

Byli tam ještě dva muži. Ten starší, něco přes čtyřicet, oblečený v šedém obleku, byl na první pohled člen vedení společnosti. S takovými jako on se Barb setkávala na podnikových večírcích Levonovy firmy Merrill Lynch. Pomyslela si, že on a jeho mladší klon jsou nejspíš právníci z New Yorku, kteří byli přes noc dopraveni na Maui jako balíček firmou Fed Ex, aby časopisu kryli záda. Barb pohlédla na Carol Sweeneyovou - mohutnou ženu v drahých, ale beztvarych černých šatech - agentku z modelingové agentury, která Kim sehnala tuhle práci a jela s ní na fotografování jako doprovod. Carol vypadala, jako by spolkla myš a dávila se jí a Barb náhle pocítila, že s touhle ženskou nevydrží v jedné místnosti.

Starší kravaták - Barb zapomněla jeho jméno, jakmile se představil - řekl Levonovi: "Pověřili jsme bezpečnostní tým, aby zjistil, kam mohla Kim zmizet." Na Barb se přitom ani nepodíval, všechnu pozornost věnoval Levonovi. Vlastně to dělali všichni.

"Co nám ještě můžete říct?" zeptala se Barb právníka.

"Nic nenasvědčuje tomu, že by se jí stalo něco zlého. Policie předpokládá, že je na výletě."

Levone, pověz jim to, pomyslela si Barb, ale Levon rozhodl ještě předtím, než dorazili lidé z časopisu.

"Necháme si tu informaci pro sebe. Budeme poslouchat. Musíme vzít na zřetel, že ty lidi neznáme." Což znamenalo, že kdokoli spojený s časopisem mohl mít s Kiminým zmizením něco společného.

Susan Gruberová se opřela lokty o kolena, naklonila se dopředu a řekla Levonovi: "Kim byla v hotelovém baru s Delem. Ten odešel na toaletu, a když se vrátil, byla Kim pryč. Nikdo ji neodvedl. Odešla sama."

"Tak takhle to bylo?" opáčil Levon. "Kim odešla z hotelového baru o své vlastní vůli a je pryč už půldruhého dne, aniž by o sobě dala vědět, což podle vás znamená, že se vykašlala na fotografování a jela na výlet? Chápu to správně?"

"Je dospělá, pane McDanielsi," řekla Gruberová. "Nebylo by to poprvé, co jedna z dívek hodila práci za hlavu. Pamatuji si, jak jedna z nich, Gretchen, zmizela vloni v Cannes a šest dní nato se objevila v Monte Carlu." Gruberová mluvila, jako by seděla ve své kanceláři a trpělivě vysvětlovala Levonovi podstatu své práce. "Na tomhle fotografování máme osm děvčat," dodala a pokračovala výkladem, kolik lidí na to musí dohlížet a co všechno má na starosti a jak musí být neustále na pláce nebo kontrolovat denní práci.

Barbara cítila, jak jí čím dál silněji buší v hlavě. Mezi vším tím zlatem, kterým byla Susan Gruberová ozdobená, chyběl snubní prsten. Měla děti? Zнала vůbec nějaké? Ne, Susan Gruberová tohle nechápala.

"Máme Kim všichni moc rádi," vyhrkla Carol Sweeneyová směrem k Barb. "Já... měla jsem pocit, že je tu v bezpečí. Večeřela jsem s jednou z ostatních modelek. Chci říct - Kim je tak spořádaná a zodpovědná, že mne nenapadl žádný důvod k obavám."

"Pustil jsem ji z očí jen na chvíli," řekl Del Swann. Pak se rozplakal. Barb začalo být jasné, proč s sebou Gruberová přivedla své lidi. Barbara byla vychovávána ke slušnosti, ale když teď přestala popírat to, co bylo na první pohled zjevné, musela s tím ven.

"Takže vy žádnou zodpovědnost nenesete? Proto tady všichni jste? Přišli jste nám povědět, že za Kim nejste zodpovědní?"

Všichni odvrátili zrak.

"Řekli jsme policii všechno, co jsme věděli," ozvala se Gruberová.

Levon vstal, položil Barb ruku na rameno a řekl lidem z časopisu: "Prosím, zavolejte nám, když se něco dozvíte. Teď chceme být sami. Děkuji."

Gruberová se zvedla, pověsila si kabelku přes úzký hrudník a ujistila je: "Kim se vrátí. Nebojte se."

"Chcete říct, že doufáte a modlíte se ze všech sil," vyhrkla Barb.

Kapitola 19.

V davu reportérů před vchodem do hotelu Wailea Princess stál nějaký muž a čekal, až začne tisková konference. Dobře splýval s davem, vypadal jako člověk, který cestuje jen s batohem a možná přespává na pláži. Obličej mu jako štít zakrývaly sportovní sluneční brýle, přestože slunce už zapadalo. Na rudohnědých vlasech měl nasazenou kšiltovku týmu Dodgers, na sobě zmačkané pytlovité kalhoty a na nohou sešlapané adidasky. Na levném havajském tričku mu visela dokonalá napodobenina novinářského průkazu, podle kterého byl Charlesem Rollinsem, fotografem neexistujícího časopisu Talk Weekly. Jeho videokamera však byla drahá - poslední model Panasonic se stereomikrofonem a objektivem Leica v ceně přes šest tisíc dolarů. Namířil objektiv na majestátní vchod do hotelu, kde se za řečnickým pultem připravovali McDanielsovi. Když si Levon nastavil mikrofon, zahvízdal Rollins mezi zuby několik tónů. Dobře se bavil a napadlo ho, že kdyby byla Kim naživu, vůbec by ho nepoznala. Zdvihl videokameru nad hlavu, a když natáčel, jak se Levon zdraví s tiskem, pomyslel si, že by si mohl McDanielsovi oblíbit, kdyby se s nimi lépe poznal. Vlastně se mu zamlouvali už teď. Kdo by taky neměl ty dva rád?

Jen se na ně podívejte. Sladká energická Barbara a Levon - srdcem pětihvězdičkový generál. Oba sůl téhle ztracené země. Byli zdrcení žalem a vyčerpání, ale pořád vystupovali důstojně a odpovídali na všechny necitlivé dotazy, dokonce i na ty otřepané typu: "Co byste Kim řekli, kdybyste věděli, že vás teď poslouchá?"

"Řekla bych: 'Máme tě rádi, miláčku. Prosím, buď silná,'" odpověděla Barbara roztřeseným hlasem. "A všem, co nás slyší, oznamujeme, že nabízíme dvacet pět tisíc dolarů za informace vedoucí k vypátrání naší dcery. Kdybychom měli milion, nabídli bychom i tolik..." A pak jako by Barbaře došel dech. Obrátila se zády a Rollins uviděl, jak si vzala dávku z inhalátoru.

Na rodiče supermodelky dál přšely dotazy: "Levone, Levone, požadoval někdo výkupné? Jaká byla poslední slova, která jste od Kim slyšel?" Levon se naklonil k mikrofonům, trpělivě všechny

otázky zodpověděl a nakonec dodal: "Vedení hotelu zřídilo horkou linku" a přečetl číslo davu. Rollins sledoval, jak novináři vyskakovali jako létající ryby a vykřikovali další otázky, přestože McDonaldsovi už scházeli dolů a vzdalovali se do hotelové haly. Díval se na to objektivem zaostřeným na zátylky obou manželů, když tu zahlédl, jak se někdo prodírá davem - podružná celebrita, kterou viděl na serveru C-Span, jak podepisuje své knihy. Předmětem Rollinsova zájmu byl dobře vypadající chlapík okolo čtyřicítky - novinář a úspěšný autor detektivek - oblečený v kalhotách Dockers a růžové košili s vyhrnutými rukávy. Trochu mu připomínal Briana Williamse hlásícího se z Bagdádu, jen o něco drsnějšího a pohotovějšího. Zatímco ho Rollins sledoval, natáhl spisovatel ruku, dotkl se paže Barbary McDanielsové a ta se zastavila, aby si s ním promluvila. Charlie Rollins si dokázal živě představit reportáže, které se objeví v novinách a televizi. Pomyslel si: Tak tohle se bude Šmírákům líbit. Ze zmizení Kim McDanielsové se stane celosvětová událost.

Kapitola 20.

Kdo byl ten novinář v kalhotách Dockers a růžové košili? To jsem byl já. Spatřil jsem mezeru v davu, když Levon a Barbara McDanielsovi odcházeli od řečnického pultu, která se rychle zavírala. Vrhla jsem se dopředu, dotkl se Barbařiny paže a upoutal její pozornost dřív, než zmizela v hale. Chtěl jsem s ní udělat rozhovor, ale člověk se neubrání pohnutí, ať vidí rodiče ztracených dětí prosící o jejich návrat sebevíckrát. Barbara a Levon McDanielsovi mě dostali, jakmile jsem uviděl jejich obličej. Ničilo mě vidět je tak zdrcené. A teď jsem se jemně dotýkal paže Barbary McDanielsové. Otočila se a já se představil, podal jí svou navštívenku a měl jsem štěstí - znala mé jméno.

"Vy jste ten Ben Hawkins, co napsal Červenou?"

"Dejte všechno na červenou. Ano, to jsem já."

Řekla, že se jí ta kniha líbila, a její ústa se usmála, přestože obličej zůstal strnulý sklíčeností. V tom okamžiku vytvořil hotelový personál kordon ze svých paží - cestu davem - a já prošel s Barbarou do haly, kde mne představila Levonovi.

"Ben je známý spisovatel, Levone. Pamatuješ, vloni na podzim jsme ho četli v našem knižním klubu."

"Píšu o Kim reportáž pro L. A. Times," vysvětlil jsem panu McDanielsovi.

"Jestli chcete rozhovor, je mi líto. Jsme unavení a nejspíš bychom se k tomu neměli dál vyjadřovat, dokud se nesejdeme s policií."

"Vy jste s nimi ještě nemluvili?"

Levon povzdechl a potřásl hlavou. "Povídáte si někdy se záznamníkem?"

"Třeba bych vám mohl pomoci," řekl jsem. "L. A. Times má vliv, dokonce i tady. A já jsem bývalý polda."

"Opravdu?" Levon měl těžká víčka a chraplavý hlas. Kráčel jako člověk, který si ubrousil nohy při maratónu, ale náhle se začal zajímat. Zastavil se a požádal mne, abych mu řekl víc.

"Sloužil jsem u policie v Portlandu jako detektiv, vyšetřovatel. No a teď píšu do Timesů o zločinech."

McDaniels sebou při slovu "zločin" trhl. Řekl: "Dobře, Bene. Myslíte, že byste nám mohl s policií pomoci? My už nevíme kudy kam."

Prošli jsme s McDanielsovými chladnou mramorovou halou s vysokým stropem a výhledem na moře a našli si částečně kryté místo u bazénu. Listy palem šustily v ostrovním vánku. Probíhaly kolem nás mokré děti a bezstarostně se smály.

Levon řekl: "Volal jsem na policii několikrát a dostal tuhle nabídku: 'Kvůli pokutám za parkování stiskněte jedničku. Kvůli rušení nočního klidu stiskněte dvojku...' Musel jsem jim nechat vzkaz, věříte tomu? Vypravili jsme se s Barb na stanici místního okrsku. Na dveřích měli vyvěšené otevírací hodiny: pondělí až pátek od devíti do šesti, v sobotu od deseti do čtyř. Nevěděl jsem, že se policejní stanice někdy zavírají. Vy ano?"

Pohled v Levonových očích mi lámal srdce. Jeho dcera byla pohřešovaná. Na policii měli zavřeno. Jak jim tohle místo mohlo připadat jako turistický ráj, když tu procházeli sedmi branami pekla?

"Místní policie se většinou stará o dopravní přestupky, opilé řidiče a tak podobně," vysvětloval jsem. "Občas o domácí násilí a loupeže." Nechal jsem si pro sebe, že před několika lety na Big Islandu napadli místní grázlové pětadvacetiletou turistku, zbili ji, znásilnili a zabili. Byla to vysoká blondýna podobná Kim. A byl tu ještě jeden případ, slavnější, kdy roztleskávačka z illinoiské univerzity spadla z balkonu svého hotelového pokoje a na místě zemřela. Nemluvě o jedné místní dívce, která po koncertu na ostrově navštívila své přátele a pak už ji nikdy nikdo neviděl.

"Ta tiskovka byl dobrý nápad. Policie bude muset vzít Kimino zmizení vážně," řekl jsem.

"Jestli mi nezavolají, zítra ráno se tam vypravím znovu," prohlásil Levon. "Právě teď máme namířeno do baru, abychom viděli, kde byla Kim těsně předtím, než se ztratila. Můžete se k nám připojit, jestli chcete."

Kapitola 21.

Bar Magnát ležel v mezipatře, byl otevřený pasátům a úžasně provoněný plumériemi. Zídku lemovaly kávové stolky s křesílky a za ní vedla řada palem k pláži. Po mé levé ruce stálo koncertní křídlo - ještě zakryté - a za námi byl dlouhý bar. Barman se zrovna chystal na směnu, krájel citrony na plátky a rozkládal misky s oříšky.

"Noční vedoucí nám řekl, že Kim seděla u tohoto stolku hned vedle klavíru," řekla Barb a jemně poklepala na jeho mramorovou desku. Pak ukázala na výklenek asi patnáct metrů daleko. "Tam by měly být pánské toalety, kam si odskočil ten výtvarník. Odešel jen na pár minut..."

Představil jsem si, jak to asi v baru toho večera vypadalo. Popíjeli tam lidé. Spousta mužů. Měl jsem množství otázek. Stovky. Začal

jsem se na celou záležitost dívat, jako bych byl stále ještě policista. Kdyby to byl můj případ, začal bych se záznamy bezpečnostních kamer. Chtěl bych vidět, kdo byl v baru, když tam byla Kim. Přál bych si vědět, jestli ji někdo nepozoroval, když vstávala od stolu, a kdo po jejím odchodu zaplatil účet. Odešla Kim s někým na pokoj? Nebo měla namířeno do haly a čísi oči ji sledovaly, jak scházela ze chodů a blondaté vlasy se jí svůdně pohupovaly? A co pak? Vyšla ven? Prošla kolem bazénu a kabinek? Byla snad jedna z nich toho večera obsazená? Sledoval ji někdo na pláž?

Levon si pečlivě vyčistil brýle a podržel je proti světlu, aby se přesvědčil, zda odvedl dobrou práci. Když si je znovu nasadil, uviděl, jak se dívám ven na krytý chodník za bazénem, který vedl na pláž.

"Na co myslíte, Bene?"

"Všechny pláže na Havaji jsou veřejné, takže tam nebudou žádné kamery."

Napadlo mě, jestli není správné to nejjednodušší vysvětlení. Že by si Kim šla zaplavat, odešla daleko do vody a proud ji stáhl pod hladinu? Našel někdo na pláži její boty a odnesl je?

"Co vám máme o Kim povědět?" zeptala se mne Barbara.

"Chci vědět všechno," odpověděl jsem. "Jestli vám to nevadí, rád bych si náš rozhovor nahrál."

Barbara přikývla a Levon objednal džin s tonikem. Já alkohol odmítl a požádal o sodovku. V hlavě se mi už začal rýsovat příběh Kim McDanielsové, culíkaté krásky z vnitrozemí na prahu slávy, která odjela na jedno z nejkrásnějších míst na světě a zmizela beze stopy a bez důvodu. Exkluzivní interview s McDanielsovými bylo víc, než v co jsem mohl doufat, a přestože jsem stále ještě nevěděl, zda by Kimin příběh vydal na knihu, byl to rozhodně sólokapr. Navíc si mne McDanielsovi získali. Byli to milí lidé. Chtěl jsem jim pomoci.

V té chvíli byli už zcela vyčerpaní, ale od stolu se nezvedali. Rozhovor začal.

Diktafon jsem měl nový, pásku právě rozbalenou a baterie nabitě. Stíkl jsem nahrávání, ale když přístroj začal na stole tiše bzučet,

Barbara McDanielsová mě překvapila. Byla to ona, kdo začal klást otázky.

Kapitola 22.

Barbara si podepřela rukou bradu a zeptala se: "Co se vám přihodilo, když jste sloužil u policie v Portlandu? A neříkejte mi prosím, že je to napsané ve vašem životopise na obálkách knih. To jsou jen propagační řeči, že?"

Svým soustředěním a odhodláním mi Barbara dala najevo, že pokud na její otázky neodpovím, nebude ona odpovídat na moje. Byl jsem ochoten spolupracovat, protože jsem si myslel, že má právo si mě prověřit, a chtěl jsem, aby mi McDanielsovi důvěřovali. Usmál jsem se nad Barbařinou přímostí, ale na příběhu, který ode mě chtěla slyšet, nic zábavného nebylo. Jakmile jsem se v duchu přenesl na dané místo v daném čase, začaly se na mne nezadržitelně valit vzpomínky, které nebyly nijak příjemné. Zatímco se na širokém plátně v mé hlavě míhaly stále živé obrazy, pověděl jsem McDanielsovým o osudné autonehodě, ke které jsem byl před mnoha lety přivolán se svým tehdejším parťákem Dennisem Carbonem. "Když jsme dorazili na místo, zbývala asi půlhodina denního světla. Bylo šero a mrholilo, ale jasně jsme viděli, že to auto dostalo na vozovce smyk. Narazilo do několika stromů jako dvoutunová kulečnicková koule a skončilo v lese. Zavolał jsem vysílačkou pomoc a zůstal na místě, abych vyslechl svědka, který jel v dalším autě, zatímco můj parťák se šel podívat, jestli v havarovaném voze někdo přežil."

Pověděl jsem McDanielsovým, že ten svědek jel v opačném směru a druhé auto, černá toyota pick-up, se řítilo proti němu v jeho pruhu. Řekl, že strhl volant a řidič toyoty také. Svědek roztřeseně popisoval, jak pick-up vylétl ve velké rychlosti ze silnice. Řekl, že dupl na brzdu - a já viděl i cítil stometrovou čáru z pneumatik, kterou nechal na asfaltu.

"Dorazila záchranná vozidla," pokračoval jsem. "Zdravotníci vytáhli z pick-upu tělo a řekli mi, že řidič zahynul při nárazu do smrku a že neměl žádného spolujezdce. Když mrtvého odvezli, rozhlédl jsem se po svém parťákovi. Stál několik metrů od vozovky a já zahlédl, jak se kradmo podíval mým směrem. Bylo to zvláštní - jako by se snažil, abych ho při něčem neviděl."

Náhle k nám dolehl dívčí smích, když barem do haly prošla nevěsta obklopená svými družičkami. Byla to pohledná blondýnka něco přes dvacet let. Nejšťastnější den jejího života, že?

Barbara se po nich ohlédla, ale pak se znovu obrátila ke mně. Každý, kdo nebyl slepý, musel poznat, co cítí. A v co doufá.

"Pokračujte, Bene," vybídla mne. "Mluvil jste o svém parťákovi s provinilým pohledem."

Přikývl jsem a řekl jí, že jsem se od kolegy odvrátil, protože na mne kdosi zavolal, a když jsem se otočil zpět, zavíral právě kufr našeho auta.

"Nezeptal jsem se Dennise, co dělal, protože jsem už myslel dopředu. Čekala nás práce, museli jsme sepsat zprávy. Bylo nutné provést identifikaci zemřelého. Dělal jsem, co jsem měl, Barbaro. Myslím, že je normální nevnímat věci, které nechcete vidět. Měl jsem se parťáka hned na místě zeptat, o co jde, ale neudělal jsem to. Později se ukázalo, že mi ten krátký okamžik změnil život."

Kapitola 23.

K našemu stolku přistoupila servírka, aby se zeptala, zda si nechci ještě něco objednat, a já byl moc rád, že ji vidím. Svíralo se mi hrdlo a potřeboval jsem si vydechnout. Už jsem ten příběh vyprávěl vícekrát, ale nikdy nebylo snadné překousnout hanbu, kterou jsem cítil. Zvlášť když jsem si ji nezasloužil.

Levon řekl: "Vím, že je to těžké, Bene. Ale vážíme si toho, že nám o sobě vyprávíte. Je to pro nás důležité."

"To těžké teprve přijde," opáčil jsem. Levon přikývl, a přestože byl nejspíš jen o deset let starší než já, pocítil jsem jeho otcovský zájem. Dorazila moje druhá soda a já ji zamíchal brčkem. Pak jsem pokračoval.

"Uplynulo několik dnů. Ukázalo se, že oběť té nehody byl menší drogový dealer Robby Snow a v jeho krvi se našel heroin. Pak nám zavolala jeho přítelkyně - jmenovala se Carrie Willisová. Carrii Robbyho smrt zdrtila, ale starosti jí dělalo něco jiného. Zeptala se mě: 'Co se stalo s Robbyho batohem? Byl červený se stříbrnou reflexní páskou vzadu. Byla v něm spousta peněz.' My jsme však žádný červený batoh nenašli a nějakou dobu jsme se bavili tím, že měla Carrie Willisová kuráž nahlásit policii krádež peněz pocházejících z prodeje drog. Ale Robbyho přítelkyně byla přesvědčivá. Carrie totiž nevěděla, že Robby byl dealer. Věděla jen, že kupoval kus půdy u potoka a chystal se tam pro ně postavit dům. V batohu měl papíry z banky a celou částku za pozemek - sto tisíc dolarů - protože jel zrovna uzavřít ten obchod. Ona sama peníze do batohu uložila. Její historka seděla."

"Tak jste se na ten batoh zeptal svého partáka?" otázala se Barbara.

"Jistě že ano. A on řekl: 'Jasně že jsem žádný batoh neviděl, ani červený, ani zelený, ani modrý, ani růžový...'

Na mé naléhání jsme jeli na policejní parkoviště a rozebrali auto na kusy, ale nic jsme nenašli. Pak jsme se za denního světla vypravili do lesa na místo nehody a prohledali celé okolí. Alespoň já jsem tedy hledal. Myslím, že Denny se jen brodil listím a kopal do klacků. V té chvíli jsem si vzpomněl na ten kradmý pohled, který na mne vrhl po nehodě.

Toho večera jsem vedl sám se sebou dlouhou debatu. Druhého dne jsem zašel za svým poručíkem, abych si s ním neformálně promluvil. Svěřil jsem se mu se svým podezřením, že těch sto tisíc dolarů mohlo zmizet z místa činu, aniž by to někdo ohlásil."

"No, neměl jste na vybranou," poznamenal Levon.

"Denny Carbon byl drsný polda a já věděl, že jestli se dozví o mém rozhovoru s poručíkem, půjde po mně. Den poté se v šatně objevili lidé z vnitřních záležitostí. Hádejte, co našli v mé skřínce?"

"Červený batoh," řekl Levon.

Ukázal jsem mu vztyčený palec. "Červený batoh se stříbrnou reflexní páskou, dokumenty z banky, heroin a deset tisíc dolarů v hotovosti."

"Proboha," vydechla Barbara.

"Dostal jsem na vybranou. Rezignovat, nebo jít před soud. Já a před soud. Věděl jsem, že bych u soudu nevyhrál. Bylo by to tvrzení proti tvrzení, a navíc důkazy - nebo alespoň část z nich - se našly v mojí skřínce. A co hůř, obával jsem se, že bych se stal obětním beránkem, protože můj poručík v tom jel s Dennym Carbonem. Byl to moc špatný den a připravil mne o spoustu iluzí. Přišel jsem o odznak, pistoli a velký díl sebeúcty. Mohl jsem bojovat, ale nemohl jsem riskovat, že půjdu do vězení za něco, co jsem neudělal."

"To je smutný příběh, Bene," řekl Levon.

"Jo. A jak to dopadlo, už víte. Přestěhoval jsem se do L. A., našel si práci v Timesech a napsal pár knížek."

"Jste příliš skromný," prohlásila Barbara a poplácala mne po paži. "Psáním se živím, ale nejsem svou podstatou spisovatel."

"A kdo tedy jste?" zeptala se.

"Právě teď se snažím být co nejlepším reportérem. Přijel jsem na Maui, abych vyprávěl příběh vaší dcery, a zároveň se chci postarat, aby měl šťastný konec. Chci na to dohlédnout, napsat o tom a být tady, abych si vychutnal vaši radost, až se Kim v pořádku vrátí. Tohle jsem já."

"Věříme vám, Bene," pronesla Barbara. A Levon po jejím boku přikývl.

Jak jsem říkal, milí lidé.

Kapitola 24.

Amsterdam. Pět dvacet odpoledne. Jan van der Heuvel byl ve své kanceláři ve čtvrtém patře klasického domu se sedlovou střechou, díval se přes vrcholky stromů k vyhlídkovým člunům na kanálu a čekal. Dveře jeho kanceláře se otevřely a vešla Mieke, pohledná dvacetiletá dívka s krátkými tmavými vlasy oblečená v krátké sukni a na míru šitém saku. Její dlouhé nohy byly holé až po drobné botky na zavazování. Dívka sklopila oči a zeptala se, jestli něco nepotřebuje, že už odchází.

"Hezký večer," popřál jí van der Heuvel. Došel ke dveřím kanceláře, zamkl za ní, vrátil se ke své židli u dlouhého kreslicího stolu a zadíval se dolů do ulice vedoucí podél kanálu Keizersgracht, dokud neuviděl, jak Mieke nasedá do renaultu svého přítele a odjíždí.

Teprve potom se van der Heuvel obrátil ke svému počítači. Telekonference měla začít až za čtyřicet minut, ale on se chtěl připojit včas, aby mohl nahrát její průběh. Ťukal na klávesnici, dokud nenavázal spojení a na monitoru se neobjevila tvář jeho přítele.

"Horste," řekl, "jsem tady."

Ve stejnou dobu stála na můstku své pětatřicetimetrové jachty, kotvící ve Středozemním moři u pobřeží Portofina, čtyřicetiletá blondýna. Jachta byla vyrobená na zakázku z vysoce pevného hliníku, měla šest kajut včetně osobního apartmá a videokonferenční centrum v salonu, který se dal snadno změnit na kino. Žena nechala svého mladého kapitána samotného a sešla po schůdcích do své kajuty, kde vyndala ze skříně sako od Versaceho a oblékla si ho přes halenku. Pak přešla chodbičku do mediální místnosti a zapnula počítač. Když se připojila na zašifrovanou linku, usmála se do webkamery. "Hlásí se Gina Prazziová, Horste. Jak je dneska?" O čtyři časová pásma dál - v Dubaji - minul vysoký vousatý muž v tradičním středovýchodním oděvu mešitu a spěchal k malé restauraci o kus dál v ulici. Pozdravil se s majitelem a pokračoval přes kuchyň vonící česnekem a rozmarýnem. Odhrnul těžký závěs, seběhl po schodech do sklepa a odemkl těžké dřevěné dveře vedoucí do soukromé místnosti.

V hongkongské čtvrti Victoria Peaks zapnul mladý chemik svůj počítač. Bylo mu něco přes dvacet a měl IQ 170. Zatímco se spouštěl software, podíval se dolů z dlouhého svahu přes válcovité věžáky a dál k jasně osvětleným mrakodrapům centra Hongkongu. Na tu roční dobu bylo neobvykle jasno a jeho pohled dolétl až k Velkému přístavu a dál ke světlům Kowloonu, když tu náhle jeho počítač pípl a on obrátil pozornost k mimořádné schůzi Aliance.

V Sao Paulu dojel asi padesátiletý Raphael dos Santos těsně po půlnoci domů ve svém novém sportáku Weisman GT MF 5. Stál čtvrt milionu dolarů, vytáhl to na stovku za necelé čtyři vteřiny a jeho maximální rychlost byla tři sta deset kilometrů v hodině. Rafi, jak mu říkali přátelé, své auto miloval. Zabrzdil u vjezdu do podzemní garáže, hodil klíčky Tomášovi a vyjel nahoru výtahem, ze kterého se vycházelo přímo do jeho bytu. Tam přešel několik set čtverečních metrů podlah z tvrdého dřeva, na kterých byl rozestavěný ultramoderní nábytek, a vešel do své pracovny s výhledem na zářící fasádu hotelu Renaissance v Almeda Campos. Rafi stiskl tlačítko na svém stole a ze středu desky vyjel plochý monitor. Znovu se zamyslel nad účelem schůzky. Něco se zvrtilo. Ale co? Dotkl se klávesnice a přitiskl palec na čtečku otisků" Vůdce Aliance pozdravil Rafi portugalsky: "Horste, ty starý parchante. O co jde? Věnujeme ti naprostou pozornost!"

Kapitola 25.

Ve švýcarských Alpách se Horst Werner posadil do kůží potažené židle ve své knihovně. V krbu poskakovaly plameny a bodovky ozařovaly dva a půl metru dlouhý model Bismarcku, který sám postavil. Na všech stěnách byly police s knihami, ale žádná okna, a za obklady z třeshňového dřeva stály osm centimetrů silné zdi z olova a oceli. Horstův bunkr spojovalo se světem propracované internetové vedení, které mu dávalo pocit, že je ta místnost středem vesmíru. Právě teď se do zakódované sítě přihlásil tucet členů

Aliance, všech více či méně schopných komunikovat anglicky, a na monitoru se objevily jejich tváře. Poté, co je Horst přivítal, přešel rychle k účelu schůzky.

"Jeden americký přítel poslal Janovi pro pobavení tenhle film. Jsem zvědavý na vaši reakci."

Dvanáct propojených monitorů naplnila bílá mlha, která se zvedla, když kamera zaostřila na velkou vířivku. Ve vířivce ležela na břiše asi v deseti centimetrech vody nahá tmavá dívka s dlouhými černými vlasy. Byla, jak výstižně říkají Američané, "svázaná jako prase" - ruce a nohy měla spoutané za zády provazem, který jí procházel kolem krku. Na videu byl i muž obrácený zády ke kameře, a když se otočil, jeden ze členů Aliance řekl: "Henri." Henri byl nahý, seděl na kraji vany a tvář mu zakrývala plastová maska. Promluvil na kameru: "Vidíte, že té vody není moc, ale to stačí. Nevím, na co Rosa nakonec umře. Jestli se uškrtí, nebo utopí. Nechme se překvapit." Nato se obrátil, promluvil španělsky na vzlykající dívku a hned to do kamery přeložil: "Řekl jsem Rose, aby přitahovala nohy zezadu k hlavě. Že když to tak vydrží další hodinu, třeba ji nechám žít."

Horst se usmál Henriho smělosti, tomu, jak dívku hladil po hlavě a chlácholil ji, ale ona plakala dál, přestože ji to zjevně stálo velké úsilí, když byla tak vyčerpaná snahou přežít.

"Por favor. Dejame marchar. Eres malvado."

Henri promluvil na kameru: "Prosí, abych ji pustil. Že prý jsem zlý. Ale stejně ji mám rád. Je moc milá."

Dívka vzlykala dál a lapala po dechu pokaždé, když jí nohy klesly a provaz se utáhl kolem krku. Zasténala: "Mama!" a hlava jí klesla do vody. Poslední výdech... a hladinu zčeřily bubliny. Henri se dotkl jejího zátylku a pokrčil rameny.

"Byly to ty provazy," řekl. "Vlastně spáchala sebevraždu. Krásná tragédie. Přesně jak jsem slíbil." Usmál se a obraz zčernal.

Gina podrážděně vyhrkla: "Horste, tohle je přece porušení jeho smlouvy, ne?"

"No, v Henriho smlouvě vlastně stojí jen to, že nesmí přijímat zakázky, které by mu bránily plnit jeho závazky k nám."

"Takže to vlastně není porušení smlouvy. Jen vedlejšák."

Ze sluchátek zazněl Janův hlas.

"Ano. Vidím to tak, že Henri hledá způsob, jak nám ukázat prostředník. To je nepřijatelné."

Do debaty se vložil Raphael: "Dobře, je to těžké, ale přiznejme, že Henri je svým způsobem génius. Měli bychom s ním pracovat dál. Dát mu novou smlouvu."

"A co by v ní stálo?"

"Henri pro nás dosud natáčel krátké filmy, jako třeba ten, co jsme právě viděli. Navrhuji, abychom mu zadali natočit dokument."

Jan vzrušeně vyhrkl: "Výborně, Rafi. Rok s Henrim. Pevný plat a k tomu prémie podle kvality natočených scén."

"Přesně tak. Tím si zajistíme, že bude pracovat jen pro nás," řekl Rafael. "A začne hned - s rodiči té dívky v plavkách."

Aliance se dohodla na podmínkách a přidala do smlouvy pokuty za její nedodržení. Tato klauzule jim všem zvedla náladu a jakmile to celé odhlasovali, zavolal Horst na Havaj.

Kapitola 26.

Na ostrov klesl soumrak a já stále seděl s McDanielsovými v baru Magnát. Po celou uplynulou hodinu mě Barbara vyslýchala jako profík, dokud se nepřesvědčila, že jsem v pořádku. Pak mě uvedla do života McDanielsových svým zaníceným a přirozeným vypravěčským talentem, který bych u středoškolské učitelky matematiky a fyziky nehledal. Levon stěží dokázal dát dohromady dvě souvislé věty. Nebyl špatný řečník, byl jen duchem nepřítomný. Vytušil jsem, že mu hrdlo svírá strach a obava o dceru mu brání v soustředění. Ale živě se vyjadřoval svými gesty: zatínal pěsti, odvracel se, když mu oči zalily slzy, často si sundával brýle a zakrýval oči dlaněmi.

"Jak jste se dozvěděli, že je Kim nezvěstná?" zeptal jsem se Barbary.

V ten moment Levonovi zazvonil mobil. Pohlédl na displej a odešel směrem k výtahu. Slyšel jsem ho říkat: "Poručík Jackson? Dnes večer ne? Proč ne? Dobře. V osm ráno."

"Vypadá to, že máme domluvenou schůzku s policií. Pojd'te tam s námi," řekla Barbara. Vzala si ode mne číslo na mobil a poplácala mne po ruce. Pak mě políbila na tvář. Popřál jsem jí dobrou noc a objednal si další sodu - bez ledu a citronu. Seděl jsem v pohodlném křesle s vyhlídkou za sto milionů dolarů a v následující čtvrt hodině se atmosféra v baru Magnát výrazně zlepšila. Křesílka u zábradlí obsadili pohlední lidé s čerstvým opálením oblečení do průsvitných šatů v odstínech vodové zmrzliny, zatímco nezadaní si posedali na vysoké barové stoličky. Smích se zvedal a klesal jako teplý vítr, který vanul celým tím otevřeným prostorem, cuchal vlasy a zvedal lemy sukní. Pianista otevřel křídlo Steinway & Sons, usadil se na stoličku a pustil se do klasické melodie od Petera Allena. Pak potěšil hosty zpěvem písně Rio de Janiero. Všiml jsem si bezpečnostních kamer nad barem, položil na stůl deset dolarů a sešel po schodech k bazénu osvětlenému tak, že se leskl jako sklo v barvě vody. Pokračoval jsem kolem kabinek po cestě, kterou možná před dvěma dny kráčela Kim. Pláž byla skoro prázdná a obloha natolik jasná, že jsem viděl pobřeží obkružující celý ostrov Maui jako zářivá koróna Měsíc při zatmění Slunce.

Představoval jsem si, že kráčím toho osudného večera za Kim. Hlavu měla možná skloněnou, vlasy jí vlály kolem obličeje a příboj přehlušoval všechny ostatní zvuky. Nějaký muž se k ní mohl připlížit s kamenem či pistolí nebo jí prostě jen sevřít hrdlo paží. Kráčel jsem po udusaném písku, míjel hotely po pravé ruce a prázdná lehátka s nakloněnými slunečníky. Po půl kilometru jsem odbočil z pláže a vyšel nahoru po cestě vedoucí kolem bazénu hotelu Four Seasons - dalšího luxusního podniku, kde za osm set dolarů za noc dostanete jen pokoj s výhledem na parkoviště. Mramorovou hotelovou halou jsem prošel na ulici. O čtvrt hodiny později jsem už seděl ve svém pronajatém chevroletu zaparkovaném ve stínu palem obklopujících hotel Wailea Princess a naslouchal šumění vodopádů. Kdybych byl vrah, mohl bych svou oběť hodit do příboje nebo si ji naložit na

rameno a odnést do auta. Mohl bych zmizet z místa činu naprosto bez povšimnutí.

Kapitola 27.

Nastartoval jsem a následoval měsíc do Stella Blue's, živé kavárny v Kihei. Měla vysoké stropy, dlouhý barový pult a hučelo to tam víkendovým davem místních a turistů z výletní lodi užívajících si první noc v přístavu. Objednal jsem si u baru Jacka Danielse a mahi-mahi a odnesl si pití ven na zahrádku ke stolku pro dva. S pohledem upřeným na blikající svíčku na stole jsem zavolal Amandě.

Amanda Diazová a já jsme spolu už skoro dva roky. Je o pět let mladší, cukrářka a rádoby motorkářka, což znamená, že občas o víkendu vytáhne starého harleye na projížďku, aby si odpočinula od práce v kuchyni. Mandy není jen chytrá a krásná, ale když se na ni podívám, hned rozumím všem těm písním o bušících srdcích a lásce až do smrti. Právě teď jsem toužil slyšet hlas své milé a ona mě nezklamala - zvedla telefon při třetím zazvonění. Když jsme se pozdravili, popsala mi na mou žádost svůj den v Intermezzu.

"Byl to den blbec, Benjy. Remy zase vyhodil Rocca," řekla Amanda a v jejím hlase se objevil francouzský přízvuk. "Co mám udělat, abys začal myslet jako kuchař? Tenhle karbanátek vypadá jako holubí trus."

Zasmála se a pokračovala. "Dvacet minut nato ho zase vzal zpátky. Jako obvykle. A pak jsem já připálila crême brulée. 'Merde Ahmandá, Mon Dieu. Přiveď mě do blázince.'" Znovu se zasmála a řekla: "A co ty, Benjy? Jak ti jde reportáž?"

"Většinu dne jsem strávil s rodiči té zmizelé dívky. Svěřovali se mi."

"Ale miláčku. Bylo to moc smutné?" Ve stručnosti jsem Mandy popsal svůj rozhovor s Barbarou, pověděl jí, jak moc jsou mi McDanielsovi sympatičtí a že mají ještě dvě děti - chlapce adoptované z ruských sirotčinců.

"Jejich starší syn byl skoro katatonický, když ho objevila policie v Sankt Petěrburgu. Mladší měl fetální alkoholový syndrom. Kim se kvůli svým nevlastním bratrům rozhodla, že se stane pediatřičkou."

"Bene, zlato?"

"Copak? Vypadávám ti?"

"Ne, slyším tě dobře. A ty mě?"

"Výborně."

"Tak poslouchej. Bud' opatrný, ano?"

Projela mnou slabá vlna podráždění. Amanda měla mimořádně dobrou intuici, ale já v žádném nebezpečí nebyl.

"Na co si mám dávat pozor?"

"Pamatuješ, jak jsi nechal kufřík se všemi poznámkami k té reportáži o Donatovi v restauraci?"

"Chceš na mě zase vytáhnout ten autobus?"

"Sám ses o něm zmínil."

"Byl jsem očarovaný tebou, blázínku. Díval jsem se na tebe, když jsem sestoupil z obrubníku. Kdybys byla teď tady, mohlo by se to stát znovu."

"Právě proto o tom mluvím. Máš v hlase stejný tón, jaký jsi měl tehdy."

"Opravdu?"

"Jo, tak trochu. Takže si dávej pozor, ano? Rozhlížej se na obě strany."

Tři metry ode mne si muž se ženou přitukli sklenkami a drželi se přes stůl za ruce. Asi mají líbáčky, pomyslel jsem si.

"Stýská se mi po tobě," řekl jsem.

"Mně po tobě taky. Zahřívám ti postel, tak se brzo vrať domů."

Poslal jsem své dívce v L. A. bezdrátový polibek a popřál jí dobrou noc.

Kapitola 28.

Ve čtvrt na osm ráno Levon sledoval černý sedan, jak zastavuje před vchodem do hotelu Wailea Princess. Nasedl vedle řidiče, Hawkins a Barb se posadili dozadu, a když se zaklapla dvířka, požádal Levon Marka, aby je odvezl na policejní stanici v Kihei. Cestou Levon jedním uchem poslouchal Hawkinse, který mu radil, jak má jednat s policií. Ujišťoval ho, že jim bude nápomocný, že se má s policisty spřátelit a nebýt agresivní, protože by se to mohlo obrátit proti nim. Levon přikyvoval, občas přitakal, ale cestu z hotelu na stanici by popsat nedokázal - tolik se soustředil na nadcházející schůzku s poručíkem Jamesem Jacksonem.

Levon se vrátil do reality, když Marco zajížděl na parkoviště u malého nákupního centra, a vyskočil ven dřív, než auto úplně zastavilo. Zamířil přímo k malé policejní stanici, jejíž úzké průčelí bylo vmáčknuté mezi tetovací salon a pizzerii. Dveře byly zamčené, tak stiskl tlačítko interkomu, představil se a sdělil ženskému hlasu, že má schůzku s poručíkem Jacksonem. Ozvalo se zabzučení, dveře se otevřely a všichni vešli dovnitř.

Stanice Levonovi připomínala dopravní inspektorát v malém městě. Stěny měly hráškově zelený nátěr, na podlaze leželo žlutohnědé linoleum a dlouhou čekárnu lemovaly dvě rady plastových židlí. Na konci úzké místnosti bylo okénko recepce se staženou plechovou roletou a vedle něho zavřené dveře. Levon se posadil vedle Barbary, Hawkins proti nim s blokem vyčnívajícím z náprsní kapsy a čekali. Několik minut po osmé se okénko otevřelo a dovnitř začali proudit lidé, platili pokuty, registrovali auta a bůhvíco ještě. Mladíci s dredy, dívky se složitým tetováním, mladé matky se řvoucími nemluvnaty. Levon cítil bodavou bolest za očima a myslel na Kim - kde právě teď je, jestli ji něco nebolí a proč k tomu vůbec došlo. Po nějaké době vstal a přecházel podél galerie zatykačů, díval se do očí vrahům a ozbrojeným lupičům a pak přišly fotografie pohřešovaných dětí, z nichž byly některé digitálně upravené do pravděpodobné současné podoby, protože ty hledané děti zmizely už před mnoha lety.

Za ním řekla Barbara Hawkinsovi: "Věřil byste tomu? Sedíme tady už dvě hodiny! Nechce se vám začít ječet?" A Levon opravdu zařval. Naklonil se do okénka a oslovil policistku v recepci.

"Ví poručík Jackson, že jsme tady?!"

"Ano pane, jistě že ví."

Levon se posadil vedle Barb, sevřel si prsty hřbet nosu mezi očima a přemýšlel, proč to Jacksonovi trvá tak dlouho. A pak pomyslel na Hawkinse a na to, jak se sblížil s Barb. Levon důvěřoval Barbinu úsudku, ale věděl, že se jako mnoho žen dokáže rychle spřátelit. Někdy až moc rychle. Sledoval, jak Hawkins něco píše do svého bloku, a pak se do fronty před okénkem postavila nějaká mladá dívka a začala ječet pronikavým hlasem, ze kterého mu div nepraskla hlava. Za deset minut už Levon soptil jako vulkány, které vyzdvihly tenhle ostrov z prehistorického moře. Byl připravený vybuchnout.

Kapitola 29.

Seděl jsem na tvrdé plastové židli naproti Barbaře McDanielsové, když jsem uslyšel, jak se otevřely dveře na konci dlouhé úzké čekárny. Levon vyskočil ze svého místa téměř do obličeje policistovi, který je za sebou zase zaklapl. Byl to vysoký muž okolo pětatřiceti let a měl husté černé vlasy a pleť odstínu moka. Vypadal trochu jako Jimmy Smits, trochu jako Ben Affleck a trochu jako ostrovní surfařský idol. Měl na sobě sako a kravatu a zlatý odznak pověšený na pásku plátěných kalhot, což znamenalo, že je detektiv.

Barbara a já jsme se připojili k Levonovi, který nás seržantu Jacksonovi představil. Jackson se mě zeptal: "Jaký je váš vztah k McDanielsové?"

"Je to náš rodinný přítel," prohlásila Barbara ve stejný okamžik, kdy já odpověděl: "Pracuji pro L. A. Times."

Jackson se pohrdavě usmál, prohlédl si mne a zeptal se: "Vy Kim znáte?"

"Ne."

"Máte nějaké informace o tom, kde by se mohla nacházet?"

"Ne."

"Znáte tyhle lidi? Nebo jste se s nimi seznámil teprve včera?"

"Právě jsme se seznámili."

"Zajímavé," ušklíbl se Jackson a obrátil se k McDanielsové. "Je vám jasné, že práci tohoto člověka je prodávat noviny?"

"To víme," řekl Levon.

"Dobře. Jen aby bylo jasno - cokoli panu Hawkinsovi řeknete, se ihned objeví na titulní straně L. A. Times. Když mám mluvit za sebe," pokračoval Jackson, "já ho tady nechci. Pane Hawkinsi, běžte si sednout, a když vás budu potřebovat, zavolám vás."

Ozvala se Barbara: "Poručíku, můj manžel a já jsme to včera večer probírali a shodli jsme se na tom, že Benovi důvěřujeme. Víme, že má za sebou vliv svých novin a že by pro nás mohl udělat víc, než dokážeme sami."

Jackson si zoufale povzdechl, ale zdálo se, že se smířil s realitou. Řekl mi: "Všechno, co řeknu já, musím schválit, než to vy pustíte ven, jasné?" Souhlasil jsem. Jacksonova kancelář zabírala roh v zadní části budovy, měla jedno okno a hlučnou klimatizaci. U telefonu byla na modré sádkartonové stěně načmáraná čísla. Jackson ukázal McDanielsové židli a já se opřel o rám dveří, zatímco on otevřel blok, aby si zapsal základní informace. Pak se pustil do práce, při které podle mne vycházel z předpokladu, že si Kim potrpěla na večírky. Zpochybňoval její noční návyky a ptal se na muže v jejím životě i na to, zda nebrala drogy. Barbara řekla Jacksonovi, že Kim vždycky studovala na samé jedničky. Že přes Křesťanský dětský fond sponzorovala dítě v Ekvádoru. Že byla neobyčejně zodpovědná a to, že jim nedala vědět, kam vyráží, se jí vůbec nepodobá.

Jackson Barbaru vyslechl s většinou znuděným výrazem ve tváři a poté řekl: "Jo, je mi jasné, že je učiněný anděl. Už dlouho marně čekám na den, kdy mi nějaký rodič řekne, že jeho potomek je feťák nebo děvka." Levon vyskočil na nohy a Jackson vstal hned po něm, ale Levonovi ten náskok stačil. Opřel se Jacksonovi dlaněmi o statná ramena a strčil ho na zeď, která hlasitě zapraskala a na zem se

sesypaly plakety a fotografie, jak se dá očekávat, když někdo použije osmdesátikilové tělo jako bourací kouli. Jackson byl větší a mladší, ale Levonovi proužil v žilách čirý adrenalin. Aniž by se zarazil, sklonil se, popadl Jacksona za klopy a znovu ho hodil na stěnu. Ozvalo se další strašné zapraštění, jak detektivova hlava udeřila o zeď. Díval jsem se, jak se chytil područky své židle, která se zvrhla a poslala ho k zemi potřetí. Byla to ošklivá scéna už předtím, než jí Levon nasadil tuto korunu. Podíval se dolů na Jacksona a řekl: "Sakra, to byl ale pocit, ty parchante!"

Kapitola 30.

Podsaditá policistka vtrhla do dveří, u kterých jsem stál jako pařez a snažil se vstřebat, že Levon právě napadl poldu, strčil do něho, srazil ho na zem, urazil ho a ještě přiznal, že mu to udělalo dobře. Jackson už stál na nohou, Levon ještě lapal po dechu a policistka ječela: "Hej, co se to tady děje?"

"Všechno je v pořádku, Millie," odpověděl Jackson. "Jenom jsem ztratil rovnováhu. Budu potřebovat novou židli." Pak se obrátil zpátky k Levonovi, který na něho křičel: "Copak to nechápete? Říkal jsem vám to už včera večer. Někdo nám volal do Michiganu. Ten chlap říkal, že unesl moji dceru a vy mi tu budete tvrdit, že Kim byla nějaká štětka?"

Jackson si narovnal sako a kravatu a postavil židli. Byl rudý v obličeji a mračil se. Otočil židli a křikl na Levona: "Vy jste se zbláznil, McDanielsi. Uvědomujete si, co jste právě udělal, vy zatracenej magore? Chcete skončit v base? Opravdu to chcete? Považujete se za drsňáka? Chcete zjistit, jak jsem drsnej já? Za tohle vás klidně můžu zatknout, copak to nevíte?!"

"Jo, jen mě hod'te do cely, sakra! Udělejte to, protože já chci celému světu říct, jak jste se k nám choval. Co jste za hovado!"

"Levone, Levone," prosila Barbara manžela a tahala ho za paži. "Přestaň, Levone. Musíš se ovládnout. Omluv se poručíkovi, prosím."

Jackson se posadil, přitáhl si židli ke stolu a řekl: "McDanielsi, neopovažujte se na mě ještě jednou vztáhnout ruku. Vzhledem k tomu, že jste zjevně mimo, upravím zprávu o tom, co se právě stalo, ve váš prospěch. A teď se posaďte, než si to rozmyslím a skutečně vás zatknou."

Levon stále těžce dýchal, ale Jackson ukázal na židle, a oba se s Barbarou posadili.

Jackson se dotkl temene hlavy, promnul si loket a řekl: "V polovině případů pohřešovaných dětí jeden z rodičů ví, co se stalo. Někdy oba. Musel jsem zjistit, co jste zač." Levon a Barbara jen zírali. A pak jsme to všichni pochopili. Jackson je záměrně provokoval, aby viděl, jak budou reagovat. Byla to zkouška. A oni prošli.

"Vyšetřujeme tenhle případ od včerejšího rána, jak jsem vám řekl, když jsem vám volal," spustil Jackson a zamračil se na Levona. "Setkali jsme se s lidmi ze Sporting Life a také s personálem hotelového baru. Zatím jsme nic nezjistili." Jackson otevřel zásuvku stolu a vytáhl mobilní telefon - jeden z těch tenkých, napůl živých přístrojů, které umí fotografovat, posílat e-maily a upozorní vás, když vám dochází benzín.

"Tohle je Kimin telefon," řekl Jackson. "Našli jsme ho na pláži za hotelem. Vytáhli jsme z něho data a objevili množství telefonátů od muže jménem Doug Cahill."

"Cahill?" podívil se Levon. "S Dougem Cahillem Kim dřív chodila. Žije v Chicagu."

Jackson zavrtěl hlavou. "Volal Kim z Maui. Vytácel její číslo každou hodinu, dokud se schránka nezaplnila a nepřestala přijímat další hovory."

"Vy tvrdíte, že Doug je tady?" zeptala se Barbara. "Je teď na Maui?"

"Objevili jsme Cahilla v Makeně a včera večer na něm dvě hodiny pracovali. Řekl, že se s Kim neviděl a že s ním nechtěla

mluvit. Nemohli jsme ho zadržet, nic jsme na něj neměli," řekl Jackson a uložil Kimin telefon zpátky do zásuvky.

"McDanielsi, tohle je všechno co máme. Vám někdo telefonoval, že je Kim ve špatných rukou. A my jsme našli její mobil. Nevíme ani, zda byl spáchán nějaký trestný čin. Jestli Cahill nasedne do letadla, nebudeme mu moci zabránit v odletu."

Viděl jsem, jak sebou Barbara trhla a ve tváři se jí znovu objevil šok.

"Doug to neudělal," řekl Levon.

Jacksonovi vylétlo obočí nahoru. "Proč to říkáte?"

"Znám Dougův hlas. Ten muž, co volal, nebyl Doug."

Kapitola 31.

Byli jsme znovu v černém sedanu a já tentokrát seděl vepředu vedle řidiče. Marco nastavil zpětné zrcátko a vyměnili jsme si pokývnutí hlavou, ale nebylo co říct. Všechno se odehrávalo na zadním sedadle mezi Barbarou a Levonem. Levon vysvětloval: "Barb, neopakoval jsem ti doslova, co ten parchant řekl, protože by to k ničemu nebylo. Je mi to líto."

"Jsem tvoje žena, Levone. Neměl jsi právo mi cokoli zatajit."

"Padla do špatných rukou,' tak to znělo. To je to jediné, co jsem ti zatajil, a nechal bych si to pro sebe, kdybych to nemusel povědět Jacksonovi. Snažil jsem se tě toho ušetřit."

Barb vzlykla. "Ušetřit mě? Tys mi lhal, Levone. Lhal jsi mi."

Levon se rozplakal a já si uvědomil, co ho tak trápilo, proč byl tolik duchem nepřítomný. Někaký muž mu řekl, že ublíží jeho dceři, a on to své ženě zatajil. A teď už nemohl předstírat, že se to nestalo. Chtěl jsem jim poskytnout trochu soukromí, tak jsem spustil okénko, zadíval se ven na pobřeží a na rodinky užívající si prázdniny u moře, zatímco Kimini rodiče tolik trpěli. Kontrast mezi lidmi na dovolené a plačícím párem za mnou byl mučivý. Napsal jsem si poznámku, otočil se na sedadle a pokusil se je utěšit. Řekl jsem Levonovi:

"Jackson není žádný génius, ale do toho případu se zakousl. Možná je docela dobrý polda." Levon mne probodl pohledem.

"Myslím, že o Jacksonovi máte pravdu. Odhadl vás za pět vteřin. Podívejte se na sebe, vy parazite. Píšete si svou reportáž a prodáváte naši bolest v novinách."

Jeho obvinění mne zasáhlo jako rána pěstí, ale možná v něm bylo něco pravdy. Těžce jsem polkl a přišlo mi Levona líto. Řekl jsem: "Na tom něco je, Levone. Ale i kdybych byl přesně to, co říkáte, Kimin příběh by se mohl vymknout kontrole a strávit vás zaživa. Vzpomeňte si na Ramseyovi, Hollowayovi a McCannovi. Doufám, že Kim je v bezpečí a podaří se ji brzo najít. Ale ať se stane cokoli, budete rádi, že mě máte při sobě. Protože já nehodlám rozdmýčávat plameny a něco si vymýšlet. Povím ten příběh po pravdě."

Kapitola 32.

Řidič Marco se díval za Hawkinsem a McDanielsovémi, dokud neprošli kolem jezírka s kapry koi a nevstoupili do hotelu. Pak zařadil rychlost, odbočil do Wailea-Aluani Drive a zamířil na jih. Za jízdy sáhl pod sedadlo, vyndal silonovou tašku a položil ji vedle sebe. Pak sáhl za zpětné zrcátko, kam předtím umístil prvotřídní bezdrátovou videokameru. Vytáhl z ní paměťovou kartu a dal si ji do kapsy u košile. Napadlo ho, že se kamera během cesty z policejní stanice mohla posunout a změnit úhel, ale i kdyby nahrál jenom ten pláč, měl zvukovou kulisu pro další scénu. Levon hovořící o jeho špatných rukou? Nedocenitelné. Mazaný Marco.

Představte si jejich překvapení, až jim to všechno dojde. Pokud se to kdy stane.

Pocítil vzrušení, když pomyslel na finanční potenciál své nové smlouvy - ten tlustý svazek euro se šancí na zdvojnásobení v případě, že se Aliance rozhodne celý projekt ocenit. Vzruší je až do kořínků jejich krátkých vlasů, tak dobrý ten film bude, a postačí, když udělá jen to, co umí nejlépe. Lepší práci by si nemohl přát. Marco uviděl

napravo svou odbočku, ukázal, přešel do pravého pruhu a vjel na parkoviště obchodního centra ve Wailea. Zaparkoval kadilak v nejjihnější části parkoviště - daleko od bezpečnostních kamer - vedle svého nenápadného taurusu z půjčovny. Skrytý za tmavými skly kadilaku si vrah svlékl všechny Markovy věci: šoférskou čepici a paruku, falešný knír, sako od livreje a kovbojské boty.

Pak vytáhl z batohu Charlieho Rollinse: baseballovou čepici, obnošené adidasky, velké sluneční brýle, novinářský průkaz a obě kamery. Rychle se převlékl, strčil Markovy věci do tašky a v taurusu se vypravil zpátky k hotelu Wailea Princess. Dal poslíčkovi tři dolary spropitného, došel k recepci a měl štěstí - dostal pokoj s velkou postelí a výhledem na moře.

Když Henri jako Charlie Rollins zamířil od recepce ke schodišti na druhém konci mramorového prostranství haly, uviděl McDanielsovi a Bena Hawkinse, jak sedí v křesílkách kolem nízkého stolku se skleněnou deskou a mají před sebou hrnky s kávou.

Rollins ucítil, jak mu poskočilo srdce, když se Hawkins ohlédl a podíval se na něho. Na zlomek vteřiny se zarazil. Možná ho poznal? Ale pak se jeho oči nechaly oklamat Rollinsovým přestrojením a Hawkins se zahleděl kamsi za něj. Ten jediný pohled mohl celou hru ukončit, ale Hawkins ho nepoznal, a to proseděl celé hodiny přímo vedle něj v autě. Tohle bylo skutečné vzrušení, bruslení na ostří nože. A tak si Charlie Rollins, fotograf neexistujícího časopisu Talk Weekly, ještě přisadil. Pozvedl fotoaparát - Řekněte sýýýr, myšky! - a udělal tři snímky McDanielsových. Mám vás, mami a tati.

Srdce mu ještě divoce bušilo, když se Levon zamračil, naklonil dopředu a zastínil tělem Barbaru. Vzrušením bez sebe vyšel vrah po schodech do svého pokoje a přemýšlel při tom o Benu Hawkinsovi, muži, který ho zajímal ještě víc než samotní McDanielsovi. Hawkins uměl výborně psát o zločinu, každá z jeho knih byla stejně dobrá jako Mlčení jehňátek. Ale přesto zatím neudělal díru do světa. Proč?

Rollins projel kartu čtečkou na dveřích, rozsvítila se zelená kontrolka, dveře se otevřely a před ním se objevila přepychová scéna, kterou sotva vnímal. Zaměstnávaly ho jeho myšlenky,

přemýšlel, jak zapojit Bena Hawkinse do svého projektu. Musel vymyslet, jak ho nejlépe využít.

Kapitola 33.

Levon postavil hrnek s kávou, až porcelán zazvonil o podšálek, a uvědomil si, že Barb s Hawkinsem a nejspíš i celá výprava japonských turistů, která pochodovala kolem, vidí, jak se mu třesou ruce. Nemohl s tím ale nic dělat. To ten zatracený krvelačný paparazzi, co namířil fotoaparát na něho a Barb! Kromě toho se stále ještě vzpamatoval ze šoku, který přišel po jeho výbuchu a útoku na poručíka Jacksona. Stále cítil v dlaních ten úder, nával ponížení při představě, že by mohl skončit v cele, ale i uspokojení, že to udělal. Na druhou stranu, možná tím Jacksona pobídl, aby se případu věnoval naplno. Pokud ne, bude to špatné, ale stejně se už nechťejí na Jacksona zcela spoléhat. Levon za sebou vytušil něčí přítomnost a Hawkins vstal ze židle se slovy: "Tak ho tu máme."

Levon vzhlédl a uviděl, jak přes halu kráčí muž kolem třicítky v kalhotách a modré sportovní bundě oblečené přes pestrobarevnou havajskou košili. Sluncem vybělené vlasy mu uprostřed hlavy rozdělovala pěšinka. Hawkins řekl: "Levone, Barbaro, seznamte se s Eddiem Keolou, nejlepším soukromým detektivem na Maui."

"Jediným soukromým detektivem na Maui," opravil ho Keola a při úsměvu ukázal rovnátka na zubech. Bože, pomyslel si Levon, není o moc starší než Kim! Tohle že je detektiv, který našel dceru Reeseových?

Keola si s McDanielsovými potřásl rukou, posadil se do jednoho z čalouněných ratanových křesílek a řekl: "Rád vás poznávám. Odpusťte mi, že jsem tak hrr, ale už jsem si trochu zmapoval terén."

"Tak brzy?" podivila se Barb.

"Jakmile mi Ben zavolal, pustil jsem se do toho. Narodil jsem se asi čtvrt hodiny odtud, a když jsem dokončil Havajskou univerzitu, sloužil jsem pár let u policie. Pořád mám s nimi dobré vztahy,"

prohlásil, aniž by se podle Levonova mínění nějak vychloubal - jen popsal svou kvalifikaci. Potom dodal: "Mají podezřelého."

"My ho známe," řekl Levon, "Doug Cahill je Kimin bývalý přítel." A pak mu pověděl o tom nočním telefonátu, který rozbil celý jejich vesmír jako vejce.

Barb požádala Keolu, aby jim vyprávěl o Carol Reeseové - dvacetileté atletické hvězdě z Ohijské státní univerzity, která zmizela před několika lety.

"Našel jsem ji v San Francisku," řekl Keola. "Měla problémy a přítele s násilnickými sklony, proto zinscenovala svůj únos, změnila si jméno... Hrozně zuřila, že jsem ji objevil," pokýval hlavou.

"Povězte mi, jak budete postupovat v našem případě," ozval se Levon.

Keola odpověděl, že si chce promluvit s tím fotografem ze Sporting Life, aby zjistil, jestli třeba při focení nezachytil nějaké přihlížející, a pak že si popovídá s hotelovou ochrankou a podívá se na záznam kamer z večera, kdy Kim zmizela.

"Doufejme, že se Kim objeví sama," pokračoval Keola, "ale jestli ne, čeká mě klasická detektivní práce. Budete mými jedinými klienty. Když bude třeba, seženu si někoho na výpomoc a budeme pracovat nonstop. Skončí to, až řeknete vy, dřív ne."

Levon probral s Keolou finanční stránku věci, ale nijak Zvlášť na tom nezáleželo. Pomyslel na otevírací hodiny na dveřích policejní stanice v Kihei. Pondělí až pátek od osmi do pěti. Víkendy a svátky od deseti do čtyř. A pak na bezmocnou Kim zavřenou v nějakém tmavém sklepe.

"Bereme vás," řekl. "Ta práce je vaše."

Kapitola 34.

Jakmile jsem otevřel dveře svého pokoje, zazvonil telefon.

Řekl jsem: "Haló" a ženský hlas se silným přízvukem se zeptal: "Bén Hókíns?"

"Ano, tady Hawkins," odpověděl jsem a čekal, že se mi dotyčná představí. Neudělala to.

"V hotelu Princess bydlí jeden muž."

"Pokračujte."

"Jmenuje se Nils Bjorn a měl byste si s ním promluvit."

"A to už proč?"

Volající mi sdělila, že ten Bjorn je obchodník z Evropy, kterého bych si měl prověřit.

"Byl v hotelu, když Kim McDanielsová zmizela. Mohl by být... měl byste si s ním promluvit."

Vytáhl jsem zásuvku psacího stolu, abych našel papír a něco na psaní.

"Proč je podle vás tenhle Nils Bjorn podezřelý?" zeptal jsem se, našel papír a pero, a jméno si zapsal.

"Popovídejte si s ním. Teď musím zavěsit," řekla žena - a udělala to.

Vzal jsem si z lednice láhev perrieru a vyšel na balkon. Bydlel jsem v Marriottu, půl kilometru po pláži od mnohem dražšího Wailea Princess, ale se stejně okouzující vyhlídkou na moře. Usrkl jsem si minerálky a zamyslel se nad tajemnou informátorkou. Jak mne vůbec objevila? Jen McDanielsovi a Amanda věděli, kde bydlím.

Vrátil jsem se posuvnými dveřmi dovnitř, zapnul notebook, a když jsem se připojil k internetu, zadal jsem do Googlu jméno Nils Bjorn. První odkaz vedl k článku, který vyšel před rokem v London Times. Psalo se tam o Bjornově zatčení v Londýně kvůli podezření z prodeje zbraní Íránu a jeho následném propuštění pro nedostatek důkazů. Klikal jsem dál a otvíral další články, které byly podobné tomu prvnímu, ne-li přímo stejné. Otevřel jsem si další perrier, a když jsem hledal dál, padl jsem na jiný článek o Bjornovi, tentokrát z roku 2005, kdy byl obviněn z násilného přepadení ženy, což byl právní termín pro znásilnění. Jméno té ženy se tam neobjevilo, jen to, že šlo o devatenáctiletou modelku. Bjorn byl opět zproštěn obvinění. Mou poslední zastávkou na internetu byl Skol - luxusní evropský společenský časopis. Byla tam fotografie pořízená při večeři pro nějakého švédského průmyslníka, který otevřel muniční továrnu

nedaleko Gothenburgu. Zvětšil jsem si ji, prohlédl si muže označeného jako Bjorn a podíval se do jeho bleskem osvětlených očí. Měl pravidelné rysy, světle hnědé vlasy a rovný nos, mohlo mu být mezi třiceti a čtyřiceti a nebylo na něm nic, podle čeho by si ho člověk zapamatoval.

Uložil jsem si snímek na hard disk, zavolał do Wailea Princess a požádal o Nilse Bjorna. Bylo mi řečeno, že se předevcírem odhlásil. Nechal jsem se tedy přepojit na McDanielsovi. Řekl jsem Levonovi o telefonátu té neznámé ženy a o tom, co jsem zjistil o Nilsu Bjornovi: že byl obviněn z prodeje zbraní do země podporující terorismus a ze znásilnění modelky a že se ani jedno obvinění neprokázalo. A že ještě před dvěma dny bydlel v hotelu Wailea Princess. Snažil jsem se udržet vzrušení na uzdě, ale sám jsem ho slyšel ve svém hlase. "Tohle by mohl být průlom," dodal jsem.

Kapitola 35.

Levon chtěl okamžitě informovat Jacksona. Po pěti minutách hudby mu bylo řečeno, že mu poručík zavolá zpátky. Zavěsil telefon a zapnul televizi, velikou plazmu zabírající polovinu stěny, právě když začínaly zprávy. Nejdřív se objevil úvod Poledních celoostrovních zpráv s Tracym Bakerem a Candy Koalaniovou a pak Baker mluvil o stále pohřešované modelce Kim McDanielsové. Následoval střih na její fotografii v bikinách a potom se na obrazovce objevila Jacksonova tvář nad titulkem "ŽIVĚ". Mluvil k médiím před policejní stanicí.

Levon vykřikl: "Barb, pojd' sem, rychle!" a zároveň zesílil zvuk, právě když Jackson říkal: "Vyslýcháme zájmovou osobu a vyšetřování probíhá. Kdokoli má jakékoli informace o Kim McDanielsové, ať nám prosím zavolá. Diskrétnost zaručena. To je ode mne prozatím vše."

"Zatkli někoho, nebo ne?" zeptala se Barb, svírajíc Levonovu ruku.

"Zájmová osoba je ten, kdo je podezřelý. Nemají však toho na něj dost, aby ho mohli vzít do vazby." Levon ještě trochu zesílil zvuk.

Jeden reportér se zeptal: "Poručíku, pokud víme, vyslýcháte Douga Cahilla."

"Bez komentáře. Víc vám povědět nemohu. Děkuji."

Jackson se otočil k pokřikujícím reportérům zády a na obrazovku se vrátil Tracy Baker se slovy: "Doug Cahill, obránce týmu Chicago Bears, byl spatřen na Maui a informované zdroje tvrdí, že je bývalým milencem Kim McDanielsové." Objevil se snímek Douga v dresu s přilbou pod paží, Širokým úsměvem a nakrátko střiženými blond vlasy. Měl kostnatou postavu a podle středozápadních "norem" mužské krásy byl pohledný.

"Dokážu si představit, že ji obtěžoval," řekla Barb a kousla se do spodního rtu. Pak vytrhla Levonovi z ruky dálkové ovládání a ztlumila zvuk. "Ale že by jí ublížil? Tomu nevěřím!"

Náhle zazvonil telefon. Levon sáhl po sluchátku.

"Pane McDanielsi, tady je poručík Jackson."

"Vy chcete zatknout Douga Cahilla? Pokud ano, děláte chybu."

"Před hodinou se nám ohlásil svědek, místní kolemjdoucí, který tvrdí, že viděl Cahilla, jak Kim po fotografování obtěžoval."

"Copak Doug neříkal, že se s Kim nesetkal?" zeptal se Levon.

"Ano. Takže nám možná lhal, a proto ho teď vyslýcháme. Stále popírá, že by s tím měl cokoli společného."

"Ještě něco byste měl vědět," řekl Levon a informoval Jacksona o Hawkinsově nedávném telefonátu, který mu dal tip na mezinárodního obchodníka jménem Nils Bjorn.

"My víme, kdo je Bjorn," opáčil Jackson. "Mezi ním a Kim není žádná souvislost. Nepotvrzují to žádní svědkové ani záznam z odposlechů."

"Vy jste s ním mluvili?"

"Bjorn se odstěhoval z hotelu ještě předtím, než se zjistilo, že Kim zmizela. McDanielsi, vím, že vás o tom nepřesvědčím, ale Cahill je náš člověk. Potřebujeme jenom dost času, abychom ho zlomili."

Kapitola 36.

Henri převlečený za Charlieho Rollinse obědval v Písečném baru, prvotřídní hotelové restauraci vedle pláže. Nad hlavou mu zářily žluté slunečníky a při pohledu na mládež pobíhající po schodech z pláže s opálenými, lesknoucími se těly se neubránil myšlence, kdo je krásnější - zdali ti chlapci, anebo dívky. Číšnice přinesla Henrimu tekutý cukr do ledového čaje a košík se sýrovými chlebovými tyčinkami a řekla, že salát donesou vzápětí. Potěšeně přikývl a prohlásil, že se mu ten výhled moc líbí a nikde na světě by nebyl raději. Číšník odtáhl židli od vedlejšího stolu, aby se k němu mohla posadit pohledná mladá žena. Měla černé, nakrátko ostříhané vlasy a na sobě bílý vršek od bikin a žluté kraťasy. Henri moc dobře věděl, kdo se skrývá za slunečními brýlemi značky Maui Jim.

Když odložila jídelní lístek, řekl: "Vy jste Julia, že? Julia Winklerová."

Vzhlédla. "Promiňte. My se známe?"

"Já znám vás," řekl a zvedl fotoaparát na znamení, že je tady služebně. "Jste tu také pracovně?"

"Byla jsem," odpověděla. "Fotografování včera skončilo. Zítra se vracím do L. A."

"Aha, tak to byla ta práce pro Sporting Life?"

Smutně přikývla. "Čekám tady a doufám... Bydlela jsem s Kim McDanielsovou v jednom pokoji."

"Ona se vrátí," ujistil ji Henri laskavě.

"Proč myslíte?"

"Mám pocit, že si prostě jen udělala volno. To se někdy stává."

"Když jste takový jasnovidec, tak mi tedy povězte, kde je."

"Je mimo dosah mých vibrací, ale ve vás čtu naprosto jasně."

"Hm, a na co tedy myslím?"

"Že jste smutná a trochu osamělá a ráda byste poobědvala s někým, kdo by vám dokázal vyvolat na tváři úsměv."

Julia se zasmála, Henri mávl na číšníka a požádal ho, aby prostřel slečně Winklerové u jeho stolu. Krásná dívka si sedla vedle něho, aby oba viděli na moře.

"Jsem Charlie," řekl a podal jí ruku. "Rollins."

"Ahoj, Charlie Rollinsi. Co si dáme k obědu?"

"Grilované kuře se salátem a dietní kolu. A ještě něco. Myslíte si, že byste tu ráda ještě jeden den zůstala, protože o vaši kočku se stará sousedka a tady je tak krásně, takže proč pospíchat domů?"

Julia se zasmála. "Ta kočka se jmenuje Bruno a je to rotvajler."

"Já to věděl," utrousil Henri a pohodlně se opřel, když mu číšnice přinesla salát a zeptala se Julie, co si dá – grilované kuře a mai-tai.

"I kdybych měla v úmyslu zůstat tu ještě jednu noc, s fotografie nikdy nerandím," řekla a pohlédla na kameru ležící na stole objektivem k ní.

"Zvu vás snad na rande?"

"Chystáte se na to."

Jejich úsměvy se změnily ve smích a pak Rollins řekl: "No dobře, máte pravdu. Chci si vás vyfotit, aby si chlapi v Loxahatchee nemysleli, že jsem si to vymyslel."

"Dobře, ale sundejte si brýle, Charlie. Chci vidět vaše oči."

"Ukažte mi svoje a pak uvidíte ty mé."

Kapitola 37.

"Júúú!" zavýskala Julia, když se vrtulník o kousek propadl z nazlátlé oblohy, zatímco pod nimi rostl ostrov L'anai. Pak už zlehka dosedli na malý soukromý heliport na kraji smaragdově zeleného golfového hřiště hotelu Island Breezes. Charlie vystoupil jako první a pomohl Julii na zem. Držela si límec větrovky, vlnité vlasy měla rozčuchané a tváře se jí červenaly, když se skláněla pod lopatkami rotoru a utíkala k čekajícímu autu.

"Máš štědrého zaměstnavatele, když ti platí takové výdaje," řekla udýchaně.

"Rande tvých snů je na mně, Julie."

"Opravdu?"

"Co bych to byl za chlapa, kdybych do toho šel napůl?"

"To je fakt."

Řidič za nimi zavřel dveře a auto se pomalu rozjelo směrem k hotelu. Julia zalapala po dechu, když vstoupila do haly plné sametově zelené, zlaté a karmínové barvy, vysokých čínských koberců a starobyklých soch, celé prozářené paprsky slunce.

Julia a Charlie si dopřáli masáž v bambusové chýši otevřená na moře. Maséři je zakryli prostěradly navoněnými plumérií, silnými rukama jim vmasírovali do pokožky kokosové máslo a pak pokračovali dlouhými tahy svých předloktí při tradiční masáži lomi-lomi. Julia ležící na břiše se líně usmála na muže, s nímž se právě seznámila, a řekla: "Tohle je až moc krásné. Chtěla bych, aby to nikdy neskončilo."

"Odteď to bude jenom lepší."

O několik hodin později následovala večeře v restauraci v hlavním podlaží, kde vznosné sloupy a nevťiravé osvětlení tvořily pozadí pro jejich hostinu skládající se z garnátů, vepřových kotlet kurubuto s mangovým čatním a skvělého francouzského vína. Julia ráda dovolila Charliemu, aby ji povzbuzoval v rozhovoru o ní. Začala se mu svěřovat, mluvila o svém dětství na vojenské základně v Bejrútu, cestě do Los Angeles a úspěchu, kterého tam dosáhla.

Charlie objednal dezertní víno a celé dezertní menu: dort zucotto, pralinky a mléko, čokoládovou pěnu a banány L'anai, které číšník polil karamellem přímo u jejich stolu, takže se jim z delikátní vůně spáleného cukru znovu seběhly sliny. Díval se na tu dívku a myslel na to, jak je sladce zranitelná a dosažitelná. Kdyby to v tom okamžiku skončilo, byly by to dobře utracené čtyři tisíce dolarů.

Ale ono to neskončilo. V kabině u bazénu se převlékli do plavek a vydali se na dlouhou procházku po pláži. Písek se koupal v měsíčním světle, které měnilo moře v magickou směs šumění a bublinkaté pěny. A pak se Julia zasmála a řekla: "Kdo bude poslední ve vodě, je starý páprda, a budeš to ty, Charlie." S jásotem se rozběhla, až jí voda objala stehna, a Charlie udělal několik snímků, než uklidil fotoaparát do tašky a položil na zem.

"Uvidíme, kdo je starý páprda."

Rozběhl se za ní, skočil do vln a ponořil se s pažemi obtočenými kolem jejího těla.

Kapitola 38.

Vrátil jsem se do svého hotelového pokoje, zkontroloval vzkazy a zjistil, že mi nevolala ani ta žena s přízvukem, ani nikdo jiný. Zapnul jsem počítač a během chvíle odeslal docela slušnou reportáž o sedmi stech slovech do Aronsteinovy e-mailové schránky v L. A. Times. Když jsem pro ten den skončil s prací, zapnul jsem televizi a uviděl, že Kimino zmizení je hlavním bodem zpravodajství v deset hodin večer. Dole běžel titulek "Průlomová zpráva" a komentátor oznamoval, že se Doug Cahill stal potenciálním pachatelem předpokládaného únosu Kim McDanielsové. Na obrazovce se objevila jeho fotografie, na které byl kompletně oblečený na zápas Chicago Bears, pod paží měl přilbu a usmíval se jako filmová hvězda.

Spočítat by si to dokázal každý. Cahill mohl snadno zvednout padesátikilovou Kim McDanielsovou a odnést ji pod paží jako fotbalový míč. A pak mi málem vypadly oči z důlků. Díval jsem se znovu na Cahilla - na záznam natočený před dvěma hodinami. Zatímco jsem jedl pizzu s Eddiem Keolou, odehrálo se tohle před policejní stanicí v Kihei.

Cahilla obklopovali dva právníci, z nichž jednoho jsem znal. Byl jím Amos Brock, newyorský obhájce proslulý zastupováním celebrit a sportovních hvězd, které zašly příliš daleko až na temnou stranu. Brock vypadal v perlově šedém obleku velmi elegantně. Sám se už dávno stal celebritou, a teď zastupoval Douga Cahilla.

Stanice KTAU měla na Cahilla a Brocka namířené kamery. Brock přistoupil k mikrofonu a řekl: "Můj klient Doug Cahill nebyl z ničeho obviněn. To, co je mu kladeno za vinu, jsou samé nesmysly nepodložené žádnými důkazy. Doug si přeje veřejně promluvit - teď hned, poprvé a naposled."

Popadl jsem telefon a probudil Levona - podle jeho hlasu z hlubokého spánku.

"Levone, tady Ben. Zapni si televizi. Kanál dvě. Rychle."

Zůstal jsem na lince, zatímco Cahill hájil obrannou linii. Byl neoholený, měl na sobě modrou bavlněnou košili a dobře střiženou sportovní bundu. Bez chráničů a dresu vypadal celkem krotce, jako mladík školící se na post v managementu na Wall Street.

"Přijel jsem na Maui, abych se setkal s Kim," řekl Doug třesoucím se hlasem plným slz, které se mu také leskly na tvářích. "Mluvil jsem s ní před třemi dny asi deset minut a od té doby jsem ji neviděl. Neublížil jsem jí. Miluji Kim a zůstanu tady, dokud ji nenajdou."

Cahill vrátil mikrofon Brockovi.

"Opakuji, že Doug nemá s Kiminým zmizením nic společného a podnikne patřičné kroky proti každému, kdo pošpiní jeho čest. To je od nás prozatím vše. Děkuji vám."

Ve sluchátku se ozval Levon.

"Co si o tom myslíš? O tom právníkovi a Dougovi?"

"Doug byl docela přesvědčivý," odpověděl jsem. "Bud'to ji opravdu miluje, nebo je moc dobrý lhář."

Napadla mě ještě jedna věc, kterou jsem si nechal pro sebe. Týkala se těch sedmi set slov, které jsem právě poslal Aronsteinovi do Timesů. Byly to staré zprávy.

Kapitola 39.

Zavolal jsem svému šéfredaktorovi a pověděl mu, že se Doug Cahill stal šťavnatým soustem pro média a proč - že ho nějaký záhadný svědek viděl obtěžovat Kim a že ho zastupuje Amos Brock, obhájce proslulý svou vytrvalostí.

"Přepsanou verzi reportáže máš v poště," řekl jsem Aronsteinovi. "Když nic jiného, jsem aspoň rychlý. A pak jsem zavolal šéfovi našich sportovních redaktorů Samu Paulsonovi.

Paulson mě má rád, ale nikomu nevěří. Řekl jsem mu: "Podívej, Same, potřebuji vědět, co je ten Doug Cahill zač. Moje verze se nesmí rozcházet s tvou."

Asi čtvrt hodiny jsme se přetahovali - Sam hájil Cahilla jako sportovní hvězdu, zatímco já se snažil dostat z něj něco, co by naznačovalo, že Cahill může být nebezpečný i mimo hřiště. Nakonec mi Sam poskytl nadějnou stopu.

"Znám se s jednou dívkou z propagace. Sám jsem jí sehnal práci pro Bears. Ale pozor, Hawkinsi, tohle je mimo záznam. Je to moje kamarádka."

"Rozumím."

"Cahill ji před pár měsíci přivedl do jiného stavu. Pověděla o tom své matce. Řekla to také Cahillovi a mně. Dala Cahillovi šanci zachovat se čestně. Ať už to mělo znamenat cokoli."

"Takže on chodil s Kim, a zatím spal s jinou ženou? Víš to jistě?"

"Jo."

"Jsou v jeho minulosti nějaké případy násilného chování?"

"Jako u všech těchto kluků. Rvačky v barech. Jedna výtržnost, když ještě hrál za Notre Dame. A podobné nesmysly."

"Díky, Same."

"Nemluv o tom," opáčil. "Myslím to doslova. Jako bych nic neřekl."

Několik minut jsem na té bombě seděl a přemýšlel, co by mohla znamenat. Jestli Kim věděla, že ji Cahill podváděl, měla dobrý důvod se s ním rozejít. Pokud ji chtěl zoufale zpátky, mohlo dojít ke střetu, který se mu vymkl z rukou. Zavolał jsem Levonovi a jeho reakce mne polekala.

"Doug je mašina poháněná testosteronem," řekl mi. "Kim vyprávěla, že má silnou vůli, a všichni víme, jaký je na hřišti zabiják. Nemůžeme vědět, čeho všeho je schopný. Barb mu stále věří, ale co se mě týče, začínám si myslet, že by Jackson mohl mít pravdu. Možná opravdu dostali toho pravého."

Kapitola 40.

Julia si připadala v Henriho náručí jako peříčko, jako anděl. Objala ho dlouhýma nohama kolem pasu a jemu stačilo jen zvednout kolena a už mu seděla v klíně. Právě to udělal a pak už se pohupovali ve vlnách, dokud k němu nezvedla tvář a neřekla: "Charlie, bylo to úžasné. Nejlepší."

"A odteď to bude jenom lepší," zopakoval moto jejich schůzky a ona se na něj usmála, jemně ho políbila slánými rty, pak hlouběji, až mezi nimi přeskočila elektřina jako blesky z okolního tepla. Rozvázal jí tkaničku za krkem a druhou na zádech a řekl: "Kolik se toho nadělá pro jedny obyčejné bílé bikiny."

"Jaké bikiny?"

"To nic," řekl a plavky odpluly jako bílá stuha na černých vlnách, až zmizely v dálce. Zdálo se, že je jí to jedno. Byla příliš zaměstnaná olizováním jeho ušního boltce, bradavkami tvrdými jako diamanty se mu opírala o hrudník a on si ji posunul tak, aby se k němu přitiskla ještě těsněji a lačně se otírala o jeho penis. Sáhl dolů a zajel prsty pod elastickou látku spodní části plavek a dotkl se jí na lechtivých místech, až pištěla a kroutila se jako holčička. Patami mu zatahala za pásek plavek.

"Počkej," řekl. "Bud' hodná."

"Chci být skvělá," vydechla, políbila ho a znovu mu zatahala za plavky. "Toužím po tobě," zasténala.

Rozpletl jí nohy, sundal spodek plavek a vynesl nahou v náručí z vody. Voda stékala z jejich těl, která se stříbrně leskla v měsíčním světle.

"Charlie," řekla, "nepouštěj mě, ty opičáku."

Odnesl Julii na místo vedle pahorku černé lávy, kde nechal svou tašku. Sklonil se, otevřel ji a vytáhl velké plážové deky. Aniž by pustil dívku z náručí, jednu z nich rozprostřel. Pak na ni Julii jemně položil a přikryl ji druhou dekou. Na okamžik se odvrátil, položil na tašku kameru Panasonic, zapnul ji a správně namířil. Pak se otočil zpátky k Julii, stáhl si plavky a usmál se, když řekla: "Ach můj bože, ach můj bože." Klekl si jí mezi nohy, lízal ji, dokud nezasténala: "Já

už to nevydržím, Charlie! Prosím!" a pak do ní vnikl. Její sténání a výkřiky pohltil hukot moře přesně jak předpokládal, a když skončili, sáhl do tašky pro nůž s vroubkovaným ostřím. Položil ho na deku vedle nich.

"Na co to je?" zeptala se Julia.

"Jeden nemůže být nikdy dost opatrný," odpověděl a pokrčil rameny. "Co kdyby se kolem potloukal nějaký darebák?"

Prohrábl nahé dívce krátké vlasy, políbil ji na oči, objal ji a zahřál svým tělem. "Hezky spi, Julie," řekl. "Se mnou jsi bezpečí."

"Od teď to bude jenom lepší?" poškádlila ho.

"I ty jedna."

Zasmála se, přitulila se k jeho hrudi a Charlie ji přetáhl deku přes oči. Julia se domnívala, že mluví na ni, když promluvil k objektivu kamery:

"Jsou všichni spokojeni?"

"Naprosto. Úplně spokojeni," vydechla.

Kapitola 41.

Pro Levona a Barbaru uplynulo dalších mučivých čtyřiaadvacet hodin a já se cítil naprosto bezmocný, protože jsem nedokázal zmírnit jejich zoufalství. Když jsem šel toho večera spát, ve zpravodajství se jen opakovaly staré reportáže, a když zazvonil telefon, byl jsem ponořený hluboko do neklidných snů.

V telefonu se ozval Eddie Keola: "Bene, nevolej kvůli tomuhle McDanielsovým. Jen na mě za deset minut počkej před hotelem."

Když jsem vyběhl do teplé noci, stál tam už Keolův džíp s vrčícím motorem. Rychle jsem naskočil na sedadlo spolujezdce.

"Kam jedeme?" zeptal jsem se.

"Na pláž zvanou Makena Landing. Policie tam možná něco našla. Nebo někoho."

Deset minut nato zaparkoval Eddie na krajnici klikaté silnice mezi šesti hlídkovými vozy a dodávkami zvláštní jednotky a

kanceláře koronera. Pod námi se rozkládala půlkruhová pláž, malá zátoka ohraničená výběžky ztuhlé lávy. Nad hlavami nám hřměl vrtulník a osvětloval reflektory shluk policistů pohybujících se po pobřeží. S Keolou jsme zamířili dolů na pláž a já si všiml, že k moři zacouvalo hasičské auto. Na hladině se pohupovaly nafukovací čluny, ve kterých se chystal tým potápěčů.

Udělal se mi zle při pomýšlení, že někde tam dole plave Kim, zatímco si mnozí mysleli, že stejně jako ta druhá dívka, kterou Keola vypátral, i ona zmizela jen proto, aby unikla svému bývalému příteli. Keola mne vytrhl z myšlenek, aby mne představil detektivu Palikapuovi, podsaditému mladému policistovi v uniformě mauiské policie.

"Támhle ti táborníci," řekl Palikapu a ukázal na skupinku dětí a dospělých na vzdáleném konci přístavní hráze z lávových kamenů, "tu ve dne viděli něco plavat."

"Máte na mysli tělo?" zeptal se Keola.

"Nejdřív to považovali za kládu nebo nějaký odpad. Pak si ale všimli, že se kolem pohybují žraloci, a nahlásili to. Od té doby to odliv zanesl tam pod tu bublinovou skálu, kde to zůstalo. Právě se tam chystají potápěči."

Keola mi vysvětlil, že bublinová skála je lávová římsa, která má zespodu konkávní prohlubeň. Řekl, že lidé někdy za odlivu do takových jeskyní vplavou, nevšimnou si, že nastal příliv, a utopí se. Stalo se tohle i Kim? Náhle se to zdálo velmi pravděpodobné. Na krajnici silnice zastavovaly televizní dodávky, fotografové a reportéři slézali dolů na pláž policisté natahovali žlutou pásku, aby zachovali místo činu nedotčené. Jeden z fotografů přišel ke mně a představil se jako Charles Rollins. Řekl, že je na volné noze, a jestli budu potřebovat snímky pro L. A. Times, může mi je poskytnout. Vzal jsem si od něho navštívenku a obrátil se právě včas, abych viděl, jak se první potápěči vynořují z vody. Jeden z nich držel v náručí jakýsi ranec.

"Jsi tu se mnou," řekl Keola a podlešli jsme policejní pásku. Když člun připlul, stáli jsme na výběžku pobřeží.

Jasně světlo z vrtulníku ozářilo tělo v potápěčových rukou. Bylo to mladé děvče, možná ještě dítě. Protože bylo nafouklé, nedokázal jsem odhadnout jeho věk, ale viděl jsem, že je na rukou a na nohou svázané provazem. Poručík Jackson pokročil kupředu a rukou v rukavici odhrnul dívce z obličeje dlouhé tmavé vlasy. Ulevilo se mi, že ta mrtvá není Kim a nemusím volat Levonovi a Barbaře. Ale úlevu okamžitě převážil všeobjímající smutek. Bylo jasné, že byla krutě zavražděna jiná dívka, dcera někoho jiného.

Kapitola 42.

Hukot vrtulníku přehlušil pronikavý ženský křik. Otočil jsem se a uviděl, jak se ke žluté pásce řítí snědá žena, necelých sto šedesát centimetrů vysoká a nejvýš pětadvacet kilo těžká, a volá: "Rosa! Rosa! Madre de Dios, NO!"

Muž pádící těsně za ní zařval: "Isabel, nechod' tam. Ne, Isabel!" Chytil ženu a sevřel ji v náručí, zatímco do něho bušila pěstmi, snažila se vymanit a šlachy na krku se jí napínaly, když křičela: "No, no, no, mi bebe, mi bebe!"

Policisté pár obklopili a ženin zoufalý křik pomalu utichl, jak ji odváděli z místa činu. Tlupa novinářů se rozběhla k rodičům mrtvého dítěte. Bylo skoro vidět, jak se jim lesknou oči. Jak ubohé. Za jiných okolností bych součástí té smečky byl i já, ale teď jsem se držel Eddieho Keoly a škrábal se po skalnatém svahu na místo, kde rozbila tábor média. Korespondenti místních televizí odříkávali před kamerami zprávu dne, zatímco bylo drobné tělo odnášeno na nosítkách do koronerovy dodávky. Zabouchly se dveře a dodávka odjela.

"Jmenovala se Rosa Castrová," řekl mi Keola, když jsme nasedli do jeho džípu. "Bylo jí dvanáct. Viděl jsi ta pouta? Ruce a nohy měla svázané za zády."

"Ano, viděl jsem to," odpověděl jsem. Skoro polovinu svého života jsem byl svědkem násilí a psal o něm, ale obraz téhle

zavražděné holčičky se mi tak vpálil do mozku, až se mi dělalo špatně od žaludku. Polkl jsem kyselé sliny a rychle zaklapl dveře auta. Keola nastartoval a rozjel se na sever se slovy: "Vidíš, proto jsem nechtěl volat McDanielsovým. Co kdyby to byla Kim?"

Vyrušilo ho zazvonění mobilu. Poplácal se po kapse bundy, přiložil telefon k uchu a řekl: "Keola," a potom "Levone, Levone. Není to Kim. Já to tělo viděl. Vím to jistě. Není to vaše dcera."

Řekl McDanielsovým, že se zastaví u nich v hotelu, a pár minut nato jsme už parkovali před hlavním vchodem do Wailea Princess. Barb s Levonem stáli pod markýzou a vítr jim cuchal vlasy a povlával jejich novým havajským oblečením. Křečovitě se drželi za ruce a tváře měli bledé vyčerpáním. Doprovodili jsme je do haly a Keola jim vysvětlil, aniž by zacházel do zbytečných podrobností, že se ta dívka udusila. Barbara se zeptala, jestli existuje nějaká souvislost mezi Rosinou smrtí a Kiminým zmizením, a znělo to, jako by žádala o ujištění, které ji nikdo nemohl dát. Ale já se o to stejně pokusil. Řekl jsem jim, že vrah postupující podle stejného vzorce nepatří mezi ty, kteří si za cíl vyberou dítě i dospělou ženu. Vzácné, ale nikoli vyloučené. Neříkal jsem jen to, co chtěla slyšet Barbara, chtěl jsem utěšit i sám sebe. V té době jsem ještě nevěděl, že lačnost vraha Rosy Castrové po mučení a vraždění nezná hranic. A vůbec mě nenapadlo, že jsem se s ním už setkal a dokonce s ním i mluvil.

Kapitola 43.

Horst ochutnal Domaine de la Romanée-Conti; v roce 2001 se v Sotheby prodávala láhev za čtyřiaadvacet tisíc dolarů. Řekl Janovi, aby nastavil sklenici. Byl to vtip. Jan byl tisíc kilometrů daleko, ale díky webovým kamerám to skoro vypadalo, jako by oba seděli ve stejné místnosti. Důvodem schůzky bylo, že Henri Benoit napsal Horstovi, aby v devět hodin večer očekával stažení souboru, a Horst pozval Jana, svého dlouholetého přítele, aby s ním shlédl předpremiéru nového videa, než ho rozešle ostatním členům Aliance.

Počítač zapípal a Horst došel ke svému stolu, aby řekl svému příteli, že už stahuje, a přeposlal e-mail do Janovy kanceláře v Amsterdamu. Zároveň se na jejich monitoru objevil obraz. Pozadí tvořila měsícem ozářená pláž. Na velké dece ležela na zádech pohledná dívka. Byla nahá, měla štíhlé boky, malá prsa a krátké vlasy přičísnuté do chlapeckého účesu. Černobílé záběry plné obrysů a stínů dodávaly filmu melancholickou náladu, jako by byl natočen někdy ve 40. letech.

"Krásná kompozice," řekl Jan. "Ten chlap na to má oko."

Když se v záběru objevil Henri, měl digitálně rozmazaný obličej a elektronicky upravený hlas. Henri na dívku mluvil, žertoval s ní a občas vyslovil její jméno.

Horst poznamenal k Janovi: "Zajímavé, že? Ta dívka se ani trochu nebojí. Dokonce se zdá, že ani není pod drogami."

Julia se na Henriho usmála, rozejpala náruč a roztáhla pro něho nohy. Stáhl si plavky, ukázal velký tvrdý penis a dívka si zakryla ústa, vytřeštila oči a vydechla: "Ach můj bože, Charlie!"

Henri jí řekl, že je nenasytná, ale v jeho hlase bylo slyšet škádlení a smích. Dívali se, jak si kleká mezi její stehna, zvedá jí zadek a sklání obličej, dokud se dívka nezačala vrtět, pohybovat boky a zarávat prsty u nohou do písku. Pak vykřikla: "Já už to nevydržím, Charlie! Prosím!"

Jan řekl Horstovi: "Myslím, že Henri dokázal, aby se do něho zamilovala. A třeba se zamiloval i on do ní! To by byla podívaná."

"Ty si myslíš, že Henri může milovat?"

Oba muži se dívali, jak Henri dívku hladil, dráždil, vnikal do jejího těla, vyprávěl jí, jak je krásná a že se mu má oddat, dokud se její steny nezměnily ve vzlyky. Objala ho kolem krku a Henri ji vzal do náručí a líbal na oči, tváře i ústa. Pak se jeho ruka před kamerou zvětšila, skoro zakryla pohled na dívku, a když se znovu objevila, svírala lovecký nůž. Položil ho na deku vedle dívky.

Horst se naklonil dopředu, napjatě sledoval monitor a v duchu si říkal: Ano, nejdřív obřad a pak nejvyšší oběť, když tu náhle Henri obrátil svůj digitálně zahalený obličej na kameru a řekl: "Jsou všichni

spokojeni?" Dívka odpověděla, že ano, že je naprosto spokojená, a poté obraz zčernal.

"Co to má znamenat?" zeptal se Jan, vytržený takřka z tranzu. Horst přetočil video zpátky, pustil znovu závěrečný moment a uvědomil si, že je to konec. Alespoň pro ně.

"Jane," řekl, "ten chlap dráždí i nás. Chce, abychom se těšili na konečnou verzi. Chytré. Moc chytré." Jan si povzdechl. "Ten si ale žije za naše peníze."

"Uzavřeme sázku? Jenom mezi námi dvěma."

"Jakou?"

"Jak dlouho bude trvat, než se Henri nechá chytit."

Kapitola 44.

Byly skoro čtyři ráno a já ještě nespál. Hlavou se mi stále honily obrazy umučeného těla Rosy Castrové a přemýšlel jsem, jestli si stačila užít život, než skončila v moři pod skálou. Myslel jsem na její rodiče, na McDanielsovi a na to, že ti dobří lidé procházejí peklem, jaké si Bosch nedokázal představit ani v největším návalu inspirace. Chtělo se mi zavolat Amandě, ale neudělal jsem to. Báł jsem se, že by mi mohlo uklouznout to, co jsem si říkal jen v duchu: Díky bohu, že nemáme děti.

Spustil jsem nohy z postele a rozsvítil. Vzal jsem si z lednice láhev džusu z ananasu, pomeranče a agáve a zapnul notebook. E-mailová schránka se mi od posledního přihlášení zaplnila spamy a CNN mě upozornila na reportáž o Rose Castrové. Přelétl jsem ji očima a zjistil, že v posledním odstavci je zmínka o Kim. Rychle jsem naťukal Kimino jméno do okénka pro vyhledávání, abych zjistil, jestli CNN neulovila do své sítě další pikantní podrobnosti. Zatím ne.

Otevřel jsem si balíček Pringles, snědl jeden kousek, uvařil kávu v pokojovém překapávači a vrátil se k internetu. Na YouTube jsem našel videa s Dougem Cahillem - staré záběry ze sídla univerzitního

bratrstva a ze šatny a jedno video s Kim, ve kterém stála na tribuně fotbalového stadionu a tleskala a dupala, zatímco kamera se pohybovala sem a tam mezi ní a Dougem hrajícím proti New York Giants v zápase, ve kterém div neurazil hlavu zadákovi Elimu Manningovi.

Pokusil jsem se představit si Cahilla, jak zabíjí Kim, a nemohl jsem vyloučit, že chlap, který se dokáže poprat se stopadesátikilovými pořezy, by se uměl tak rozzuřit na vzdorovitou dívku, že by jí, ať už schválně, či nedopatřením, zlomil vaz. Ale v hloubi duše jsem věřil, že Cahillovy slzy byly skutečné, že Kim opravdu miluje, a pokud by ji zabil, logicky by se včas ztratil někde ve světě.

Vyhledal jsem si tedy jméno, na které mě po telefonu upozornila ta neznámá žena - Nils Ostertag Bjorn. Došel jsem ke stejnému výsledku jako předchozího dne, ale tentokrát jsem otevřel článek psaný švédsky. Během čtení jsem si v internetovém slovníku přeložil švédské výrazy pro "munici" a "neprůstřelnou vestu" a pak jsem našel další Bjornovu fotografii starou tři roky. Byla to momentka muže s pravidelnými, nevýraznými rysy, vystupujícího v Ženevě z ferrari. Na sobě měl proužkový oblek pod dobře padnoucím převlečnickem a v ruce držel aktovku od Guccioho. Bjorn vypadal na téhle fotografii jinak než na té z večere u průmyslníka, protože tady měl světlé vlasy. Jasně blond.

Klikl jsem na poslední z článků o Nilsu Ostertagu Bjornovi a na monitoru mi vyskočil další snímek, tentokrát muže ve vojenské uniformě. Vypadal asi na dvacet, měl oči položené daleko od sebe a hranatou bradu. Jmenoval se stejně, ale nijak se nepodobal Nilsu Bjornovi, kterého jsem viděl předtím. Přečetl jsem si text pod fotografií, odhadl švédské výrazy pro "Perský záliv" a "nepřátelskou palbu" a pak mi to došlo. Četl jsem nekrolog. Nils Ostertag Bjorn byl už patnáct let mrtvý.

Stoupl jsem si pod sprchu, pustil si na hlavu horkou vodu a snažil se složit ty útržky informací dohromady. Šlo jen o případ dvou mužů se stejným jménem? Nebo někdo použil při zapisování v hotelu

Wailea Princess identitu mrtvého? Jestli ano, unesl a nejspíš i zabil Kim McDanielsovou?

Kapitola 45.

Henri Benoit se probudil v měkkých bílých lůžkovinách elegantní postele s nebesy ve svém pokoji v hotelu Island Breezes na ostrově Lana'i. Julia tiše pochrupevala pod jeho paží a její tvář ho hřála na hrudníku, dopolední slunce pronikalo jemnými záclonami a pouhých padesát metrů od nich se rozkládal celý širý oceán. Ta dívka. To prostředí. To nenapodobitelné světlo. Sen každého filmaře. Odhrnul Julii vlasy z očí. Sladká dívka byla pod vlivem pepřovníku opojného zvaného Kava-Kava a štědré dávky valia, které jí přidal do nápoje. Spala tvrdě, ale teď bylo načase probudit ji pro záběr zblízka.

Henri jemně zatřásl Julii paží a řekl: "Vzbuď se, krásko."

Julia zamžourala a řekla: "Charlie? Co je? Už mi letí letadlo?"

"Zatím ne. Chceš ještě deset minut?"

Přikývla a znovu se mu opřela o rameno. Henri vyklouzl z postele a dal se do práce. Rozsvítil lampy, vyměnil paměťovou kartu za novou, postavil kameru na toaletní stolek a upravil scénu. Nakonec odvázal hedvábné šňůry těžkých závěsů a zatáhl je přes okna. Když obrátil Julii na břicho, zamumlala cosi na protest.

"To je v pořádku," řekl. "To jsem já, Charlie," a přitom jí přivázal kotníky ke sloupkům v nohách postele konstriktorovým uzlem a ruce k pelesti exotickým japonským řetězovým uzlem, který na fotografiích vypadal nádherně.

Julia si jen povzddechla, když vklouzla do dalšího snu. Henri došel ke své tašce, prohrabal se jejím obsahem, navlékl si průhlednou plastovou masku a latexové rukavice a vytáhl z pochvy lovecký nůž. V masce a v rukavicích, ale jinak nahý, položil Henri nůž na noční stolek, klekl si za Julii a pohládl ji po vlasech. Pak jí zvedl boky a vníkl do ní zezadu. Zasténala ze spánku, aniž se probudila, a jeho rozkoš potlačila rozum natolik, že jí řekl: "Miluji tě." Po chvíli se

zhroutil vedle ní a zůstal ležet s paží položenou na jejím zadku, dokud se mu nezklidnil dech. Pak se posadil obkročmo na spící dívku, omotal si její krátké vlasy kolem prstů levé ruky a zdvihl jí hlavu kousek nad polštář.

"Au," řekla Julia a otevřela oči. "To bolí, Charlie."

"Promiň, budu opatrnější."

Chvilku počkal a pak jí přejel ostřím nože lehce po zátylku. Zůstala po něm tenká červená čára. Julia sebou jen trhla, ale při druhém říznutí široce otevřela oči. Zakroutila hlavou a vytřeštěně pohlédla na jeho masku, nůž a krev. Zalapala po dechu a vykřikla: "Charlie! Co to děláš?"

Henriho povznesená nálada byla pryč. Předtím cítil k té mladé ženě tolik lásky, ale ona se mu teď vzepřela, zničila mu záběr, všechno pokazila.

"Proboha, Julie. Tohle je pod tvou úroveň."

Julia vykřikla a divoce se vzepjala v poutech, která nebyla tak pevná, jak Henri předpokládal. Loktem mu vrazila do ruky, až mu z ní nůž vylétl, zhluboka se nadechla a vydala ze sebe přerývaný jakot jako z hororu.

Henri neměl na vybranou. Nebylo to moc elegantní, ale byl to nejlepší způsob, jak s tím skoncovat. Sevřel Julii rukama hrdlo a vší silou jí třásl. Julia se dusila a zmítala v poutech, zatímco z ní vymačkával vzduch. Ovládal každou z posledních vteřin jejího života. Uvolnil jí krk a zase ho pevně stiskl - a znovu - až konečně zůstala nehybně ležet. Byla mrtvá.

Henri udýchaně vstal z postele a došel ke kameře. Naklonil se k objektivu, opřel se dlaněmi o kolena a s úsměvem řekl: "Bylo to lepší, než jsem plánoval. Julia improvizovala a ukončila naše setkání mistrovským číslem. Já ji prostě miluju. Jsou všichni spokojeni?"

Kapitola 46.

Henri zrovna vycházel ze sprchy, když uslyšel klepání na dveře. Že by někdo slyšel Julii křičet? Něčí hlas zavolal: "Tady pokojová služba."

"Jděte pryč," houkl. "Nerušit. Nečetl jste tu ceduli na dveřích?"

Henri si utáhl pásek županu, došel k proskleným dveřím na druhém konci pokoje, otevřel je a vyšel na balkon. Před ním se otevřel výhled jak do rajske zahrady. Ptáci ve stromech cvrlikali jako o život, ananasy zrály, děti běžaly po cestičkách k bazénu, kde hotelový personál připravoval lehátka. Za bazénem se rozkládalo azurové moře a slunce shlíželo z oblohy na další dokonalý havajský den. Nikde žádné sirény. Žádní muži v černém. Žádné problémy na obzoru. Všechno bylo v pořádku.

Henri vzal do ruky mobil, přivolał si vrtulník a pak přistoupil k posteli a zakryl Juliino tělo přikrývkami. Otřel každý hladký povrch a kliku v pokoji, zapnul televizi a oblékl si šaty Charlieho Rollinse. Z obrazovky se na něho smál obličej Rosy Castrové, té sladké holčičky, a pak následoval další díl seriálu o Kim McDanielsové. Nic nového, ale pátrání pokračovalo. Kde je Kim? Kde by tak mohla být? Henri si sbalil věci, zkontroloval pokoj, jestli tam něco nezapomněl, a když byl spokojený, nasadil si Charlieho velké sluneční brýle a kšiltovku, hodil si na rameno tašku a odešel z místnosti. Cestou k výtahu minul vozík hotelové služby a řekl podsadité domorodé ženě s vysavačem: "Jsem z pokoje 412."

"Už tam můžu uklidit?" zeptala se.

"Ne, ne. Ještě pár hodin, prosím."

Omluvil se jí za tu nepříjemnost a dodal: "Něco jsem vám v pokoji nechal."

"Děkuji," řekla. Henri na ni zamrkal a seběhl ze schodů do nádherné haly připomínající šperkovnici, po které volně poletovali ptáci. Zaplatil na recepci účet a požádal o odvoz na heliport. Během cesty velkým golfovým vozíkem po trávníku promýšlel své další kroky. Zvedal se vítr a hnaly mraky nad moře.

Henri dal řidiči spropitné, podržel si čepici a rozběhl se k vrtulníku. Připoutal se a vyměnil si pár společenských frází s pilotem. Nasadil si sluchátka, a když se stroj zvedl, pořídil několik snímků fotoaparátem Sony, jak by to udělal každý turista. Bylo to však jenom na efekt. Henri už krásu ostrova Lana'i nevnímal.

Když vrtulník přistál na Maui, odbyl si důležitý telefonát.

"Pan McDaniels? Vy mě neznáte. Jmenuji se Peter Fisher," řekl a přidal trochu australského přízvuku. "Vím něco o Kim. Mám také její hodinky - rolexky."

Kapitola 47.

Hostel Kamehameha byl postaven na začátku 90. let a Levonovi připadal jako bývalý penzion obklopený malými bungalovy s pláží hned přes silnici. Na obzoru se krčili surfaři nad svými prkny, přeskakovali vlny a čekali na Tu Velkou.

Levon s Barbarou obešli několik batůžkářů sedících na schodišti před hlavní budovou a vyšli nahoru. Tmavá vstupní hala obložená dřevem páchla plesnivinou s nádechem marihuany. Muž za recepčním pultem vypadal, jako by ho moře vyplavilo na pláž před sto lety - měl krví podlité oči, vlasy v dlouhých bílých copech delších než Barb a špinavé tričko s nápisem "Amerika jede!" a štítkem se jménem Gus. Levon mu řekl, že tam s Barb mají rezervaci na jednu noc, a Gus mu oznámil, že musí zaplatit plnou cenu, aby dostal klíče, takové je pravidlo. Levon muži předal devadesát dolarů v hotovosti.

"Žádné vracení peněz, pokoje se vyklízejí dopoledne."

"Hledáme hosta jménem Peter Fisher," řekl Levon. "Má přízvuk - australský nebo možná jihoafrický. ‚Píta Fiša‘. Znáte číslo jeho pokoje?"

Recepční zalistoval v knize hostů.

"Všichni se nezapisují," vysvětloval. "Když přijede celá parta, stačí mi podpis toho, kdo platí. Žádného Petera Fleishera nevidím."

"Fishera."

"Ani toho. Většina lidí večeří v naší jídelně. Šest dolarů za tři chody. Poptejte se tam, a najdete, koho hledáte."

Náhle Gus probodl Levona pohledem a řekl: "Já vás znám. Vy jste rodiče té modelky, co ji někdo zabil na Maui."

Levon cítil, jak mu vylétl krevní tlak, a napadlo ho, jestli už nenastal den, kdy ho skolí smrtelný infarkt myokardu.

"Kde jste to slyšel?" vyštěkl.

"Jak to myslíte? Je to v televizi. A v novinách taky."

"Ona není mrtvá," zavrčel Levon.

Vzal si klíče a Barbara ho následovala do druhého patra, kde otevřeli dveře do příšerného pokoje: dvě malé postele, matrace s vyhrzlými péry pokryté umorovanými prostěradly, sprchovací kout zčernalý plísní, letité vrstvy prachu na žaluziích, koberec a čalounění vlhké na dotek. Nad umývadlem visela cedulka: "Prosíme, abyste po sobě uklízeli. Není zde úklidový personál."

Barbara zoufale pohlédla na manžela.

"Za chvíli půjdeme dolů na večeří a promluvíme si s lidmi. Nemusíme tady zůstat přes noc. Můžeme se vrátit do hotelu."

"Nejdřív musíme najít toho Fishera."

"Samozřejmě," řekl Levon. V duchu si však říkal: Jestli se Fisher z téhle díry už neodstěhoval. Nebo jestli tohle celé není jen falešná zpráva, před jakými je varoval poručík Jackson.

Kapitola 48.

Henri nespolehal na šaty, kovbojské boty, kamery ani sluneční brýle. Tyhle rekvizity byly sice důležité, ale skutečné umění převleků spočívalo v gestech, hlase a onom faktoru X. To, co z Henriho dělalo prvotřídního chameleóna, byl jeho talent stát se člověkem, za něhož se vydával.

Toho večera v půl šesté nakráčel Henri do prosté jídelny hostelu Kamehameha. Měl na sobě džíný, letní modrý kašmírový svetr s vyhrnutými rukávy, italské mokasíny na bosých nohách, zlaté

hodinky a snubní prsten. Prošedivělé vlasy měl sčesané dozadu a brýle bez rámečků mu dodávaly vzhled sofistikovaného člověka s dobrým postavením. Rozhlédl se po skromně zařízené místnosti s řadami stolů, skládacích židlí a ohřívacím pultem. Postavil se do fronty, vzal si podávanou šlichtu a zamířil do kouta, kde seděli Barbara s Levonem nad svým nedotčeným jídlem.

"Mohu si přisednout?" zeptal se.

"Už jsme na odchodu," řekl Levon, "ale jestli si troufáte tohle pozřít, klidně se posaďte."

"Co má tohle sakra být?" zeptal se Henri, když si přitáhl židli vedle Levona. "Zvíře, rostlina, nebo minerál?"

Levon se zasmál. "Bylo mi řečeno, že je to dušené hovězí, ale neberte mě za slovo."

Henri mu podal ruku a řekl: "Jsem Andrew Hogan ze San Franciska."

Levon si s ním potřásl rukou, představil sebe i Barb a řekl: "Jsme tu jediní, kterým je přes čtyřicet. Věděl jste, co je to za díru, když jste si tu zamlouval pokoj?"

"Já tady vlastně nebydlím. Hledám svou dceru. Laurie právě promovala na univerzitě v Berkeley," vysvětloval skromně. "Řekl jsem manželce, že si zrovna báječně užívá při táboření se svými vrstevníky, ale ve skutečnosti už několik dní nezavolala domů. Vlastně už týden. Její matka šílí kvůli té ubohé modelce, která zmizela na Maui."

Henri dloubl vidličkou do svého jídla a zvedl oči, když Barbara řekla: "Ta pohřešovaná modelka je naše dcera Kim."

"Proboha, to je mi líto, moc líto. Nevím, co říct. Jak se cítíte?"

"Je to hrozné," odpověděla Barb a se sklopenýma očima potřásla hlavou. "Modlíme se. Snažíme se spát. Pokoušíme se zachovat si zdravý rozum."

"Člověk se chytá každého stébla," ozval se Levon. "Sem jsme přijeli proto, že nám zavolal nějaký člověk jménem Peter Fisher. Říkal, že byl někde s Kim toho večera, kdy zmizela, a že tam zapomněla hodinky. Když se s ním tady setkáme, prý nám je dá a

poví nám o ní. Věděl, že Kim nosí rolexky. Povídal jste, že se jmenujete Andrew?" Henri přikývl.

"Policie nám řekla, že ten telefonát je nejspíš podvrh nějakého cvoka, co si rád střílí z lidí. Ale stejně jsme si promluvili s každým, koho jsme tu potkali. O Peteru Fisherovi nikdo neslyšel. V tomhle úžasném Hiltonu se nezapsal."

"Vy byste tu taky neměli zůstat," řekl muž v modrém. "Poslyšte, mám pronajatý domek asi deset minut odtud, se třemi ložnicemi a dvěma koupelnami. Čistý. Co kdybyste tam dnes přenocovali a dělali mi společnost?"

Barbara řekla: "Děkujeme za nabídku, pane Hogane, ale nechceme se vtírat."

"Jsem Andrew. A prokázali byste mi tím službu. Máte rádi thajské jídlo? Našel jsem jednu restauraci nedaleko odtud. Co vy na to? Vypadneme z téhle díry a po našich holčičkách se poohlédneme zítra ráno."

"Díky, Andrew," řekla Barbara. "To je milá nabídka Když nám dovolíte, abychom vás pozvali na večeři, promluvíme si o ní."

Kapitola 49.

Barbara se probudila ve tmě s pocitem naprostého děsu. Paže měla spoutané za zády a bolely ji. Nohy měla svázané k sobě u kolen a kotníků. Byla nacpaná ve skrčené poloze v koutě nějakého mělkého prostoru, který se pohyboval! Oslepla snad? Nebo je kolem černočerná tma? Proboha, co se to děje?

Vykřikla: "Levone!"

Za jejími zády se cosi zavrtělo.

"Barb, miláčku! Jsi v pořádku?"

"Ach, zlato, díky bohu, díky bohu, že jsi tady. Není ti nic?"

"Jsem spoutaný. Kruci. Co to má znamenat?"

"Myslím, že jsme v kufru auta."

"Proboha! V kufru? To udělal Hogan!"

Na místo, kde manželé leželi spoutaní jako slepice v přepravce, pronikala skrz zadní sedadlo tlumená hudba.

"Já snad zešílím," řekla Barbara. "Vůbec ničemu nerozumím. Co ten chlap chce?"

Levon kopl do víka kufru. "Hej! Pust'te nás ven! Hej!" Víko se však při úderu nepohnulo, neudělal se v něm ani důlek. Barbařiny oči si mezitím zvykly na tmu. "Levone, podívej! To je páčka od kufru!"

Oba se s bolestí otočili a odřeli si při tom tváře a lokty o koberec na dně. Barb zvedla nohy a strčila do páčky. Ta se pohnula, ale nekladla žádný odpor. Zámek nepovolil.

"Ach bože, prosím," zasténala Barbara, kterou přepadl záchvat astmatu, takže její hlas přešel v sípění následované kašlem.

"Lanko je přestřižené," řekl Levon. "Zadní opěradlo. Můžeme ho vykopnout."

"A co potom? Jsme svázaní!" vypravila ze sebe Barb.

Přesto to zkusili a společně vykopli nohama, ale protože se nemohli pořádně rozmáchnout, nikam se nedostali.

"Je zajištěné, sakra!" řekl Levon.

Barb se zoufale snažila pravidelně dýchat, aby se nezačala dusit. Proč je Hogan unesl? Proč? Co s nimi zamýšlí? Co tím chce získat?

Levon řekl: "Někde jsem četl, že je možné vykopnout koncová světla, vystrčit ven ruku a mávat, dokud si toho někdo nevšimne. Kdybychom ta světla alespoň rozbili, třeba by pak auto zastavila policie. Udělej to, Barb. Zkus to."

Barb kopl a plast praskl. "Teď ty!" křikla.

Když Levon rozbil koncové světlo na své straně, obrátila se Barbara obličejem co nejbliž ke střepům a kabelům. Viděla dokonce asfalt pod koly. Kdyby auto zastavilo, mohla by křičet. Nebyli bezmocní, už ne. Byli pořád naživu a budou bojovat!

"Co to bylo za zvuk? Mobil?" zeptal se Levon. "Tady v kufru?"

Barb zahlédla u svých nohou zářící displej telefonu.

"Dostaneme se odsud, zlato. Hogan udělal velkou chybu."

Když telefon zazvonil podruhé, podařilo se jí sevřít ho v ruce a poslepu za zády stiskla tlačítko, kterým přijala hovor. Levon vykřikl: "Haló! Haló! Kdo je tam?"

"Pane McDanielsi, to jsem já, Marco. Z hotelu Wailea Princess."

"Marco! Díky bohu. Musíte nás najít. Byli jsme uneseni."

"Omlouvám se. Vím, že je to tam vzadu nepohodlné. Za okamžik vám všechno vysvětlím."

Telefon zmlkl. Auto pomalu zastavilo.

Kapitola 50.

Henri cítil, jak mu v žilách tepe krev. Byl napjatý, plný adrenalinu a psychicky připravený na další scénu, kterou musel odehrát. Znovu se rozhlédl po okolí, podíval se před sebe na silnici a celé pobřeží v dohledu. Když se přesvědčil, že tam nikdo není, zvedl ze zadního sedadla tašku, hodil ji pod keř a vrátil se k autu. Obešel sedan s pohonem na všechna kola, zastavil se u každého z nich, snížil tlak v pneumatikách z pěti na jednu a půl atmosféry, cestou kolem kufru plácl do jeho víka a pak otevřel přední dveře na straně spolujezdce. Sáhl do přihrádky na rukavice, hodil smlouvu z půjčovny na podlahu a vytáhl lovecký nůž s pětadvaceticentimetrovým ostřím. Okamžitě jako by mu přirostl k ruce. Odemkl kufr. Barbaru s Levonem ozářilo mdlé měsíční světlo.

"Jste tam vzadu v pořádku?" zeptal se.

Barbara začala z plných plic ječet, takže se Henri musel naklonit dovnitř a přiložit jí k hrdlu ostří nože.

"Barb. Barb. Přestaňte křičet. Neuslyší vás nikdo než já a Levon, tak se přestaňte chovat jako hysterka, ano? Vůbec se mi to nelíbí." Barbin jekot přešel v sípění a pláč.

"Co to sakra děláte, Hogane?" vyhrkl Levon a zkroutil se tak, aby viděl únosci do obličeje. "Pojďme se bavit rozumně. Můžete nám to vysvětlit?"

Henri si přiložil dva prsty pod nos, aby naznačil knírek, a o něco hlubším hlasem řekl: "Jistě, pane McDanielsi. Jste má priorita číslo jedna."

"Proboha! Vy jste Marco? Nemohu tomu uvěřit. Jak jste nás mohl tak vyděsit? Co vlastně chcete?"

"Chci, abyste se choval rozumně. Vy taky, Barb. Jinak budu muset přitvrdit. Když ale budete hodní, přesunu vás do první třídy. Souhlasíte?"

Henri přelízl silonové provazy na Barbařiných nohou, pomohl jí z kufru a odvedl ji na zadní sedadlo auta. Pak se vrátil pro Levona, přeřezal mu pouta a usadil padesátiletého muže vedle jeho ženy. Oběma zapnul pásy. Pak si sedl za volant, zamkl dveře, zapnul osvětlení interiéru, sáhl na kameru za zpětným zrcátkem a spustil ji.

"Jestli chcete, říkejte mi Henri," nabídl McDanielsovým, kteří na něho strnule zírali. Sáhl do kapsy větrovky, vyndal z ní elegantní hodinky podobné náramku a ukázal jim je.

"Vidíte? Kiminy hodinky, jak jsem slíbil. Rolexky. Poznáváte je?" Strčil je Levonovi do kapsy saka.

"A teď," řekl Henri, "bych vám rád pověděl, co se stane a proč vás musím zabít. Pokud se mě tedy nechcete nejdřív na něco zeptat."

Kapitola 51.

Když jsem se toho rána probudil a pustil si místní zprávy, nemluvalo se v nich o ničem jiném než o Julii Winklerové. Obrazovku zaplňovala její bolestně krásná tvář a pod ní byl tučný titulek: SUPERMODELKA NALEZENA ZAVRAŽDĚNÁ. Jak mohla Julia Winklerová zemřít? Posadil jsem se na posteli, zesílil zvuk a zíral na další snímek, na kterém pózovala Julia s Kim pro fotoreportáž ve Sporting Life. Dívky tiskly své půvabné obličejy k sobě, smály se a doslova zářily životem. Komentátor opakoval zprávu dne "pro ty, kteří si právě zapnuli přijímač." Zíral jsem na televizi a vstřebával šokující podrobnosti: tělo Julie Winklerové se našlo v pokoji pětihvězdičkového hotelu Island Breezes na ostrově Lana'i. Pokojská vyběhla z jednoho pokoje s křikem, že je tam uškrcená žena, že má modřiny na krku a celá postel že je od krve.

Následoval rozhovor se servírkou Emmou Laurentovou. Předchozího večera obsluhovala v hotelové restauraci a poznala Julii Winklerovou. Ta tam podle Laurentové večeřela s pohledným mužem, kterému mohlo být něco přes třicet. Byl to hnědovlasý běloch s urostlou postavou. "Určitě posiloval." Společník slečny Winklerové napsal na účet číslo pokoje 412 registrované na Charlese Rollinse. Nechal štědré spropitné a Julia dala servírce svůj autogram s poznámkou "Emmě od Julie". Emma ukázala podepsaný ubrousek na kameru.

Vzal jsem si z lednice džus, napil se a sledoval při tom stříh na živé záběry okolí hotelu Island Breezes. Všude stála policejní auta a zvukovou kulisu tvořilo skřehotání vysílaček. Kamera zabrala reportéra místní pobočky NBC. Byl to Kevin de Martine, uznávaný profesionál, který v roce 2004 přinášel zprávy přímo z bojiště v Iráku. Teď stál zády k policejní bariéře, mrholilo mu na vousatý obličej a za ním dramaticky pvlávaly palmové listy.

De Martine řekl: "Zatím víme tohle. Devatenáctiletá supermodelka Julia Winklerová, bývalá spolubydlící stále pohřešované modelky Kimberly McDanielsové, byla dnes ráno nalezena mrtvá v hotelovém pokoji registrovaném na Charlese Rollinse z Loxahatchee na Floridě." De Martin pokračoval konstatováním, že Charles Rollins ve svém pokoji nebyl, policie ho hledá a jakékoli informace o jeho osobě mají být sděleny na telefonní číslo uvedené dole na obrazovce.

Pokusil jsem se vstříbat tu hroznou novinu. Julia Winklerová byla mrtvá. Existoval podezřelý, ale ten jako by se propadl pod zem.

Kapitola 52.

Vedle ucha mi zazvonil telefon a pekelně mě vyděsil. Popadl jsem sluchátko.

"Levone?"

"Tady Dan Aronstein. Ten, co vám podepisuje výplatní šeky. Hawkinsi, děláte na té Winklerové?"

"Jo, pracuju na tom, šéfe. Tak prosím vás zavěste a nezdržujte mě, ano?"

Ohlédl jsem se na televizi. Na obrazovce byli místní komentátoři Tracy Baker a Candy Kololaniová s novým člověkem povoláním z Washingtonu. Baker se bývalého odborníka na profily zločinců z FBI Johna Manziho zeptal: "Mohly by spolu vraždy Rosy Castrové a Julie Winklerové nějak souviset? Je to podle vás práce sériového vraha?"

Dvě silná a děsivá slova. Sériový vrah. Kimino zmizení si získalo globální pozornost. Celý svět se bude soustředit na Havaj a záhadnou smrt dvou krásných dívek.

Bývalý agent Manzi se zatahal za ušní lalůček a řekl, že každý sériový vrah má zpravidla svůj podpis, oblíbený způsob zabití.

"Rosa Castrová byla skrčena, ale provazy," pokračoval. "Zemřela vlastně na utopení. Nemluvil jsem s patologem, a tak mohu vycházet jen z výpovědí svědků, kteří tvrdí, že Julii Winklerovou pachatel uškrtil rukama. Je příliš brzy na to tvrdit, že ty vraždy spáchala táž osoba," řekl Manzi, "ale o manuálním škrcení se dá říct, že je osobní. Přináší vrahovi větší vzrušení, protože na rozdíl od zastřelení déle trvá, než oběť zemře."

Kim. Rosa. Julia. Byla to náhoda, nebo divoký požár? Zoufale jsem potřeboval mluvit s Levonem a Barbarou, dostat se k nim dřív, nežli se dozvědí o Julii ze zpráv, nějak je na to připravit, ale nevěděl jsem, kde jsou. Barbara mi zavolala předchozího dne, aby mi oznámila, že jedou s Levonem na ostrov Oahu, aby tam prověřili něco, co vypadá jen jako falešná stopa, a od té doby se mi neozvali. Ztlumil jsem zvuk, zavolał Barbaře na mobil, a když to nevzala, zkusil jsem Levona. Ani on neodpověděl. Nechal jsem mu vzkaz a vytočil číslo jejich řidiče, kterému jsem nadiktoval do hlasové schránky svoje číslo a pověděl mu, že se nutně potřebuji spojit s McDanielsovými. Rychle jsem se osprchoval a oblékl a celou dobu jsem se nemohl zbavit pocitu, že mi uniká cosi, čemu bych měl věnovat pozornost, ale nedokázal jsem přijít na to, co to je. Znovu

jsem se pokusil dovolat Levonovi, a když mi to spadlo do hlasové schránky, vytočil jsem Eddieho Keolu. On musel vědět, jak Barbaru a Levona najít. Byla to jeho práce.

Kapitola 53.

Keola vyštěkl do telefonu své jméno.

"Eddie, tady Ben Hawkins. Už jsi viděl zprávy?"

"Huř. Viděl jsem to na vlastní oči."

Keola mi pověděl, že je v hotelu Island Breeze od chvíle, kdy se o smrti Julie Winklerové dozvěděl na policejním kanálu. Dorazil tam, když odváželi její tělo, a mluvil s policisty na místě činu.

"Kimina spolubydlící byla zavražděna. Věřil bys tomu?"

Pověděl jsem mu, že se mi nedaří spojit se s McDanielsovými ani jejich řidičem, a zeptal jsem se ho, jestli neví, kde Barb s Levonem jsou.

"V nějakém pajzlu na východním pobřeží Oahu. Barb říkala, že neví, jak se to tam jmenuje."

"Možná jsem paranoidní," prohlásil jsem, "ale dělá mi to starosti. Nelíbí se mi, že se neozývají."

"Za hodinu se s tebou sejdu v jejich hotelu," řekl Keola.

Do hotelu Wailea Princess jsem dorazil těsně před osmou ráno. Krácel jsem k recepci, když jsem uslyšel, jak na mne Eddie volá. Doběhl ke mně po mramorové podlaze. Vyšisované vlasy měl vlhké a rozcuchané větrem a obličej strhaný únavou. Denním vedoucím hotelu byl mladý muž s elegantní kravatou za sto dolarů a modrým gabardénovým sakem se jmenovkou, na které stálo "Joseph Casey".

Když dotelefonoval, objasnili jsme mu náš problém - že nemůžeme najít dva hotelové hosty ani řidiče přiděleného vedením hotelu. Řekl jsem, že si děláme starosti o bezpečí manželů McDanielsových.

Vedoucí potřásl hlavou a řekl: "Žádné řidiče nezaměstnáváme a pro pana a paní McDanielsovi jsme ani žádného nenajali, to nikdy neděláme. Marka Benvenuta neznám."

Zůstal jsem na něho zírat s otevřenými ústy. Keola se zeptal: "Proč by ten řidič McDanielsovým tvrdil, že ho hotel najal a platí ho?"

"To netuším," odpověděl vedoucí. "Toho člověka neznám. Budete se muset zeptat jeho."

Keola ukázal svůj průkaz, vysvětlil mu, že ho McDanielsovi zaměstnávají, a požádal ho o vpuštění do jejich pokoje. Poté, co si Casey Keolu prověřil u šéfa ochranky, souhlasil. Půjčil jsem si telefonní seznam a posadil se do plyšového křesla v hale. Na Maui bylo pět firem pronajímajících limuzíny a já se stačil spojit se všemi, než vedle mě Eddie ztěžka dosedl.

"Nikdo o Marku Benvenutovi neslyšel," informoval jsem ho. "Na celé Havaji to jméno nikdo nezná."

"Pokoj McDanielsových je prázdný," řekl Keola. "Jako by tam nikdy nebyli."

"Co to sakra znamená?" zeptal jsem se ho. "Levon s Barbarou odjeli, a ty ani nevíš kam?" Znělo to jako obvinění. Nemyslel jsem to tak, ale moje panika stále sílila. Havajské ostrovy mají nízkou kriminalitu, a teď tu najednou v rozmezí jediného týdnu zemřely dvě mladé dívky. Kim byla stále nezvěstná a její rodiče zmizeli i se svým řidičem.

"Říkal jsem Barbaře, že bych tu stopu na Oahu měl sledovat já," prohlásil Keola. "Tyhle podniky pro batůžkáře obvykle leží na odlehlých místech a bývá to tam docela drsné. Ale Levon mi to rozmluvil. Řekl, že chce, abych se věnoval pátrání po Kim tady na Maui."

Keola křupal klouby prstů a kousal se do rtů. Seděli jsme tam - oba bývalí policisté bez pravomocí - a snažili se přijít na to, co to má všechno znamenat.

Kapitola 54.

V hale hotelu Wailea Princess to začínalo vypadat jako v cirkusu. Před recepcí se klikatila fronta německých turistů, tlupa malých dětí přemlouvala zahradníka, aby jim dovolil krmit kapry koi a o deset metrů dál probíhala prezentace turistických atrakcí s promítáním diapozitivů a ukázkami domorodé hudby. Eddie Keola a já jako bychom byli neviditelní. Nikdo se na nás ani nepodíval. Začal jsem odříkávat fakta: spojení mezi Rosou a Kim, Kim a Julií, skutečnost, že řidič Marco Benvenuto lhal mně i McDanielsovým, kteří nakonec také zmizeli.

"Co si o tom myslíš, Eddie? Vidiš v tom nějakou souvislost? Nebo jen rozdmýchávám plameny své bujné fantazie?"

Keola si hlasitě povzdechl a řekl: "Povím ti pravdu, Bene. Mně samotnému z toho jde hlava kolem. Neříkej se na mě takhle. Obvykle dělám nevěrné manžely a pojišťovací podvody. Co si myslíš? Že je Maui jako Los Angeles?"

"Zpracuj na svém příteli poručíku Jacksonovi, co ty na to?" navrhl jsem.

"Udělám to. Přinutím ho, aby se spojil s policií na Oahu a nechal rozjet pátrání po Barb a Levonovi. Jestli neposlechne, poženu to výš. Můj táta je soudce."

"To se může hodit."

"To si piš."

Eddie řekl, že mi zavolá, a nechal mě tam sedět s telefonem na klíně. Zíral jsem přes otevřenou halu na temně modré moře. Přes ranní opar jsem viděl obrys Lana'i, malého ostrova, kde Julia Winklerová vydechla naposledy.

V L. A. bylo pět ráno, ale já musel mluvit s Amandou.

"Copak je, broučku?" řekla ospale do telefonu.

"Vypadá to tady zle, беруško."

Pověděl jsem jí o poslední jobovce, o tom, že mám pocit, jako by mi po páteři pochodovali pavouci, přestože jsem v posledních třech dnech opravdu neměl nic silnějšího než guavový džus.

"Kim by se už dávno ukázala sama, kdyby mohla," pověděl jsem Amandě. "Nevím kdo, kde, kdy, proč nebo jak, ale upřímně řečeno, miláčku, myslím, že vím co."

",Sériový vrah v ráji.' To je ten trháč, na který jsi čekal. Třeba to vydá i na knihu."

Skoro jsem ji nevnímal. Před očima mi náhle zazářilo jasně jako neon to, co mi unikalo od okamžiku, kdy jsem před dvěma hodinami zapnul televizi. Charles Rollins. Jméno muže, s nímž byla naposledy viděna Julia Winklerová živá. To jméno jsem znal.

Poprosil jsem Amandu, aby chvílku počkala, vytáhl jsem ze zadní kapsy peněženku a třesoucí se rukou přehrabal vizitky narovnané v průhledné přihrádce.

"Mandy."

"Já jsem tady. Co ty?"

"Na místo, kde našli Rosu Castrovou, přišel fotograf jménem Charles Rollins. Byl z časopisu Talk Weekly z Loxahatchee na Floridě. Policie si myslí, že byl možná poslední, kdo viděl Julii Winklerovou živou. Není nikde k nalezení."

"Ty jsi s ním mluvil? Poznal bys ho?"

"Možná. Něco bych potřeboval."

"Mám zapnout notebook?"

"Prosím."

Čekal jsem s mobilem přitisknutým k uchu a z L. A. ke mně dolehl zvuk splachovaného záchodu. Konečně se na lince znovu ozvala moje láska.

Odkušala si a řekla: "Benjy, na Googlu je čtyřicet stránek odkazů na jméno Charles Rollins, což dělá asi dva tisíce chlapů se stejným jménem a stovka jich je z Floridy. Ale nenašla jsem jedinou zmínku o časopisu s názvem Talk Weekly. Ani z Loxahatchee, ani odjinud."

"Sakra, tak mu pošleme e-mail."

Přečetl jsem jí Rollinsovu e-mailovou adresu a nadiktoval zprávu. Pár vteřin nato Amanda řekla: "Vrátila se mi, Benjy. Nešla doručit. Neznámá adresa. Co teď?"

"Zavolám ti později. Teď musím na policii."

Kapitola 55.

Henri seděl dvě řady za pilotní kabinou ve zbrusu novém charterovém tryskáči, který byl skoro prázdný. Díval se z okénka, jak se štíhlé malé letadlo hladce zvedá z ranveje a stoupá k širému modrobílému nebi nad Honolulu. Ustrnul ze sklenky šampaňského, přikývl na kaviárové toasty nabízené letuškou, a když kapitán oznámil, že dosáhli letové hladiny, otevřel si na stolku před sebou notebook. Minikameru upevněnou za zpětným zrcátkem musel obětovat, ale než ji zničila mořská voda, odesílala videozáznam do jeho počítače. Henri se nemohl dočkat, až si ho pustí. Nasadil si sluchátka a spustil soubor s příponou mpv. Málem zajásal nahlas. Záběry, které se objevily na monitoru, byly přímo úžasné. Interiér auta byl jasně osvětlený vnitřním světlem, takže Barbaru a Levona bylo dobře vidět. Kvalita zvuku byla skvělá. Henri seděl na předním sedadle, takže nebyl v záběru, přesně jak chtěl. Žádná maska, žádný digitálně rozmazaný obličej. Jenom hlas bez těla - chvíli Markův, chvíli Andrewův - celou dobu rozmlouvající s oběťmi.

"Když jsem se s Kim miloval, řekl jsem jí, jak je krásná, Barbaro. Dal jsem jí něco vypít, takže necítila bolest. Vaše dcera byla moc milá. Nemusíte si myslet, že udělala něco, čím by si zasloužila zemřít."

"Nevěřím, že jste ji zabil," řekl Levon. "Jste šílenec! Chorobný lhář!"

"Dal jsem vám její hodinky, Levone. No dobře, podívejte se na tohle."

Henri otevřel mobil a ukázal jim snímek své ruky držící Kiminu hlavu u kořínků jejích hustých blondatých vlasů.

"Snažte se to pochopit," řekl hlasitě, aby přehlušil nesnesitelné fňukání Barbary a Levona. "Je to jen obchod. Lidé, pro které pracuji, mi platí spoustu peněz za to, aby viděli lidi umírat."

Barbara se dávila a vzlykala, prosila ho, aby přestal, ale Levon byl z jiného těsta. Zjevně se snažil vyvážit svůj žal a hrůzu touhou udržet je oba naživu.

"Pust'te nás, Henri." řekl. "Nevíme, kdo jste. Nemůžeme vás ohrozit."

"Nejde o to, že bych vás chtěl zabít, Levone. Jde o peníze. Ano. Za to, že vás zabiju, dostanu zapláceno."

"Seženu vám peníze," navrhl Levon. "Dám vám víc než oni. Dokážu to!"

A teď na monitoru notebooku prosila Barbara za své dva chlapce a Henri ji přerušil s tím, že už musí jít. Šlápl na plyn, měkké pneumatiky spolehlivě zabraly na písku a auto vjelo do příboje. Když získalo setrvačnost, vystoupil Henri z auta a kráčel vedle něho, dokud voda nedosáhla k čelnímu sklu. Kamera za zpětným zrcátkem zaznamenávala škemrání McDanielsových, voda šplouchala přes okenní rámy a zaplavovala sedadla, kde měli McDanielsovi spoutané ruce za zády a těla připevněná bezpečnostními pásy. Přesto jim Henri ještě dodal naději.

"Nechám rozsvíceno, abyste mohli nahrát pár slov na rozloučenou," slyšel se říkat na malé obrazovce. "A třeba vás někdo zahlédne ze silnice. Třeba se zachráníte. Nevzdávejte to. Být vámi, modlil bych se."

Popřál jim hodně štěstí a přebrodiv se zpátky na pláž. Zůstal stát pod stromy a díval se, jak se auto během tří minut potopilo. Rychleji než čekal. Bylo to milosrdné.

Možná bůh přece jen existuje.

Když zhaslo světlo v kabině sedanu, převlékl se a šel po silnici tak dlouho, dokud ho někdo nesvezl. Teď zaklapl notebook a dopil šampaňské ve chvíli, kdy mu letuška podala jídelní lístek. Vybral si k obědu kachnu na pomerančích, nasadil si sluchátka značky Bose a zaposlouchal se do Brahmsa. Uklidňující. Krásné. Dokonalé. Těch několik uplynulých dní bylo výjimečných - fantastické drama každou minutou, vrchol jeho života. Byl si jistý, že všichni budou spokojeni.

Kapitola 56.

O několik hodin později byl Henri Benoit na toaletě salónu první třídy na losangeleském mezinárodním letišti. První úsek jeho cesty byl velmi příjemný a od letu do Bangkoku si sliboval totéž. Umyl si ruce a zkontroloval v zrcadle svou novou podobu švýcarského obchodníka ze Ženevy. Blondaté vlasy měl ostříhané nakrátko, brýle s velkými rámečky z rohoviny mu dodávaly vzhled učence a na sobě měl oblek za pět tisíc dolarů doplněný kvalitními ručně šitými anglickými polobotkami. Právě poslal Šmírákům několik okének z filmu zachycujícího poslední okamžiky McDanielsových a byl si jistý, že zítra touto dobou bude mít na svém účtu v Ženevě mnohem víc eur než teď.

Henri vyšel z toalety, posadil se do měkkého šedého křesla v čekárně a kufřík postavil vedle sebe. V televizi přepnuté na zpravodajský kanál začaly nejnovější zprávy a komentátorka Gloria Rojová ohlásila zločin, který, jak řekla, "vyvolává hrůzu a pobouření. V pronajaté chatě na pláži ostrova Maui bylo nalezeno bezhlavé tělo mladé ženy," oznámila dále Rojová. "Zdroje blízké policejnímu oddělení potvrzují, že oběť byla mrtvá již několik dní."

Rojová se obrátila k velké obrazovce za sebou a představila místního reportéra Kaie McBridea hlásícího se přímo z Maui.

McBride řekl do kamery: "Dnes ráno paní Maura Alunová, majitelka tohoto přímořského kempu, objevila v jedné z chat uříznutou hlavu a tělo mladé ženy. Paní Alunová sdělila policii, že chatu pronajala po telefonu nějakému muži, jehož kreditní karta byla platná. Každým okamžikem očekáváme prohlášení poručíka Jacksona z policejního oddělení v Kihei."

McBride se na okamžik odvrátil od kamery a pak řekl: "Glorie, poručík James Jackson právě vychází ze zmíněného domu."

McBride se rozběhl následován kameramanem, obraz se třásl a reportér volal: "Poručíku, poručíku Jacksone, uděláte si na nás chvilku?"

Kamera se zaostřila na poručíka.

"Prozatím nemám tisku co říct."

"Mám jen jednu otázku, pane."

Henri se naklonil dopředu přitahován dramatickou scénou, která se odehrávala na velké obrazovce. Byl svědkem konce své hry v přímém přenosu. Bylo to příliš skvělé, než aby to mohla být pravda. Později si reportáž stáhne z webové stránky stanice a zařadí ji do svého filmu. Bude mít pohromadě celou havajskou ságu: začátek, prostředek, fenomenální konec a teď tenhle epilog. Henri potlačil touhu prohodit k muži sedícímu o dvě sedadla dál: "Podívejte na toho poldu. To je poručík Jackson. Je úplně zelený. Myslím, že se brzy pozvrací." Reportér na obrazovce se nenechal odbýt.

"Poručíku Jacksone, je to Kim? Patří nalezené tělo modelce Kim McDanielsové?"

Jackson zdráhavě promluvil: "To nebudu komentovat. Jsme na začátku vyšetřování. Musíme podniknout ještě hodně kroků. Můžete to vypnout? Probíhající vyšetřování nikdy nekomentujeme, pane McBride. To dobře víte."

Kai McBride se obrátil zpátky ke kameře.

"Dovolím si opovážlivý odhad a řeknu, že neutrální odpověď poručíka Jacksona znamená ve skutečnosti ano, Glorie. Všichni čekáme na identifikaci, která potvrdí, že obětí je Kim McDanielsová. McBride, Maui."

Kapitola 57.

Rannímu běžci připomněla střecha auta ve vodě za odlivu krunýř obří mořské želvy. Zavolal policii a ta okamžitě dorazila v plné síle.

Jeřáb teď spouštěl na břeh auto plné vody. Ve skupinkách postávali na písku hasiči, záchranáři a policisté ze dvou ostrovů a všichni sledovali, jak z karosérie vytéká mořská voda.

Jeden z policistů otevřel zadní dveře a zavolal: "Dvě oběti připoutané pásy. Poznávám je. Proboha! Jsou to McDanielsovi, rodiče té mrtvé modelky!"

Sevřel se mi žaludek a ze rtů unikla řada kleteb, které neměly žádný doslovný význam, jen mi pomohly ulevit si, jak to jen šlo, aniž bych se přímo pozvracel nebo něco rozbil. Eddie Keola stál vedle mě za žlutou páskou nataženou od větve naplaveného kmene k lávové skalce třicet metrů daleko. Eddie nebyl jen má vstupenka na místa vyhrazená pro policii, začínal jsem ho považovat za mladšího bratra, kterého jsem nikdy neměl. Nebyli jsme si vlastně nijak podobní, společné jsme teď měli jen to, že jsme oba vypadali pod psa.

Dorazily další vozy - některé s majáky, jiné bez nich - a všechny zastavily na asfaltce plné děr vedoucí podél pláže, která byla uzavřená kvůli opravám. Obvyklý policejní vozový park doplnila černá SUV auta a muži, kteří z nich vystoupili, měli na sobě bundy označené písmeny FBI. Došel k nám Eddieho kamarád od policie a řekl: "Můžu vám říct jen to, že McDanielsovi byli viděni před dvěma dny u večere v hostelu Kamekameha. S nimi tam byl asi metr osmdesát vysoký běloch s prošedivělými vlasy a brýlemi. Odešli s ním, a to je vše, co máme. Podle toho popisu by ten člověk, se kterým večereli, mohl být kdokoli."

"Díky," řekl Eddie.

"Není zač, ale teď už opravdu musíte odejít."

Odešli jsme po písku k Eddieho džípu. Byl jsem rád, že mohu odjet. Nechtěl jsem vidět těla těch dvou dobrých lidí, které jsem si tak oblíbil. Eddie mě odvezl zpátky do Marriottu a chvíli jsme jen tak seděli a snažili se srovnat si všechno v hlavě. Smrt každé z obětí tohoto vražedného řádění byla promyšlená, dobře připravená a skoro umělecká. Šlo o práci velmi chytrého a zkušeného vraha, který po sobě nezanechával žádné stopy. Litoval jsem všechny, kdo ty zločiny budou muset řešit. A Aronstein teď ukončil mou plně hrazenou dovolenou na Havaji.

"Kdy ti to letí?" zeptal se Keola.

"Okolo druhé."

"Mám tě odvézt na letiště? Rád to udělám."

"Díky, ale musím vrátit auto."

"Je mi líto, že to dopadlo takhle," řekl Keola.

"Tohle bude jeden z těch případů, které pokud se vůbec vyřeší, tak až třeba za sedmnáct let," poznamenal jsem. "Přiznáním na smrtelné posteli. Nebo dohodou s vězeňským práskačem."

O něco později jsem se rozloučil s Eddiem, posbíral své věci a odhlásil se z hotelu. Vracel jsem se do Los Angeles sklíčený, s pocitem, jako bych na Havaji nechal kus sebe. Vsadil bych vše, co jsem měl, na to, že pro mě tenhle příběh skončil. Znovu jsem se mýlil.

* TŘETÍ ČÁST - SCÍTÁNÍ TĚL *

Kapitola 58.

Velmi pohledný blondák kráčel chodbou s hedvábnými tapetami končící v hale profukované svěžím vánkem. Na protějším konci místnosti se z podlahy zvedal kamenný pult a mladá recepční přivítala hosta úsměvem a sklopenýma očima.

"Vaše apartmá je připravené, pane Meile. Vítejte zpět v Pradha Han."

"Jsem rád, že jsem tady," řekl Henri. Posunul si brýle s rámečky z rohoviny na čelo a podepsal účtenku kreditní karty. "Ohřívali jste pro mne Golfský proud, Raphee?" zažertoval.

"Ale jistě, pane. Nedovolili bychom si zklamat tak vzácného hosta."

Henri otevřel dveře luxusního apartmá, svlékl se v okázalé ložnici a hodil šaty na obrovskou postel zakrytou moskytiérou. Oblékl si hedvábný župan a ochutnal čokoládu a sušené mango, zatímco si zapnul BBC World, celý žhavý zjistit, co je nového ve "vražedném řádění na Havaji, které neustále mate policii." Zrovna myslel na to, jak by tohle potěšilo Šmíráky, když zvonky na dveřích ohlásily příchod jeho dobrých přátel.

Aroon a Sadka, štíhlí, ani ne patnáctiletí chlapci s krátkými vlasy a zlatavou pletí, se uklonili, aby přivítali muže, kterého znali jako pana Paula Meilea, a když na ně zavolal jmény, rozběhli se k němu a objali ho. Masážní stůl byl připraven na soukromém balkonu s výhledem na pláž, a zatímco chlapci uhlazovali prostěradla a vytahovali ze svých batůžků oleje a masti, připravil Henri kameru a zaostřil na scénu. Aroon pomohl Henrinu ze županu a Sadka složil prostěradla přes spodní část jeho těla. Potom se oba hoši pustili do speciality lázní Pradha Han - čtyřruké masáže.

Henri vzdychal, zatímco hoši společně pracovali, přejížděli po vlákněch jeho svalů, vtírali do nich krém Hmong a uvolňovali napětí uplynulých týdnů. V džungli skřehotali zoborožci a vzduch byl

provoněný jasmínem. Tohle byl jeden z nejdelikátnějších smyslových prožitků a důvod, proč do Hua Hin jezdil alespoň jednou ročně. Chlapci Henriho převálili, každý mu promáčkal bříšky prstů odshora dolů jednu ruku, totéž udělali s jeho nohama a hladili ho po čele, dokud Henri neotevřel oči a neřekl thajsky: "Aroone, přinesl bys mi z prádelníku peněženku?"

Když se Aroon vrátil, vyndal Henri z peněženky svazek bankovek, mnohem víc než těch pár set bátů, které jim dlužil za masáž. Zamával penězi chlapcům před očima a zeptal se: "Yak ja yoo len game tor mai? Nechtěli byste tu zůstat a zahrát si nějaké hry?"

Hoši se zahihňali a pomohli bohatému gentlemanovi posadit se na masážním stole.

"Jaké hry bys chtěl hrát, táti?" zeptal se Sadka.

Henri jim vysvětlil, co má na mysli, a oni zatleskali, nadšení, že mohou být součástí jeho zábavy. Políbil jim dlaně, jednu po druhé. Ty sladké hochy prostě miloval. Bylo to velké potěšení trávit s nimi čas.

Kapitola 59.

Henri se probudil sám. Uslyšel zvonky a zavolal: "Dále!"

Vstoupila dívka s červenou květinou ve vlasech, uklonila se a na tácu mu naservírovala snídani: nahm prik - rýžové nudle v čili a burákové omáče doplněné čerstvým ovocem, a k tomu hrnek silného černého čaje.

Henri zamyšleně snídal, přemýšlel o předchozí noci a připravoval se na střih svého videa pro Alianci. Vzal si čaj ke stolu, otevřel v notebooku hrubou metráž filmu a procházel scény z masáže. Když se dostal k pasáži, v níž natékala voda do vany pod kulatým okem střešního okna, přidal přes tekoucí vodu titulky "Očiba šigure" Následoval dlouhý procitěný záběr kamery, která ulpěla na nevinných chlapeckých tvářích, pak přejela dolů po jejich nahých

mladých tělech a setrvala na provazech, kterými měli za zády spoutané údy. Když Henri chlapce zvedal a pokládal do vany, objevil se na monitoru jeho obličej, a tak hned rozmazal své rysy. Tohle byl krásný záběr.

Další sekvenci vystříhl a vložil a dával si při tom pozor, aby na sebe všechno dokonale navazovalo: záběr zblízka na jeho ruce držící chlapcům hlavy, když bojovali pod vodou, bubliny vycházející z jejich úst a pak pohled na jejich vznášející se těla, "očība šigure" - japonský termín znamenající "jako listy plovoucí na jezírku". Následoval detail Sadkova uvolněného obličej, kapek vody ulpívajících na jeho vlasech a kůži a pak se kamera pomalu vzdalovala a zabrala oba chlapce bezvládně ležící na lehátkách vedle vany s rukama a nohama roztaženými, jako by tančili. Na Sadkově orosené tváři přistála moucha. Kamera ji přiblížila a pak monitor zčernal. Mimo záběr zašeptal Henri svou závěrečnou repliku: "Jsou všichni spokojeni?"

Henri si video pouštěl znovu, upravil ho a sestříhal na divoce krásných deset minut, upoutávku, která měla Horsta a jeho spolek zvrhlíků navnadit na další film. Napsal e-mail a přiložil k němu snímky z videa - dva chlapce s očima otevřenými pod vodou a tvářemi zkřivenými hrůzou.

"Pro vaše potěšení," napsal, "nabízím dva mladé prince za cenu jednoho." Odeslal e-mail, právě když zazvonily zvonky u dveří. Henri si přitáhl cípy županu a šel otevřít. Chlapci vybuchli smíchy. Aroon se zeptal: "Tak my jsme mrtví, táti? Necítíme se jako mrtvoly."

"Ne, vypadáte až moc živí. Moji dva živí chlapečkové. Jdeme na pláž," řekl Henri, položil ruce na jejich štíhlá ramena a vedl hochy k zadnímu vchodu své vily. "Voda vypadá báječně."

"Žádné hry, táti?"

Pocuchal chlapci vlasy a Sadka se na něho usmál: "Ne, jenom plavání a cákání," odpověděl Henri. "A pak se vrátíme sem na moji užasnou masáž."

Kapitola 60.

Henriho bohatě zasloužená dovolená pokračovala v Bangkoku, jednom z jeho nejoblíbenějších měst na světě. Na nočním trhu se setkal s mladou Švédkou, která se snažila přepočítat báty na eura, aby si mohla koupit malého dřevěného slona. Jeho švédština byla natolik dobrá, že na něho začala mluvit svým rodným jazykem, dokud se smíchem nepřiznal: "Už jsem vypotřeboval všechnu svou švédštinu."

"Tak zkusíme tohle," řekla dokonalou britskou angličtinou. Představila se jako Mai-Britt Olsenová a pověděla Henrimu, že je na prázdninách se spolužačkami ze stockholmské univerzity. Dívka byla krásná, skoro metr osmdesát vysoká a mohlo jí být devatenáct nebo dvacet. Plavé vlasy měla uštěpené na úrovni ramen, což zdůrazňovalo její krásné hrdlo.

"Máte pozoruhodně modré oči," řekl.

Vydechla: "Ach," zamávala komicky řasami a Henri se zasmál. Zvedla svého malého slona a řekla: "Sháním ještě opici." Vzala Henriho za paži a společně kráčeli uličkami pestrobarevně osvětlených stánků s ovocem, bižuterií a sladkostmi.

"Včera jsme šli s kamarádkou na sloní pólo," svěřila se mu Mai-Britt, "a na zítra jsme obě pozvané do paláce. Jsme z volejbalového týmu," vysvětlila. "V roce 2008 jsme byly na olympiádě."

"Opravdu? To je fantastické. Poslyšte, palác je prý úžasný. Mne zase zítra ráno nacpou do projektilu letícího do Kalifornie."

Mai-Britt se zasmála. "Nechtě mě hádat. Letíte služebně do L. A."

Henri se usmál. "Uhodla jste to přesně. Ale to bude až zítra. Už jste večeřela?"

"Jenom jsem něco sezobla na trhu."

"Nedaleko je jeden podnik, o kterém ví jen pár lidí. Velmi exkluzivní a trochu nebezpečný. Co byste řekla malému dobrodružství?"

"Zvete mě na večeři?" zeptala se Mai-Britt.

"Říkáte ano?"

Ulici lemovali zahrádky restaurací a pavilony s taškovými střechami rozestavěné na kraji Thajského zálivu. Prošli kolem divokých barů a nočních podniků na Selekam Road k nenápadným dveřím vedoucím do japonské restaurace zvané Edomae. Vrchní číšník uvedl Henriho a Mai-Britt do ozářeného interiéru zdobeného zeleným sklem a rozděleného akvárii sahajícími od podlahy ke stropu, v nichž se proháněly rybky připomínající drahokamy.

Mai-Britt náhle popadla Henriho za paži a přinutila ho zastavit, aby dobře viděla.

"Co to dělají?" Ukázala bradou na nahou dívku elegantně rozloženou na suši baru a zákazníka, který pil ze šálku tvořeného důlkem mezi jejími sevřenými stehny.

"Říká se tomu wakesame," vysvětlil Henri. "Znamená to ‚plující chalupy‘."

"Aha! To je pro mne novinka," řekla. "Už jsi to dělal, Paule?"

Henri na ni zamrkal a přitáhl židli své společnici, která byla nejen krásná, ale i odvážná, svolná ochutnat sašimi z koňského masa a edomae, syrovou marinovanou rybu, podle které se restaurace jmenovala. Henri se do ní už napůl zamiloval, když vtom si všiml muže u vedlejšího stolu, který z ní nespouštěl oči. Bylo to šok, jako kdyby mu někdo hodil kostku ledu za košili. Carl Obst. Muž, kterého Henri před mnoha lety znal, tam teď seděl ve společnosti ladyboye - drahého, dokonale upraveného transvestity. Henri si byl jistý, že se jeho podoba změnila natolik, že ho Obst nepozná. Ale kdyby ano, bylo by to moc zlé. Obst obrátil pozornost zpět ke svému prostitutovi a Henri spustil oči z něj. Usoudil, že je v bezpečí, ale náladu měl definitivně zkaženou. Okouzující mladá žena a neobvyklé prostředí v jeho očích pohasly, jak se jeho myšlenky zatoulaly zpět do doby, kdy byl mrtvý, a přesto stále dýchal.

Kapitola 61.

Henri řekl Martymu Switzerovi, že nacházet se v izolaci je jako být ve svém vlastním nitru. Byla tam stejná tma a zápach, ale tím podobnost končila. Protože nic, co Henri kdy viděl, slyšel nebo si představoval, se s tou špinavou dírou nedalo srovnat. Pro Henriho to začalo předtím, než se zhroutila Dvojčata, když ho najala firma Brewster-North, soukromý zprostředkovatel služeb žoldáků, utajenější a nebezpečnější než Blackwater. Účastnil se průzkumné mise se čtyřmi dalšími zpravodajskými analytiky. Jako lingvista byl Henri nezbytný pro úspěch akce. Jeho jednotka odpočívala v úkrytu, když jejich hlídku nepřítel probodl na stráži přede dveřmi. Ostatní byli zajati, ubiti málem k smrti a zavřeni v bezejmenném vězení. Koncem prvního týdne v pekle dal Henri přezdívky všem svým vězňům a znal jejich zvyky a záliby. Byl tam Násilník, který si zpíval, když na celé hodiny věšel vězně jako pavouky s pažemi nad hlavou, Oheň, který rád používal hořící cigarety a Led, jenž topil vězně v mrazivě chladné vodě. Henri vedl dlouhé rozhovory s vojákem zvaným Provokatér, který ho přesvědčoval lákavými nabídkami telefonátů, dopisů domů a možné svobody. Někteří dozorcí byli surovci a jiní zase rafinovaní, ale všichni do jednoho byli sadisté. Bylo vidět, že svou práci dělají rádi.

Jednoho dne se Henriho režim změnil. Vyvedli ho z cely a nakopali do kouta místnosti bez oken spolu se třemi zbývajícími muži z jeho jednotky - zakrvácenými, oteklými a zlomenými. Rozzářila se jasná světla, a když si na ně jeho oči zvykly, rozeznal Henri u protější zdi kamery a půl tuctu postav v kápích. Jeden z těch mužů popadl jeho spoluvězně a kamaráda Martyho Switzera, odvedl ho do středu místnosti a trhnutím zvedl na nohy. Switzer odpovídal na jejich otázky - říkal, že je Kanadán, že je mu dvacet osm, že jeho rodiče a přítelkyně žijí v Ottawě a že je vojenský agent. Ano, byl špión. Lhal, jak se od něho očekávalo, a prohlašoval, že je s ním dobře zacházeno. Potom ho jeden z mužů v kápi srazil na zem, zvedl mu hlavu za vlasy a přešel mu po zátylku nožem s vroubkovaným ostřím. Vystříkla krev a následovala sborem pronesená fráze Takbir.

"Alláhu akbar! Alláh je velký!"

Henriho fascinovalo, jak snadno se podařilo několika tahy nože oddělit Switzerovu hlavu od těla - rychle a s definitivní platností. Když popravčí ukázal Switzerovu hlavu na kameru, byl ve tváři jeho přítele vepsán výraz zoufalství. Henriho napadlo, že na něho zavolá, jako by Marty mohl ještě mluvit. A ještě na jednu věc Henri nikdy nezapomněl. Jak čekal na smrt, ucítil nával vzrušení. Nechápal ten pocit a nedokázal ho potlačit. Ležel na podlaze a přemýšlel, zda se neraduje proto, že brzy nastane konec jeho utrpení. Nebo si možná uvědomil, kdo ve skutečnosti je a co se nachází v jeho nitru. Byl u vytržení ze smrti - dokonce i své vlastní.

Kapitola 62.

Číšník z Edomae dolil do šálku čerstvý čaj a Henri se vrátil do přítomnosti. Automaticky číšníkovi poděkoval a napil se, ale nepodařilo se mu zcela zahnat vzpomínky. Stále před sebou viděl tribunál v kápích, bezhlavé tělo muže, jenž býval jeho přítelem, pach podlahy potřísněné zaschlou krví... Jeho smysly byly tehdy tak vnímavé, že slyšel bzučení elektřiny v lampách. Upíral oči na zbývající muže ze své jednotky postupně odváděné od ostatních. Raymond Drake, bývalý mariňák z Alabamy, volal boha, aby ho zachránil. Druhý chlapec, Lonnie Bell, kdysi příslušník jednotky Seal z Louisiany, byl v šoku a neřekl nic, dokonce ani nevykřikl. Oba muži byly setnuti za exaltovaných výkřiků a pak odtáhli za vlasy do středu místnosti Henriho. Ze tmy za kamerami zazněl hlas.

"Řekni na kameru své jméno. Řekni, odkud jsi."

Odpověděl arabsky: "Budu ozbrojený a počkám na vás v pekle. Vyřídíte Saddámovi, že jím nekonečně pohrdám."

Rozesmáli se. Posmívali se jeho přízvuku. A pak Henrimu zavázali oči. Čekal, že ho srazí na zem, ale místo toho mu hodili přes hlavu hrubou přikrývku. Musel omdlít, protože když se probíral, byl svázaný provazy a ležel v kufru nějakého auta. Po mnoha hodinách

cesty ho vyhodili u syrských hranic. Báł se tomu uvěřit, ale byla to pravda. Byl naživu.

"Pověz Američanům, co jsme udělali, bezvěřče. Pověz jim, co uděláme. Ty ses aspoň pokusil mluvit naším jazykem."

Něčí bota ho kopla do zadku a auto odjelo. Za pomoci spřátelených podloudníků se mu podařilo proniknout ze Sýrie do Bejrútu, kde získal nové doklady a pak odletěl nákladním letadlem do Vancouveru. Stopem dorazil do Seattlu, kde ukradl auto a dojel do malého hornického města ve Wisconsinu. Ale Henri nekontaktoval svého nadřízeného z Brewster-North. Už nikdy nechtěl Carla Obsta vidět. Firma Brewster-North však Henrimu skvěle posloužila. Když ho najala, odstranila jeho minulost, dokonale vymazala ze záznamů jeho jméno, otisky prstů a vše ostatní. A teď byl považován za mrtvého.

S tím počítal.

Krásná Mai-Britt sedící proti němu v luxusním japonském klubu v Thajsku si povšimla, že se od ní Henri v myšlenkách vzdálil.

"Není ti nic, Paule?" zeptala se. "Zlobíš se, že na mne ten chlap zírá?"

Oba se dívali, jak Carl Obst odchází z restaurace se svým společníkem. Neohlédl se. Henri se usmál a řekl: "Ne, nezlobím. Všechno je v pořádku."

"To je dobře, protože mě napadlo, jestli by tenhle večer nemohl pokračovat někde v soukromí."

"Já bych moc rád, ale nejde to. Je mi líto," odpověděl Henri. "Bohužel nemám čas," řekl a vzal ji za ruku. "Letí mi to zítra časně ráno."

"Vykašli se na obchody," zažertovala Mai-Britt. "Dnes večer máš dovolenou."

Henri se naklonil přes stůl a políbil ji na tvář. Představil si její nahotu pod svými dlaněmi a nechal tu fantazii odplynout. Myslel už na svou záležitost v Los Angeles a v duchu se smál při pomýšlení, jak bude Ben Hawkins překvapený, až ho uvidí.

Kapitola 63.

Henri strávil třídní víkend v hotelu Sheraton na losangeleském letišti, kde se nepozná pohyboval mezi ostatními cestujícími obchodníky. Využil čas k tomu, aby si znovu přečetl Hawkinsovy romány a všechny novinové články, které Ben kdy napsal. Nakoupil si zásoby a cvičně zajel do Venice Beach do ulice, kde Ben bydlel, přímo za rohem čtvrti Malé Tokyo. V pondělí těsně po páté odpoledne vyjel Henri v pronajatém autě na dálnici 105. Žluté betonové zdi lemující osmiproudou silnici osvětlovalo zlaté světlo. Místy se po nich plazily popínavé výhonky červených a fialových bugenvileí nebo je pokrývaly grafity jihoamerického gangu, které dodávaly losangeleské dálnici karibskou atmosféru, alespoň tedy v jeho očích.

Henri odbočil na silnici 110 a pokračoval hustým provozem do Alamedy, hlavní tepny vedoucí do srdce velkoměsta. Byla dopravní špička, ale Henrimu to nevadilo. Nespěchal. Byl soustředěný a myslel jen na to, jaký v posledních třech týdnech shromáždil materiál na drama, které by mu mohlo změnit život, a skvělé finále. Jeho plán stál na Benu Hawkinsovi, novináři, spisovateli a bývalém detektivovi. Henri ho promýšlel už od onoho večera na Maui před hotelem Wailea Princess, kdy Ben natáhl ruku, aby se dotkl Barbary McDanielsové.

Henri zastavil na červenou, a když naskočila zelená, odbočil doprava do Traction Street - uličky poblíž kolejí dráhy Union Pacific vedoucí podél řeky Los Angeles. V závěsu za otlučeným SUV projížděl Henri Benovou čtvrtí plnou hipsterských restaurací a obchodů se starým oblečením, dokud nenašel místo k zaparkování za osmiposchodovým bílým cihlovým domem, kde Ben bydlel. Henri vystoupil z auta, otevřel kufr a vyndal z tašky sportovní bundu. Za pásek u kalhot zastrčil pistoli, zapnul si bundu a uhrábl si dozadu vlasy s hnědostříbrnými prameny. Pak znovu nasedl do auta, naladil stanici s dobrou hudbou a strávil asi dvacet minut pozorováním chodců procházejících tou příjemnou ulicí. Poslouchal Beethovena a Mozarta, dokud nespátl muže, na kterého čekal.

Ben měl na sobě kalhoty značky Dockers a košili s krátkým rukávem a v pravé ruce nesl odřený kožený kufřík. Vstoupil do restaurace zvané Ay Caramba a Henri trpělivě počkal, dokud nevyšel ven s mexickou specialitou v igelitové tašce. Henri vystoupil z auta, zamkl ho a sledoval Bena po Traction Street nahoru po krátkém schodišti, na jehož konci Ben vsunul klíč do zámku. Henri zavolal: "Promiňte, jste pan Hawkins?" Ben se otočil s výrazem mírné ostražitosti ve tváři. Henri se usmál, vyhrnul si přední část bundy a ukázal Benovi zbraň.

"Nechci vám ublížit."

Ben promluvil hlasem, v němž bylo stále slyšet poldu.

"Mám u sebe osmatřicet dolarů. Vezměte si je. Peněženka je v zadní kapse."

"Vy mě nepoznáváte, vidíte?"

"Měl bych?"

"Považujte mne za svého kmotra, Bene," řekl Henri a trochu změnil hlas. "Učiním vám nabídku..."

"...kterou nemohu odmítnout? Víím, kdo jste. Marco."

"Správně. A teď byste mne měl pozvat dál, příteli. Musíme si promluvit."

Kapitola 64.

"Co to má sakra znamenat, Marco?" vykřikl jsem. "Najednou máte nějaké informace o McDanielsových?"

Marco na mou otázku neodpověděl, ani nehnul brvou.

Řekl: "Myslím to vážně, Bene," a jak stál zády do ulice, vytáhl z kalhot pistolí a namířil mi ji na břicho. "Otevřete ty dveře."

Nemohl jsem pohnout nohama, v takovém jsem byl šoku. Trochu jsem Marka Benvenuto znal, strávil jsem několik hodin vedle něho v autě, a teď... sundal si šoféřskou čepici, zbavil se kníru, oblékl si bundu za šest set dolarů a naprosto mě zaskočil. Styděl jsem se za to a zároveň jsem byl zmatený. Zastřelí mě, když ho odmítnu pustit do

domu? To jsem nemohl vědět. A jen se mi hlavou honila iracionální myšlenka, že bych ho tam pustit měl. Má zvědavost byla mnohem silnější než opatrnost, ale chtěl jsem ji uspokojit s pistolí ve své ruce. V nočním stolku jsem měl dobře udržovanou berettu a byl jsem si jistý, že jakmile se ocitnu s tímhle chlapíkem uvnitř, dostanu se k ní.

"Tohle můžete dát pryč," řekl jsem a pokrčil rameny, když se jen posměšně ušklíbl. Otevřel jsem domovní dveře a začal stoupat do třetího patra s bývalým řidičem McDanielsových v patách. Bydlel jsem v jednom z několika bývalých skladišť přestavěných v uplynulých deseti letech na obytné budovy. Měl jsem to tam rád. Jeden byt v každém patře, vysoké stropy a silné zdi. Žádní hluční sousedé. Žádné nechtěné zvuky.

Odemkl jsem pevný zámek na svých dveřích a pustil toho Člověka dovnitř. Zamkl za námi. Postavil jsem kufřík na betonovou podlahu a řekl jsem: "Posaďte se," a pak jsem zamířil do kuchyňského koutu. Jako dokonalý hostitel jsem zavolal: "Dáte si něco k pití, Marco?" Ozval se hned za mým ramenem.

"Nemám žízeň, díky."

Potlačil jsem leknutí, vzal si z lednice pomerančový džus, došel do obývacího pokoje a posadil se na jeden konec kožené sedačky. Můj "host" si vybral židli.

"Kdo ve skutečnosti jste?" zeptal jsem se toho muže, který se teď rozhlížel po mém obydlí, zkoumal zarámované fotografie, staré noviny v koutě a název každé knihy. Měl jsem pocit, že se nacházím v přítomnosti velice bystrého dravce. Konečně položil svůj smith & wesson na konferenční stolek tři metry od místa, kde jsem seděl, mimo můj dosah. Sáhl do náprsní kapsy, vyndal navštívenku a přistrčil ji po skleněné desce stolu ke mně. Přečetl jsem si natištěné jméno a div se mi nezastavilo srdce. Znal jsem tu navštívenku. Už jsem ji viděl. "Charles Rollins. Fotograf. Talk Weekly." Můj mozek pracoval na plné obrátky. Představil jsem si Marka bez kníru a potom jsem si vybavil nezřetelnou tvář Charlese Rollinse toho večera, kdy bylo z hlubin vytaženo zmrzačené tělo Rosy Castrové. Když mi tehdy Rollins dal svou navštívenku, měl na sobě baseballovou čepici a možná i sluneční brýle. Byl to jen další převlek.

Zježené chloupky na zátylku mi napověděli, že tenhle vychytralý, pohledný muž sedící na mé židli se pohyboval v mé blízkosti po celé ty dva týdny, které jsem strávil na Havaji. Skoro od okamžiku, kdy jsem tam přijel. Sledoval mě. A já o něm neměl ani tušení. Ale proč?

Kapitola 65.

Muž usazený v mém oblíbeném koženém křesle sledoval můj obličej, zatímco jsem se zoufale snažil dát dohromady všechny dílky skládačky. Vzpomínal jsem na ten den na Maui, kdy zmizeli McDanielsovi a já s Eddiem Keolou jsme se snažili najít Marka - řidiče, který neexistoval. Vzpomínal jsem, jak mi poté, co se v hotelové posteli na Lana'i našlo tělo Julie Winklerové, Amanda pomáhala najít fotografa jménem Charles Rollins, protože byl poslední, kdo Winklerovou viděl naživu. V hlavě se mi vynořilo jméno Nilse Bjorna, dalšího fantoma, který bydlel v hotelu Wailea Princess ve stejné době jako Kim McDanielsová. Bjorn nikdy nikdo nevyslechl, protože zmizel. Policie si nemyslela, že by měl Bjorn něco společného s Kiminým únosem, a když jsem si toho chlápka znovu prověřil, dospěl jsem k závěru, že používá jméno dávno mrtvého člověka.

Všechna tato fakta mě přesvědčila o tom, že pan Uhlazený v mém křesle je mistr převleků. Pokud to byla pravda, pokud byli Marco, Rollins a možná i Bjorn jeden a tentýž člověk, co to mělo znamenat? Bojoval jsem s vlnou tsunami černých myšlenek, které mi zaplavovaly mozek. Roztřesenou rukou jsem odšrouboval uzávěr z láhve džusu a napadlo mě, zdali jsem Amandu při posledním loučení políbil. Pomyslel jsem na všechno, co jsem v životě zanedbal: reportáž pro Aronsteina, kterou už nedopíšu, závěť, kterou jsem nesepsal, svou životní pojistku... mám zaplacené pojistné? Nebyl jsem jen vyděšený, ale také jsem zuřil a říkal si: Kruci, tohle přece nemůže být poslední den mého života. Potřebuji čas, abych si dal svoje věci do pořádku. Podaří se mi dostat se ke své pistoli? Asi ne.

Marco / Rollins byl necelý metr od té své. A byl k zešílení klidný. Nohy měl překřížené, kotník na koleni, a sledoval mě, jako by se díval na televizi. Využil jsem ten napjatý okamžik, abych si zapamatoval nevýraznou, symetrickou tvář toho parchanta. Pro případ, že by se mi podařilo uniknout. Pro případ, že bych ho mohl popsat policii.

„Můžete mi říkat Henri," prohlásil.

„Henri? A jak dál?"

„To je jedno. Není to mé skutečné jméno."

„Tak co teď, Henri?"

Usmál se a řekl: „Kolikrát už vám někdo navrhl, abyste napsal knihu o jeho životě?"

„Stává se mi to tak jednou týdně," odpověděl jsem. „Každý si myslí, že by jeho život vydal na bestseller."

„To ano. Ale kolik z těch lidí jsou nájemní vrazi?"

Kapitola 66.

V ložnici zazvonil telefon. Nejspíš Amanda. Henri zavrtěl hlavou, tak jsem nechal svou milou, aby vyznala lásku záznamníku.

"Musím vám toho hodně povědět, Bene. Udělejte si pohodlí. Soustřed'te se jen na přítomnost. Nějakou chvíli tu strávíme."

"Mohl bych si přinést magnetofon? Mám ho v ložnici."

"Teď ne. Až se dohodneme na smlouvě."

Řekl jsem: "Dobře, mluvejte," ale hlavou se mi honilo: Copak on to myslí vážně? Nájemný vrah si chce najmout mě? Ale Henriho zbraň byla jen půl vteřiny od jeho ruky. Nezbyvalo mi než řídit se jeho pokyny, dokud se nebudu moci pohnout. Nejhorší amatérské životopisy začínají slovy "Narodil jsem se", tak jsem se opřel na pohovce a připravil se na ságu. Ale Henri mě nezklamal. Začal svůj příběh ještě před svým narozením.

Vyprávěl mi, že v roce 1937 žil v Paříži jeden Žid, jemuž tam patřila tiskárna a který se specializoval na staré dokumenty a

inkousty. Henri řekl, že ten muž pochopil nebezpečí představované Třetí říší jako jeden z prvních a odešel z Paříže dřív, než tam vtrhli Němci. A potom zamířil do Bejrútu.

"No a tenhle mladý Žid se oženil s Libanonkou," pověděl mi Henri. "Bejrút je velké město, Paříž Středního východu, a jemu se tam dařilo docela slušně. Otevřel si další tiskárnu, měl čtyři děti a žil dobrým životem. Nikdo se ho na nic nevyptával. Ale pak ho našli další uprchlíci - přátelé přátel jeho přátel. Potřebovali falešné dokumenty a on jim pomohl, aby mohli začít nové životy. Jeho práce je prvotřídní."

"Je?" zeptal jsem se.

"Stále žije, ale už ne v Bejrútu. Dělal pro Mossad a ten ho přestěhoval na bezpečné místo. Bene, toho byste nikdy nenašel. Zůstaňte v přítomnosti, zůstaňte se mnou, příteli. Vyprávím vám o tomhle padělateli proto, že pracuje pro mě. Zajišťuji mu obživu a uchovávám jeho tajemství. A on mi dal Marka, Charlieho a mnoho dalších. Mohu se stát někým jiným, jakmile vyjdu z téhle místnosti."

Plynuly hodiny. Rozsvítil jsem a vrátil se na své místo tak uchvácen Henriho příběhem, že jsem se zapomněl bát. Henri se mi svěřil, jak přežil kruté věznění v Iráku a jak se rozhodl, že se už nikdy nenechá spoutat zákony a morálkou.

"A jaký je můj současný život, Bene? Dopřávám si veškerá potěšení, z nichž některá si ani nedokážete představit. A na to potřebuji spoustu peněz. Proto jsem se spojil se Šmíráky. A proto jsem přišel za vámi."

Kapitola 67.

Henriho automat mě udržoval na místě, ale byl jsem tak zaujat jeho příběhem, že jsem na zbraň skoro zapomněl.

"Kdo jsou Šmíráci?" zeptal jsem se ho.

"Teď ne," řekl. "To vám povím příště. Až se vrátíte z New Yorku."

"Co chcete dělat? Dowléct mě do letadla? Hodně štěstí při pašování pistole na palubu."

Henri vytáhl z kapsy obálku a postrčil ji přes stůl přede mě. Zvedl jsem ji, otevřel a vyndal z ní balíček fotografií. Vyschlo mi v ústech. Byly to prvotřídní snímky Amandy pořízené nedávno. Projížděla se na kolečkových bruslích nedaleko svého bytu, na sobě měla přiléhavé bílé tričko a růžové šortky, které měla oblečené, když jsem s ní včera ráno snídal. Já byl na těch fotografiích také.

"Nechte si je, Bene. Myslím, že se docela povedly. Jde o to, že můžu dostat Amandu, kdykoli si zamanu, takže ani nemyslete na to, že byste šel na policii. Bylo by to jako spáchat sebevraždu a nechat zabít i ji."

Po zádech mi přeběhl mráz. Hrozba smrti s úsměvem. Ten chlap právě pohrozil, že zavraždí Amandu, a řekl to tak, že to znělo jako pozvání na oběd.

"Počkejte chvíli," řekl jsem, odložil fotografie a zvedl ruce dlaněmi k němu, jako bych ho odstrkoval i s jeho pistolí a celým tím zatraceným životním příběhem daleko od sebe.

"Pro tohle nejsem ten pravý. Potřebujete životopisce, někoho, kdo už podobnou knihu napsal a tohle by považoval za téma svých snů."

"Bene. Tohle je vysněné téma a vy jste můj autor. Takže mě klidně odmítněte, jestli chcete, ale já budu muset záležitost ukončit tak, abych ochránil sám sebe. Chápete, jak to myslím? Nebo se na to podívejte z té lepší stránky," pokračoval Henri vlídně a nastínil mi růžovou budoucnost, zatímco mi mířil na hrudník osmatřicítkou. "Staneme se partnery. Tahle kniha bude trhák. Co jste to před chvílí říkal o bestselleru? Můj příběh jím bude."

"I kdybych chtěl, nemůžu - poslechněte, Henri, jsem jenom spisovatel. Nemám takovou moc, jakou myslíte. Kruci, člověče, vždyť vy ani netušíte, o co mě žádáte!"

Henri se usmál a řekl: "Přinesl jsem vám něco, co můžete použít jako prodejní nástroj. Asi devadesát vteřin inspirace." Sáhl do kapsy u bundy a vytáhl flash disk se šňůrkou k zavěšení na krk.

"Jestli má jeden obrázek cenu tisíce slov, odhadoval bych tohle tak na osmdesát tisíc slov a několik milionů dolarů. Přemýšlejte o

tom, Bene. Můžete zbohatnout a proslavit se - nebo můžete zemřít. Mám rád, když znám všechny možnosti. Vy ne?"

Henri se plácl do kolen, vstal, požádal mě, abych ho doprovodil ke dveřím a tam se opřel čelem o zed'. Udělal jsem to, a když jsem se po nějaké době probral, ležel jsem na chladné betonové podlaze. Vzadu jsem měl ošklivou bouli a hlava mě bolela jako střep. Ten parchant mě před odchodem praštil pistolí.

Kapitola 68.

S hukotem v hlavě jsem vstal, odpotácel se do ložnice a vytáhl zásuvku nočního stolku. Srdce mi zvonilo v hrudi jako požární alarm, dokud jsem nesevřel prsty kolem pažby své pistole. Zastrčil jsem si berettu za kalhoty a zamířil k telefonu. Mandy to zvedla po třetím zazvonění.

"Neotvírej nikomu dveře," přikázal jsem jí udýchaně.

Hrozně jsem se potil. Opravdu se to stalo? Opravdu Henri vyhrožoval, že zabije mě i Mandy, když nenapišu tu jeho knihu?

"Bene?"

"Neotvírej sousedovi, skautům ani chlapíkovi od kabelovky, zkrátka nikomu, dobře, Mandy? Neotvírej dokonce ani policii!"

"Bene, ty mě děšíš k smrti! Vážně, miláčku. Co se děje?"

"To ti vysvětlím, až se sejdeme. Ted' musím jít."

Odpotácel jsem se do obývacího pokoje, nastrkal do kapes věci, které tam Henri nechal, a zamířil ke dveřím. Stále jsem měl před očima Henriho obličej a v uších mi zněly jeho hrozby. Budu muset záležitost ukončit tak, abych ochránil sám sebe... Necháte zabít i Amandu. Chápete? Myslím, že jsem to pochopil.

Traction Street byla už temná, ale žila trubením klaksonů, turisty kupujícími zboží z věšáků na chodníku a postávajícími kolem pouličního hudebníka hrajícího na několik nástrojů zároveň.

Nastoupil jsem do svého starého BMW a rozjel se k dálnici 10. Cestou jsem si dělal starosti o Amandu. Jak dlouho jsem byl v bezvědomí? Kde je Henri teď? Henri byl natolik pohledný, že mohl být považován za slušného občana, a jeho rysy byly tak nenápadné, že mohl použít jakékoli přestrojení. Představil jsem si ho jako Charlieho Rollinse a uviděl fotoaparát v jeho ruce namířený na mne a Amandu. Místo něho mohl klidně držet pistoli.

Pomyslel jsem na všechny ty, které zavraždil na Havaji: Kim, Rosu, Julii, mé přátele Levona a Barbaru, které mučil a zručně odpravil, aniž by po sobě policii zanechal otisky prstů nebo jiné stopy. Tohle nebyla práce začátečníka. Kolik dalších lidí ještě Henri zabil?

Dálnice končila křižovatkou 4. avenue a Main Street. Odbočil jsem doprava na Pico, míjel restaurace a autoservisy, zchátralé dvouposchodové domky, minul jsem velkého klauna na křižovatce Main Street a Rose Street a ocitl se v jiném světě - ve Venice Beach, hřišti mladých a bezstarostných a útočišti bezdomovců. Několik dalších minut jsem jezdil sem a tam, než jsem našel místo k zaparkování asi blok od Amandina domu, bývalého rodinného domku, nyní rozděleného na tři byty.

Kráčel jsem ulicí a poslouchal, jestli nepřijíždí auto nebo se neblíží nohy obuté v italských mokasínech. Henri mě klidně mohl odněkud pozorovat převlečený za tuláka, nebo to byl třeba ten vousáč, který právě nedaleko parkoval auto. Prošel jsem k Amandinu domu, vzhlédl k druhému patru a uviděl v její kuchyni světlo. Ušel jsem další blok a vrátil se. Zazvonil jsem a mumlal si pro sebe: Prosím, Mandy, prosím, dokud jsem za dveřmi neuslyšel její hlas.

"Jaké je heslo?"

"Sýrový sendvič. Pust' mě dál."

Kapitola 69.

Amanda otevřela a já ji popadl, nohou za sebou zabouchl dveře a objal ji.

"Co se děje, Bene? Co se stalo? Prosím, vysvětli mi to." Vymanila se z mého objetí, chytila mě za ramena a zapátrala v mém obličejí.

"Máš na límečku krev. Ty krvácíš. Bene, tebe někdo přepadl?"

Zamkl jsem dveře Amandina bytu, položil jí ruku na záda a vedl ji do malého obývacího pokoje. Usadil jsem ji do křesla a sám si přitáhl houpací židli.

"Tak už spust', prosím."

Nevěděl jsem, jak to zaobalit, tak jsem to pověděl na rovinu.

"Nějaký chlap přišel ke mně s pistolí. Tvrdil, že je nájemný vrah."

"Cože?"

"Přesvědčil mě, že zabil všechny ty lidi na Havaji. Pamatuješ, jak jsem tě prosil, abys mi pomohla najít Charlieho Rollinse z časopisu Talk Weekly?"

"Toho Charlese Rollinse, který jako poslední viděl Julii Winklerovou živou? To on za tebou přišel?"

Pověděl jsem Amandě o Henriho dalších jménech a převlecích, o tom, že jsem se s ním setkal nejen jako s Rollinsem, ale že se vydával i za řidiče McDanielsových Marka Benvenuta. Vylíčil jsem jí, jak jsem ještě před pár hodinami seděl na gauči a on na mě mířil pistolí a prohlašoval, že je profesionální zabiják a že vraždil už mnohokrát.

"Chce, abych napsal jeho životopis. Přeje si, aby ho vydalo nakladatelství Raven-Wofford."

"To je neuvěřitelné," vydechla Amanda.

"Já vím."

"Ne, opravdu tomu nemohu uvěřit. Kdo by se takhle přiznával k vraždám? Musíš zavolat policii, Bene," prohlásila. "Ale to ty víš, že?"

"Varoval mne, abych to nedělal."

Podal jsem Mandy svazeček fotografií a sledoval, jak se úžas v její tváři mění v šok a poté ve vztek.

"Dobře, tak má ten parchant teleobjektiv," řekla a sevřela rty do tenké čárky. "Něco nafotil. To ale nic nedokazuje."

Vytáhl jsem z kapsy flash disk a podržel ho za šňůrku. "Dal mi tohle. Povídal, že to je prodejní nástroj, který mi poskytne inspiraci."

Kapitola 70.

Amanda vyšla z obývacího pokoje a vrátila se s notebookem pod paží, dvěma sklenicemi a lahví červeného vína. Zatímco jsem ho rozléval, zapnula počítač, a když začal bzučet, zasunul jsem flash disk do portu. Na monitoru se rozběhlo video. V následující minutě a půl Amandu a mě totálně uzemnil ty nejděsivější a nejobscennější záběry, jaké jsme kdy viděli. Amanda mi sevřela paži tak silně, až mi udělala modřiny, a když to skončilo, zhroutila se v křesle, po tvářích jí stékaly slzy a vzlykala.

"Proboha, Amando, já jsem pitomec. Je mi to moc líto. Měl jsem se na to nejdřív podívat sám."

"Tohle jsi nemohl tušit. Sama bych tomu nevěřila, kdybych to neviděla na vlastní oči."

"Tak to jsme na tom stejně."

Zastrčil jsem paměťové zařízení do kapsy, prošel chodbou do koupelny a ochladil si obličej a zátylek studenou vodou. Když jsem zvedl hlavu, stála Amanda ve dveřích.

"Svlékni se," řekla.

Pomohla mi ze zakrvácené košile, svlékla se také a pustila sprchu. Vlezl jsem do vany a ona se ke mně připojila. Objala mě pažemi a po tělech nám začala proudit horká voda.

"Jed' do New Yorku a promluv se Zagamim," řekla. "Udělej, co ten Henri chce. Tohle Zagami neodmítne."

"Jseš si nějak jistá."

"Ano, jsem si jistá. Jde o to, aby byl Henri spokojený, dokud nevymyslíme, co udělat." Otočil jsem se k ní.

"Nenechám tě tady samotnou."

"Dokážu se o sebe postarat sama. Já vím, já vím, slavná poslední slova. Ale opravdu to dokážu."

Mandy vyšla ze sprchy a zmizela na tak dlouho, že jsem zavřel vodu, obtočil kolem sebe utěrku a vydal se ji hledat. Našel jsem ji v ložnici, jak stojí na špičkách a natahuje se na horní polici v šatníku. Vytáhla odtamtud brokovnici a ukázala mi ji. Hloupě jsem se na ni podíval. "Jo," řekla. "Umím ji použít."

"A to ji budeš nosit s sebou v kabelce?" Vzal jsem od ní brokovnici a zastrčil ji pod postel. Pak jsem si zatelefonoval. Nevolał jsem na policii, protože jsem věděl, že by nás neochránila. Neměl jsem žádné solidní důkazy a můj popis Henriho by nebyl k ničemu: metr osmdesát, hnědé vlasy, hnědé oči - to mohl být kdokoli. Poté, co by policisté hlídali tak nanejvýš týden můj a Mandin byt, zůstali bychom v tom zase sami, vystaveni napospas kulce z ostřelovačské pušky nebo čemukoli jinému, co by pro nás Henri nachystal. V duchu jsem ho viděl, jak se krčí za nějakým autem, stojí vedle mě ve Starbucks nebo sleduje hledím kulovnice Amandin byt. Mandy měla pravdu. Potřebovali jsme vymyslet plán. Kdybych s Henrim spolupracoval, kdyby se mi ho podařilo ukonejšit, třeba by udělal chybu, poskytl mi přesvědčivý důkaz, něco, na základě čeho by ho mohla policie nebo FBI zatknout. Nechal jsem Leonardu Zagamimu v hlasové schránce vzkaz, že se s ním nutně potřebuji setkat. Potom jsem zamluvil sobě a Mandy letenky z Los Angeles do New Yorku.

Kapitola 71.

Když mě Leonard Zagami přijal jako jednoho ze svých autorů, bylo mi pětadvacet, jemu čtyřicet a Raven House bylo specializované nakladatelství vydávající několik tuctů knih ročně. Od té doby se sloučilo s gigantem Wofford Publishing a nová firma Raven-

Wofford zabrala více než šest pater mrakodrapu s výhledem na Bloomingdales. Leonard Zagami také postoupil. Byl teď výkonným ředitelem a zároveň prezidentem a jeho nové nakladatelství vydávalo dvě stě knih ročně. Stejně jako konkurence, i Raven-Wofford na mnoha titulech prodělali, ale tři autoři - a já mezi nimi nebyl - jim přinesli větší zisky než všech ostatních sto devadesát sedm knih ročně. Leonard Zagami mě už nepovažoval za stroj na peníze, ale měl mě rád a nic ho nestálo držet si mě na palubě. Doufal jsem, že po naší schůzce se na mě začne dívat jinak a že uslyší cinkat pokladnu na sto honů daleko. A Henri odvolá svou hrozbu smrti.

Když jsem v devět hodin vstoupil do přepychové moderní čekárny nakladatelství, měl jsem už svou řeč připravenou. V poledne přešla Leonardova asistentka koberec s jaguáří vzorem, aby mi oznámila, že na mě pan Zagami má čtvrt hodiny a že ji mám následovat. Když jsem překročil práh, Leonard vstal, potřásl mi rukou, poplácal po zádech a řekl, že mě rád vidí, ale že vypadám nějak špatně. Poděkoval jsem mu a dodal, že jsem zestárl o několik let během čekání na naši schůzku. Len se zasmál, omluvil se a řekl, že dělal, co mohl, aby mě vmáčkl do svého programu. Pak mi nabídl židli proti svému stolu. Přestože se Leonard Zagami se svým metrem sedmdesát za obrovským stolem skoro ztrácel, stále z něho vyzařovala autorita, které se nikdo neodvážil vzepřít.

Posadil jsem se.

"O čem ta kniha je, Bene? Když jsme spolu mluvili naposledy, nic jsi nepřipravoval."

"Sledoval jsi případ Kim McDanielsové?"

"Té modelky ze Sporting Life? Jistě. Spolu s několika dalšími lidmi ji někdo zavraždil na Havaji. Moment - ty jsi na tom dělal? Aha, chápu."

"Byl jsem tam dva týdny, seznámil jsem se s několika oběťmi..."

"Poslechni, Bene," přerušil mne Zagami, "dokud nebude dopaden vrah, je to jenom potrava pro bulvár. Na knihu to nevydává, alespoň prozatím."

"Není to tak, jak si myslíš, Lene. Tohle má být vyprávění v první osobě."

"Kdo je ta první osoba? Ty?"

Spustil jsem svou řeč, jako by na ní závisel můj život.

"Ten vrah mě sám vyhledal," řekl jsem. "Je to neuvěřitelně chladnokrevný a chytrý maniak, který chce, abych napsal knihu o vraždách, které sám spáchal. Neodhalí svou identitu, ale prozradí, jak zabíjel a proč."

Čekal jsem, že Zagami řekne alespoň něco, ale tvářil se bezvýrazně. Zkřížil jsem nohy na desce jeho stolu potažené kůží a dal si záležet, aby se mi můj starý přítel musel podívat do očí.

"Lene, slyšel jsi mě? Ten chlap by se mohl stát nejhledanějším zločincem v Americe. Je mazaný. Je na svobodě. A zabíjí vlastníma rukama. Říkal, že si přeje, abych napsal o tom, co udělal, protože chce peníze a slávu. Jo. Touží získat uznání za dobře vykonanou práci. A jestli tu knihu nenapíšu, zabije mě. A možná i Amandu. Takže chci slyšet jednoduché ano nebo ne, Lene. Ať už tě to zajímá či nikoli."

Kapitola 72.

Leonard Zagami se opřel na židli, několikrát se zhoupł, uhladil si to, co mu zbylo z jeho bílých vlasů a otočil se ke mně. Pak promluvil s naprostou upřímností, která mě bolela nejvíc.

"Víš, že tě mám rád, Bene. Jak dlouho se známe? Deset let?"

"Dvanáct."

"Dvanáct dobrých let. Jako tvůj přítel ti nebudu věšet bulíky na nos. Zasloužíš si pravdu."

"Souhlasím," řekl jsem, ale srdce mi bušilo tak hlasitě, že jsem Lena sotva slyšel.

"Snažím se vyjádřit to, co by si pomyslel každý dobrý obchodník, takže to neber ve zlém, Bene. Tvoje kariéra je slibná, ale nenápadná. A teď si myslíš, že máš knihu, která tě zvedne ze spodních příček žebříčku, vylepší tvou pověst tady v RW a v literárním světě vůbec. Je to tak?"

"Ty si myslíš, že je to bouda? Myslíš si, že jsem tak zoufalý? Děláš si legraci?"

"Nech mě domluvit. Určitě víš, co se stalo, když Fritz Keller koupil takzvaný skutečný příběh Randolpha Grahama."

"Ano, prasklo to."

"Nejdřív přišly překvapivé kritiky a pak se toho chytili Matt Lauer a Larry King. Oprah přidala Grahama do svého knižního klubu a pak začala pravda prosakovat ven. Graham nebyl vrah. Byl to jen obyčejný grázlík a docela slušný spisovatel, který svůj životní příběh pořádně vyšperkoval. A když to bouchlo, Fritze Kellera to vyřídilo."

Zagami pokračoval vyprávěním, jak Kellerovi volali čtenáři uprostřed noci a nadávali mu, jak mu na mobil telefonovali televizní producenti, jak akcie jeho společnosti skončily ve stoupě a jak Keller nakonec dostal infarkt. I mně už začínalo fibrilovat srdce. Leonard si myslel, že buď Henri lže, nebo že já rozšiřuji novinový článek za hranice reality. Tak či tak mě hodlal odmítnout. Copak přeslechl, co jsem mu říkal? Henri vyhrožoval, že zabije mě i Amandu. Len se nadechl a já toho okamžiku využil.

"Lene, chci říct něco velice důležitého."

"Tak do toho, protože mám bohužel už jen pět minut."

"Také jsem měl pochybnosti. Přemýšlel jsem, jestli je Henri skutečně vrah, nebo jen talentovaný podvodník, který spatřil životní šanci."

"Přesně tak," řekl Len.

"Ne, Lene, Henri je skutečný. A já ti to můžu dokázat." Položil jsem na stůl flash disk.

"Co tam je?"

"Všechno, co potřebuješ vědět, a ještě o něco víc. Chci, aby ses s Henrim seznámil osobně."

Na Lenově monitoru se objevil záběr sešeřelé žluté místnosti s hořícími svíčkami a postelí uprostřed stěny. Kamera přiblížila štíhlou mladou ženu ležící na břiše na posteli. Měla dlouhé blondáté vlasy, na sobě červené bikiny a černé boty s červenými podrážkami a zápěstí měla přivázaná k pelesti složitými uzly. Zdálo se, že je zdrogovaná nebo spí, ale když se v záběru objevil nějaký muž,

rozplakala se. Ten muž byl nahý - až na plastovou masku a modré latexové rukavice. Netoužil jsem vidět to video znovu. Přistoupil jsem k prosklené stěně Lenový kanceláře, skrze kterou bylo vidět až dolů do atria. Díval jsem se z dvaadvacátého patra na malinké lidičky přecházející nádvoří v přízemí pod námi. Uslyšel jsem hlasy vycházející z počítače a zaslechl jsem, jak se Leonard dáví. Obrátil jsem se a spatřil ho, jak běží ke dveřím. Když se za pár minut vrátil, byl bledý jako papír a naprosto změnil názor.

Kapitola 73.

Leonard klesl na židli za svým stolem, vytrhl flash disk z počítače a podíval se na něj, jako by to byl had z rajské zahrady.

"Tohle si zase vezmi," řekl. "Dohodneme se, že jsem to nikdy neviděl. Nechci se stát nějakým spoluviníkem nebo kdoví čím. Už jsi to řekl policii? Nebo FBI?"

"Henri mi pohrozil, že jestli to udělám, zabije mě i Amandu. To nemůžu riskovat."

"Už to chápu. Víš jistě, že ta dívku na videu je Kim McDanielsová?"

"Jo. Je to Kim."

Len zvedl sluchátko, zrušil schůzku ve dvanáct třicet a udělal si na zbytek odpoledne volno. Objednal si sendvič a přesunul se na sedačku na druhém konci kanceláře.

"Dobře, začneme tedy od začátku," řekl potom. "Nevynechej ani čárku."

Tak jsem spustil. Vyprávěl jsem Lenovi, jak jsem se nerad nechal poslat na Havaj, abych záhadnou vraždu sledoval. Pověděl jsem mu, jak jsem se spřátelil s Barbarou a Levonem McDanielsovémi a jak jsem se nechal oklamat Henriho převleky za Marka Benvenuta a Charlieho Rollinse. Hlas se mi třásl, když jsem mluvil o těch mrtvých a také když jsem se Lenovi svěřoval, jak mě Henri pistolí

přinutil, abych ho pozval do svého bytu, a ukázal mi své fotografie Amandy.

"Kolik za ten svůj příběh chce? Zmínil nějakou částku?"

Řekl jsem Lenovi, že Henri mluvil o mnoha milionech, a můj vydavatel ani nemrkl. Během uplynulé půlhodiny se změnil ze skeptika v zaujatého zájemce. Podle záře v jeho očích jsem usoudil, že odhadl poptávku po takové knize a spatřil, jak jeho rozpočtovou propast zavaluje hromada peněz.

"Jaký bude další krok?" zeptal se mě.

"Henri řekl, že se se mnou spojí. Udělá to. Víc zatím nevím."

Len zavolal Eriku Zohnovi, právnímu poradci nakladatelství Raven-Wofford, a k naší schůzce se brzy připojil vysoký, hubený, nervózní muž něco přes čtyřicet.

S Lenem jsme Erika stručně informovali o "vrahově zpovědi" a Zohn vznesl námitky. Ocitoval zákon, podle kterého nemůže vrah profitovat ze svých zločinů. Probral s Lenem případ Jeffreyho McDonalda, který žaloval svého autora, a poté i knihu O. J. Simpsona, protože rodina Golmanových žádala zisky z jejího vydání pro uspokojení svých požadavků v osobním sporu.

Zohn řekl: "Obávám se, že po nás rodina každé z obětí bude moci požadovat peníze."

Na mě při debatě o všech těch právních kličkách dávno zapomněli, ale poznal jsem, že Len o tu knihu bojuje.

"Eriku, nebudu chodit kolem horké kaše," prohlásil. "Tohle je zaručený bestseller. Každý chce vědět, co se ve skutečnosti děje v hlavě vraha, a tenhle zabiják chce mluvit o zločinech, které jsou prozatím nevyřešené."

Zohn si přál více času na prověření všech rizik, ale Leonard použil svou výsadu šéfa.

"Bene, odteď jsi Henriho anonymní autor. Když ti někdo řekne, že tě viděl v mé kanceláři, pověz mu, žeš mi přišel navrhnout nový román a já ho odmítl. Až se s tebou Henri spojí, ujisti ho, že připravujeme nabídku, která ho zaujme."

"To znamená ano?"

"Přesně tak. Jsme domluvení. Tohle je ta nejděsivější kniha, na jakou jsem kdy narazil, a nemůžu se dočkat, až ji vydám."

Kapitola 74.

Druhý den ráno v Los Angeles jsem se stále nemohl smířit s realitou. Amanda vařila ve své miniaturní kuchyňce čtyřhvězdičkový oběd a já seděl za jejím stolem a brouzдал po internetu. V hlavě jsem měl nesmazatelné obrazy z popravы Kim McDanielsové a to mě dovedlo na množství webových stránek, kde se probíraly poruchy osobnosti. Rychle jsem se zaměřil na popis sériového vraha. Půl tuctu expertů se shodovalo, že sérioví vrazi se téměř vždy učí ze svých chyb. Vyvíjejí se. Necítí bolest svých obětí. Zvyšují nebezpečí a stupňují vzrušení. Chápal jsem, proč je Henri tak šťastný a spokojený sám se sebou. Dostával zapláceno za to, co dělal s láskou, a kniha o jeho vášni měla být jeho velkým vítězstvím.

Zavolal jsem na Mandy, která přišla do obývacího pokoje s vařečkou v ruce.

"Připálí se mi omáčka."

"Chci, aby sis něco poslechla. Tohle je od jednoho psychiatra, veterána z Vietnamu, který se hodně zabývá sériovými vrahy. Přečtu ti to. Každý z nás má v sobě něco z vraha, ale když dojdeme až na pověstný okraj propasti, musíme být schopní udělat krok zpět. Lidé, kteří zabíjejí znovu a znovu, skočili přímo do té propasti a žijí v ní už celá léta."

Mandy pronesla: "Nevím, co na to říct, Bene, protože tohle ti ani v nejmenším nepomůže pochopit, jaké to bude pracovat s tou zrůdou."

"Kdybych se tomu mohl nějak vyhnout, Mandy, udělal bych to."

Mandy mě políbila na vrcholek hlavy a vrátila se ke své omáčce. Okamžik nato zazvonil telefon. Slyšel jsem Mandy říkat: "Moment. Zavolám ho." Podala mi sluchátko s výrazem ve tváři, který se dá popsat jen jako čirá hrůza.

"To je pro tebe."

Vzal jsem si od ní telefon a řekl: "Haló."

"Tak jak dopadla vaše velká schůzka v New Yorku?" zeptal se Henri. "Máme smlouvu na knihu?"

Srdce mi div nevyskočilo z hrudi. Ze všech sil jsem se snažil zachovat klid, když jsem odpovídal: "Pracuje se na ní. Musí se to probrat se spoustou lidí, když chcete tolik peněz."

"To nerad slyším," opáčil Henri.

Zagami mi dal zelenou a mohl jsem to Henrimu říct, ale díval jsem se na soumrak za okny a přemýšlel, kde Henri je, a jak ví, že jsme s Amandou tady.

"Tu knihu uděláme, Bene," prohlásil Henri. "Jestli nebude mít zájem Zagami, odneseme ji někam jinam. Ale každopádně nezapomínejte, jaké máte možnosti. Psát, nebo zemřít."

"Henri, nevyjádřil jsem se jasně. Je to schválené. Pracuje se jenom na konkrétní podobě smlouvy. Papírování, právníci. .. Je třeba dojít k nějaké částce a učinit nabídku. Tohle je velká korporace, Henri."

"Tak dobře. Bouchněte šampaňské. Kdy budeme mít definitivní nabídku?"

Odpověděl jsem, že by se mi Zagami měl za pár dní ozvat a smlouva že bude následovat. Byla to pravda, ale přesto se mi z toho točila hlava. Měl jsem spolupracovat s velkým bílým žralokem, vraždícím strojem, který nikdy nespí. Henri nás právě teď pozoruje, je to tak? Sleduje nás v jednom kuse.

Kapitola 75.

Henri mi neudal cílovou stanici, když mi popisoval cestu, jen řekl: "Jeďte po desítce na východ. Pak vám povím, co dál." V kufříku jsem měl smlouvu s nakladatelstvím polepenou lístky s nápisem "tady podepsat". Byl tam také magnetofon, bloky, notebook a vzadu

v kufříku v přihrádce na zip moje pistole. Doufal jsem, že se mi naskytne příležitost ji použít.

Nasedl jsem do auta a rozjel se k dálnici. Moje situace nebyla nijak záviděníhodná, ale přišla mi tak podivná, že se mi chtělo se smát. Měl jsem smlouvu na zaručený bestseller, o kterém jsem snil už léta, jenže tato smlouva obsahovala zlověstnou klauzuli: Piš, nebo zemři!

Byl nějaký spisovatel v moderních dějinách přinucen k napsání knihy pod hrozbou smrti? Byl jsem si dost jistý, že ne, ale nijak jsem o své prvenství nestál.

Byla slunečná sobota v polovině června. Jel jsem po dálnici a každou chvíli se díval do zpětného zrcátka, jestli mě někdo nesleduje, ale nikoho jsem nespapřil. Zastavil jsem u benzínky, natankoval, koupil si kávu a koblihu a pokračoval v cestě. Po sto šedesáti kilometrech a dvou hodinách mi zazvonil mobil.

"Odbočte na stojedenáctku do Palm Springs," řekl Henri.

Přidal jsem na tachometr dalších dvaatřicet kilometrů a konečně uviděl odbočku na dálnici 111. Odbočil jsem a pokračoval po ní, dokud se z ní nestala jednosměrka Palm Canyon Drive. Telefon znovu zazvonil a já dostal od svého "partnera" další instrukce.

"Až dorazíte do středu města, odbočte doprava na Tabquitz Canyon a pak doleva na Belardo. Nezavěšujte."

Poslechl jsem s pocitem, že jsem už nedaleko místa setkání, když Henri řekl: "Už byste to měl vidět. Hotel Bristol."

Takže jsme se měli sejít na veřejném místě. To bylo dobré. Ulevilo se mi. Zastavil jsem před hotelem, podal klíčky muži parkujícímu autu a vstoupil do hlavní budovy luxusních lázní, známých svým komfortem.

Henri mi promluvil do ucha: "Jděte do restaurace u bazénu. Rezervace je na mé jméno, Henri Benoit. Doufám, že máte hlad, Bene."

Tohle byla novinka. Prozradil mi své příjmení. Ať už bylo skutečné nebo fiktivní, pochopil jsem to jako projev důvěry. Kráčel jsem halou k restauraci a v duchu si říkal: Ano, tohle bude velmi civilizované. Bouchneme šampaňské.

Kapitola 76.

Restaurace Pouštní růže se nacházela pod dlouhým modrým baldachýnem nedaleko bazénu. Světlo se odráželo od bílého kamenného nádvoří, až jsem si před ním musel zastínit oči dlaní. Pověděl jsem vrchnímu číšníkovi, že mám poobědvat s panem Henrim Benoitem, a on řekl: "Dorazil jste jako první."

Dovedl mě ke stolu s dokonalým výhledem na bazén, restauraci a cestu vedoucí kolem hotelu k parkovišti. Sedl jsem si zády ke zdi a kufřík jsem postavil otevřený napravo od sebe.

Ke stolu přišla servírka a informovala mě o různých nápojích včetně speciality podniku - koktejlu s grenadinou a ovocnou šťávou. Požádal jsem o láhev pellegrina, a jakmile minerálka dorazila, vypil jsem celou sklenici. Pak jsem si dolil a čekal, až se objeví Henri.

Podíval jsem se na hodinky a zjistil, že sedím teprve deset minut. Připadalo mi to jako dvojnásobná doba. Zatímco jsem se rozhlížel po okolí, zavolał jsem Amandě a pověděl jí, kde jsem. Pak jsem si pustil na telefonu internet, abych se poohlédl po nějaké zmínce o Henrim Benoitovi. Nic jsem nenašel. Zavolał jsem do New Yorku Zagamimu a přes praskot na lince mu pověděl, že čekám na Henriho. Zabil jsem dalších několik minut tím, že jsem Lenovi popisoval jízdu do pouště, ten krásný hotel a své duševní rozpoložení.

"Začíná mě to bavit," řekl jsem. "Jen doufám, že tu smlouvu podepíše."

"Bud' opatrný," nabádal mě Zagami. "Naslouchej svým instinktům. Překvapuje mě, že má zpoždění."

"Mě ne. Nelíbí se mi to, ale nedivím se."

Odskočil jsem si na toaletu a celý napjatý se vrátil ke stolu. Napůl jsem očekával, že zatímco budu pryč, Henri dorazí a posadí se na prázdnou židli proti mně. Přemýšlel jsem, jak bude tentokrát vypadat, jestli projde další přeměnou, ale místo u stolu bylo prázdné. Znovu ke mně přišla servírka a informovala mě, že pan Benoit volal, že se opozdí a že se mám najíst bez něho. Tak jsem si objednal oběd. Toskánská fazolová polévka s kapustou byla skvělá. Několikrát jsem dloubl do penne, jedl bez chuti to, na čem bych si jindy pochutnal.

Právě jsem požádal o espresso, když mi zazvonil mobil. Chvilku jsem na něj zíral, a pak se ohlásil, jako bych neměl nervy napjaté k prasknutí: "Hawkins."

"Jste připravený, Bene? Budete muset ujet ještě kus cesty."

Kapitola 77.

Coachella v Kalifornii se nachází čtyřicet pět kilometrů východně od Palm Springs a žije tam pětadvacet tisíc obyvatel. V dubnu se však toto číslo zdvojnásobí během každoročního hudebního festivalu, jakéhosi Woodstocku v malém, jen bez bahna. Když koncert skončí, změní se Coachella znovu v zemědělskou oblast v poušti, domov mladých latinskoamerických rodin a sezónních dělníků a občerstvovací zastávku pro řidiče kamionů.

Henri mi řekl, abych se díval po motelu The Luxury Inn, který nebylo možné přehlédnout. Nacházel se u dálnice a měl obvyklý tvar písmene U doplněný bazénem. Podle instrukcí jsem zajel dozadu a rozhlížel se po pokoji číslo 229. Na parkovišti stála dvě auta. Jedním byl poslední model mercedesu - černý, z půjčovny. Usoudil jsem, že tím přijel Henri. To druhé byl modrý Ford Pick-up s připojeným starým karavanem dlouhým aspoň osm metrů. Ten byl stříbrný s modrými pruhy, střešní klimatizací a nevadskou značku.

Vypnul jsem motor, sáhl po kufříku a otevřel dveře auta. Na balkonu nade mnou se objevil nějaký muž. Byl to Henri a vypadal stejně jako posledně: hnědé vlasy měl sčesané dozadu, byl hladce oholený, bez brýlí, pohledný a měl bezvýrazné rysy člověka, který může přijmout jinou identitu jen tím, že si nalepí knír, dá pásku na oko nebo si nasadí baseballovou čepici.

"Bene, ten kufřík nechť v autě," řekl.

"Ale ta smlouva..."

"Dojdu pro něj sám. Teď vystupte z auta a mobil nechte prosím na sedadle. Děkuji."

Hlas v mém nitru křičel: Zmiz odtamtud. Dupni na plyn a ujížděj. Druhý hlas mu však odporoval, že jestli teď uteču, nic tím nezískám. Henri bude stále na svobodě. Bude moci zabít mě i Amandu, kdykoli si zamane - čistě proto, že jsem ho neposlechl.

Pustil jsem kufřík a nechal ho v autě i s mobilem. Henri seběhl ze schodů a vybídl mě, abych dal ruce na kapotu. Pak mě zkušenými pohyby prohledal.

"Dejte ruce za záda, Bene," řekl. Velice nenuceně a přátelsky. Až na to, že mě do páteře dloubala hlaveň pistole. Když jsem se naposledy otočil k Henrimu zády, udeřil mě pažbou zbraně do hlavy. Vůbec jsem nepřemýšlel, řídil jsem se jen svými instinkty a výcvikem. Ukročil jsem do strany a právě jsem se chystal obrátit a odzbrojit ho, když tu mě náhle zaplavila vlna bolesti. Henriho paže mě stiskly jako svěrák, já vyletěl do vzduchu a tvrdě dopadl na ramena a týl hlavy. Bolelo to, moc to bolelo, ale neměl jsem čas zjišťovat, jestli nejsem zraněný. Henri ležel na mně, hrudník měl na mých zádech a nohy propletené s mými. Byl jsem zcela znehybněný a jeho váha mě tiskla k dlažbě. Cítil jsem, jak se mi pistole zarývá do ucha.

"Chcete ještě něco zkoušet? No tak, Bene, ukažte, co umíte."

Kapitola 78.

Byl jsem nehybný, jako bych měl přerušenu míchu. Žádný džudista s černým páskem by mě takhle nezneškodnil. "Mohl bych vám snadno zlomit vaz," ozval se Henri. "Je vám to jasné?"

Vydechl jsem: "Ano". Henri se postavil, chytil mě za předloktí a zvedl se na nohy.

"Tentokrát to udělejte správně. Otočte se a dejte ruce za záda." Henri mi nasadil pouta a pak jimi trhl nahoru, až mi málem vykloubil ruce v ramenou.

Pak mě postrčil k autu a položil kufřík na střechu. Otevřel ho, našel moji pistoli a hodil ji pod sedadlo. Potom auto zamkl a odvedl mě ke karavanu.

"Co je sakra tohle?" zeptal jsem se. "Kam to jedeme?"

"To poznáte, až tam budeme," odpověděla ta zrůda. Otevřel dveře karavanu a já se vpotácel dovnitř. Karavan byl starý a sešlý. Nalevo ode mne byl kuchyňský kout - stůl připevněný ke zdi, dvě židle přišroubované k podlaze. Napravo stála pohovka, která zřejmě sloužila i jako rozkládací postel. Zařízení doplňovala toaleta a malá koupelna.

Henri do mě strčil tak, že mi kraj židle podrazil nohy pod kolena a já se musel posadit. Přes hlavu mi přetáhl černý látkový pytel a spoutal mi nohy. Uslyšel jsem zacinkat řetěz a cvaknout zámek. Byl jsem připoutaný k háku v podlaze. Henri mě poplácal po rameni a řekl: "Uvolněte se, ano? Nechci vám ublížit. Potřebuji, abyste napsal mou knihu. Teď jsme partneři, Bene. Snažte se mi důvěřovat."

Byl jsem v řetězech a oslepený Nevěděl jsem, kam mě Henri odveze. A ani trochu jsem mu nedůvěřoval. Slyšel jsem zaklapnutí dveří a klíč v zámku, pak Henri nastartoval pick-up. Z ventilace na stropě dýchl chladný vzduch.

Asi půl hodiny jsme jeli po hladkém asfaltu a pak odbočili doprava na hrbolatou cestu. Následovaly další zatáčky. Snažil jsem se držet stehny plastového sedadla, ale neustále jsem narážel do stěny a stolu. Po nějaké době jsem ztratil přehled o zatáčkách i o čase. Nahnalo mi strach, jak snadno mě Henri dokázal zneškodnit. Nemohl jsem dál popírat prostou pravdu. Tady velel on. Tohle byla jeho hra. Já se jen vezl s ním.

Kapitola 79.

Mohla uplynout tak hodina, možná hodina a půl, než se karavan zastavil a dveře otevřely. Henri mi stáhl kuklu a řekl: "Poslední zastávka, kamaráde. Jsme doma."

Otevřenými dveřmi jsem viděl ven na nehostinnou poušť: písečné duny táhnoucí se až k obzoru, stromy juka s rozježenými korunami a supi kroužící na obloze. Mně kroužila hlavou jediná myšlenka: Jestli mě tady Henri zabije, moje tělo nikdy nikdo nenajde. Navzdory klimatizaci mi po zádech stékal pot. Henri se opřel o kuchyňskou desku asi metr ode mne.

"Zjistil jsem si pár detailů," řekl. "Některé zdroje tvrdí, že k získání materiálu na knihu je třeba asi čtyřiceti hodin interview. Je to tak?"

"Sundejte mi pouta, Henri. Nehrozí, že bych vám tady utekl."

Otevřel malou ledničku vedle něj a já uviděl, že je plná lahví s vodou, iontových nápojů Gatorade a balíčků s jídlem. Vyndal dvě láhve vody a jednu postavil na stůl přede mne.

"Řekněme, že když budeme pracovat osm hodin denně, budeme tady asi tak pět dní."

"A kde vlastně jsme?"

"V parku Joshua Tree. Tenhle kemp je uzavřený kvůli opravám, ale elektrické přípojky fungují," řekl mi Henri.

Národní park Joshua Tree tvoří tři tisíce dvě stě padesát čtverečních kilometrů pouště, na kterých není nic než juka a skalní útvary ve všech směrech. Prý je na to krásný pohled, ale v palčivém letním žáru by tam nikdo normální netábořil. Nechápal jsem, proč tam lidé vůbec jezdí.

"Pro případ, že byste přece jen chtěl utéct, ušetřím vás nepříjemností," pravil Henri. "Tohle je Alcatraz v pouštní verzi. Tenhle karavan stojí uprostřed písečného moře. Denní teploty vystoupají až na padesát stupňů. I kdybyste vyklouzl v noci, slunce by vás uškvařilo dřív, než byste se dostal k silnici. Takže vás upřímně prosím, nepokoušejte se o to."

"Takže pět dní?"

"Na víkend budete zpátky v L. A. Čestné skautské."

"Dobře. A co tohle?"

Natáhl jsem ruce a Henri mi sundal pouta.

Kapitola 80.

Promnul jsem si zápěstí, postavil se, vypil jediným douškem celou láhev studené vody a tato malá potěšení mi dodala nečekaný optimismus. Vzpomněl jsem si na nadšení Leonarda Zagamiho a představil si, jak ožívají mé zaprášené spisovatelské sny.

"Dobře, dáme se do toho," řekl jsem. Roztáhli jsme s Henrim baldachýn od boku karavanu, vynesli ven dvě skládací křesla a karetní stolek a postavili je do úzkého pruhu stínu. S otevřenými dveřmi karavanu za zády, aby nám foukal studený vzduch na zátylky, jsme se pustili do práce. Ukázal jsem Henrimu smlouvu a vysvětlil mu, že Raven-Wofford platí pouze autorovi. Přímo jemu tedy zaplatím já.

"Honorář se vyplácí po částech," řekl jsem. "První třetina je splatná při podpisu smlouvy, druhá přijde s přijetím rukopisu a poslední v den vydání."

"To je pro vás dobrá životní pojistka," usmál se Henri.

"Standardní podmínky," opáčil jsem. "Vydavatel se tak chrání před tím, aby to spisovatel nezabalil uprostřed projektu."

Probrali jsme své podíly, což bylo komicky jednostranné vyjednávání.

"Je to má kniha, ne?" řekl Henri. "A bude na ní vaše jméno. To má větší cenu, než se dá vyjádřit penězi, Bene."

"Tak co kdybych prostě pracoval zadarmo?" nadhodil jsem.

Henri se usmál a řekl: "Máte pero?"

Podal jsem mu ho, Henri načmáral své falešné jméno na vytečkované řádky a dal mi číslo svého konta v Curychu. Odsunul jsem smlouvu stranou a Henri natáhl z karavanu prodlužovačku. Zapnul jsem notebook, pustil magnetofon a provedl hlasovou zkoušku.

"Můžeme začít?" zeptal jsem se.

Henri řekl: "Povím vám všechno, co budete potřebovat k napsání knihy, ale nenechám za sebou stopu z drobečků, jasné?"

"Je to váš příběh, Henri. Vyprávějte mi, co uznáte za vhodné."

Henri se opřel v plátěném křesílku, založil ruce na svém pevném břiše a začal.

"Vyrostl jsem na venkově, v malém farmářském městečku na konci světa. Moji rodiče měli kuřecí farmu a já byl jedináček. Měli mizerné manželství. Otec pil a tloukl matku i mne. Ona mě bila také a na něho dokonce několikrát vystřelila."

Henri popsal rozvrzaný čtyřpokojový dům a svůj pokoj v podkroví nad ložnicí rodičů.

"Mezi prkny v podlaze byla škvíra," pověděl mi. "Neviděl jsem přímo na jejich postel, ale viděl jsem stíny a slyšel, co dělali. Sex a násilí. Každou noc. A já spal nad tím."

Henri dál popsal tři dlouhé slepičárny a to, jak ho otec v šesti letech učil zabíjet kuřata postaru - sekerou na dřevěném špalku.

"Plnil jsem své povinnosti jako hodný chlapec. Chodil jsem do školy a do kostela. Dělal jsem, co mi řekli, a snažil se uhýbat před ranami. Otec mě nejen pravidelně mlátil, ale také ponižoval. Matce jsem už odpustil. Ale celá ta léta se mi zdálo o tom, jak je jednoho dne oba dva zabiju. Ve snu jsem jim položil hlavy na starý špalek u slepičárny, máchl sekerou a díval se, jak pobíhají kolem s pahýly místo hlav. Nějakou dobu jsem se z toho snu probouzel a myslel si, že je to pravda. Že jsem to opravdu udělal."

Henri se obrátil ke mně.

"Život šel dál. Umíte si mě představit, Bene? Milého klučinu se sekerou v ruce, kalhoty s kšandami nasáklé krví?"

"Umím, Henri. Je to smutný příběh. Ale zní to jako dobré místo, kde začít s knihou."

Henri zavrtěl hlavou. "Mám lepší."

"Dobře. Mluvte."

Henri se naklonil dopředu a spojil ruce. Pak řekl: "Film svého života bych začal na jednom letním trhu. Ve středu scény bych byl já a krásná blondátá dívka jménem Lorna."

Kapitola 81.

Neustále jsem kontroloval, zda se cívky magnetofonu pomalu otáčejí. Pouští vál suchý vítr a přes botu mi přelezla ještěrka. Henri si prohraboval rukama vlasy a vypadl nervózně. Takhle jsem ho ještě neviděl. Jeho nervozita se přenášela i na mne.

"Popište mi tu scénu, Henri. To byl okresní trh?"

"Můžete tomu tak říkat. Na jedné straně hlavní cesty byly zemědělské potřeby a produkty i domácí zvířata, na druhé pouťové atrakce a občerstvení. Žádné drobečky, Bene. Tohle se mohlo odehrát jen ve Wengenu, Chipping Camdenu nebo v arkansaském Cowpatu. Nestarejte se o to, kde to bylo. Soustřed'te se jen na jasná světla, veselé lidi a seriózní soutěžní výstavy dobytka. Šlo tam o obchodní smlouvy, budoucnost farem a jejich majitelů.

Bylo mi čtrnáct," pokračoval. "Mí rodiče předváděli exotická kuřata v pavilonu drůbeže. Připozdilo se, a tak mě otec poslal pro pick-up zaparkovaný na soukromém parkovišti pro vystavující kousek od výstaviště. Cestou jsem prošel jedním ze stanů s občerstvením a uviděl Lornu, jak tam prodává pečivo. Lorna byla stejně stará a chodila se mnou do třídy. Byla blondýnka, trochu nesmělá a stydlivá. Učebnice nosila přitisknuté na hrudi, aby jí nebyla vidět prsa. Ale my je stejně viděli. Na Lorně nebylo nic, co by se mi nelíbilo."

Přikývl jsem a Henri pokračoval.

"Pamatuji se, že toho dne byla oblečená převážně v modrém. Její vlasy tak vypadaly ještě světlejší, a když jsem ji pozdravil, zdálo se, že mne ráda vidí. Zeptala se mě, jestli si nedám něco k jídlu. Věděl jsem, že mě otec zabije, když se nevrátím s autem, ale byl jsem ochoten to bití přetrpět, tolik jsem byl do té krásné dívky blázen."

Henri popsal, jak koupil Lorně sušenky a pak se svezli na horské dráze, kde ho při prudkém klesání popadla za ruku.

"Celou tu dobu jsem k té dívce cítil náklonnost," řekl mi Henri. "Po projíždce se objevil další mladík, nějaký Craig. Byl o pár let starší. Podíval se na mne, jako bych byl vzduch, a řekl Lorně, že má lístky na Ferrisovo kolo, ze kterého je krásný výhled na hvězdy nad

threm a světla svítící na zemi. Lorna řekla: 'Ach, to bych ráda viděla!' obrátila se na mne a zeptala se: 'Nevadí ti to, vid'?' a odešla s tím klukem.

Ale mě to vadilo, Bene. Díval jsem se, jak odcházejí, a pak jsem se vypravil pro auto a pro výprask. Na parkovišti byla tma, ale já našel otcův pick-up vedle přívěsu na dobytek. U přívěsu stála další dívka, kterou jsem znal ze školy, Molly, a snažila se dovnitř dostat dvě telata se stuhami na ohlávkách, ale nedařilo se jí to. Nabídl jsem jí pomoc," pokračoval Henri, "ale Molly řekla: 'Ne, díky. Já to zvládnou,' nebo něco takového a dál se pokoušela vytlačit telata nahoru po rampě sama. Nelíbilo se mi, jak to řekla, Bene. Cítil jsem, že překročila jistou hranici. Popadl jsem lopatku opřenou o přívěs, a když se ke mně Molly obrátila zády, udeřil jsem ji zezadu do hlavy. Ozvalo se hlasité třesnutí, zvuk, který mě vzrušil, a ona se zhroutila na zem."

Henri se odmlčel. Pauza se protahovala a já trpělivě čekal. Pak pokračoval: "Odtáhl jsem ji do přívěsu a zavřel vrata. Tou dobou už začala fňukat. Řekl jsem jí, že ji nikdo neuslyší, ale ona nepřestávala. Sevřel jsem jí rukama krk a škrtil ji tak přirozeně, jako bych to už někdy dělal. A možná že ano, ve snu."

Henri si narovnal hodinky na ruce a zahleděl se do pouště. Když se podíval zpátky, byly jeho oči prosté všech emocí.

"Když jsem ji škrtil, slyšel jsem, jak kolem prošli dva muži. Povídali si a smáli se. Tiskl jsem jí krk tak silně, až mě bolely ruce, tak jsem trochu upravil sevření a zabral znovu, dokud Molly nepřestala dýchat. Pustil jsem její hrdlo a ona se nadechla znovu, ale už nesténala. Uhodil jsem ji - a postavil se mi. Strhl jsem z ní šaty a znásilnil ji s rukama po celou dobu na jejím krku. Když jsem skončil, zadusil jsem ji definitivně."

"Co se vám honilo hlavou, když jste to dělal?"

"Jenom jsem chtěl, aby to pokračovalo. Nechtěl jsem, aby ten pocit zmizel. Představte si, jaké to bylo, Bene, vyvrcholit s mocí nad životem a smrtí ve svých rukou. Zdálo se mi, že jsem si nějak zasloužil právo to udělat. Víte, jak jsem se cítil? Jako bůh."

Kapitola 82.

Druhý den ráno jsem se probudil, když se otevřely dveře karavanu a dovnitř vniklo téměř bílé sluneční světlo. Henri řekl: "Mám pro vás kávu a rohlíky, kamaráde. Taky vajíčka. Snídani pro svého partnera." Posadil jsem se na skládací posteli a Henri zapálil vaříč, rozklepl vejce do misky a rozpustil máslo na pánvi. Když jsem se najedl, odvezl mě můj "partner" na zavřenou stanici strážců parku asi půldruhého kilometru daleko. Držel jsem ruku na klíce dveří a během cesty se rozhlížel po dunách. Spatřil jsem králíka běžícího za hromadou kamení a desítky stromů juka vrhající ostré stíny na písek. Jinak ani živáčka.

Když jsem se osprchoval, vrátili jsme se do karavanu a pustili se znovu do práce pod baldachýnem. Stále se mi honilo hlavou, jak se Henri přiznal k vraždě. Někde na venkovském trhu byla uškrcena čtrnáctiletá dívka. Záznam o její smrti musí ještě existovat. Nechá mě Henri naživu, když o té dívce vím? Henri se vrátil k historce o Molly a pokračoval tam, kde předchozího večera skončil.

Byl vzrušený a rukama mi ukazoval, jak vlekl její bezvládné tělo do lesa, kde ho pohřbil pod hromadou listí. Řekl mi, že si představoval strach, který se z tržiště rozšíří do okolních měst, až bude prohlášena za pohřešovanou. Pak mi vyprávěl, jak se připojil k pátrání po Molly - vylepoval plakáty a přihlížel, jak lidé pláčící, ale nejvíc sledoval její rodiče a sourozence.

"Přemýšlel jsem, jaké to asi je cítit něco takového," pověděl mi. "Znáte ty nejslavnější sériové vrahy, že ano, Bene? Gacyho, BTK, Dahmera, Bundyho. Ty všechny poháněl sexuální chtíč. Minulou noc jsem přemýšlel o tom, že je nutné objasnit v knize rozdíl mezi těmito vrahy a mnou."

"Počkejte chvíli, Henri. Vyprávěl jste, co jste cítil, když jste znásilnil a zabil Molly. A co to video s vámi a Kim McDanielsovou? Chcete tvrdit, že nejste jako ti ostatní? To mi nějak nesedí."

"Uniká vám důležitý detail. Dávejte pozor, Bene. Tohle je zásadní. Zabil jsem desítky lidí a s většinou z nich jsem i souložil. Ale kromě Molly vždycky jenom pro peníze."

Bylo dobře, že můj magnetofon všechno zaznamenával, protože má mysl byla rozštěpená na tři části: spisovatele uvažujícího, jak převést Henriho historky do plynulého textu, a zároveň policistu hledajícího důkazy o jeho identitě v jeho vlastním vyprávění, v tom, co vynechal a nebo psychologicky slepých místech, jichž si nebyl vědom. Poslední, třetí část mého mozku pracovala nejúporněji - soustředila se na to, jak přežít. Henri tvrdil, že zabíjel pro peníze, ale Molly zabil ve vzteku. Varoval mne, že mě zabije, když neudělám, co si přeje. Kdykoli mohl porušit svá vlastní pravidla. Poslouchal jsem. Snažil jsem se poznat všechny dimenze osobnosti Henriho Benoita. Ale hlavně jsem se pokoušel přijít na to, co musím udělat, abych zůstal naživu.

Kapitola 83.

Henri se vrátil do karavanu se sendviči a lahví vína. Když vytáhl zátku, zeptal jsem se ho: "Jak funguje vaše dohoda se Šmíráky?"

"Oni si říkají Aliance," řekl Henri. Nalil dvě sklenky a jednu mi podal.

"Jednou jsem je nazval Šmíráky a dostal hned lekci: 'Nebude práce, nebudou peníze,'" posměšně napodobil německý přízvuk. 'Jste vzpurný, Henri. Nezahrávejte si s námi.'"

"Takže Aliance je německá?"

"Jen jeden z jejích členů je Němec. Horst Werner. To jméno je nejspíš falešné. Nikdy jsem po tom nepátral. Další ze Šmíráků, Jan van der Heuvel, je Holanďan. I tohle by mohlo být falešné jméno, ale rozumí se doufám samo sebou, že v knize ta jména změníte, Bene. Tihle lidé nejsou tak pitomí, aby po sobě nechávali svoje drobečky."

"Samozřejmě. To chápu."

Přikývl a pokračoval. Jeho rozrušení bylo pryč a hlas měl teď pevnější. Nemohl jsem v něm najít prasklinu.

"Aliance má ještě několik členů. Nevím, co jsou zač. Žijí v kyberprostoru. I když jednoho z nich znám velmi dobře. Vlastně je to žena. Gina Prazziová. To ona mě najala."

"To zní zajímavě. Povězte mi o ní víc." Henri si usrkl vína a začal mi vyprávět o setkání s krásnou ženou, k němuž došlo poté, co strávil čtyři roky v iráckém vězení.

"Obědval jsem v bistru na chodníku v Paříži, když jsem si všiml vysoké, štíhlé, mimořádné ženy u vedlejšího stolu. Měla porcelánově bílou pleť a sluneční brýle posunuté nahoru do hustých hnědých vlasů. Měla pevná prsa, dlouhé nohy a hodinky se třemi diamanty na zápěstí. Vypadala bohatě, kultivovaně a nedosažitelně a já po ní zatoužil. Položila na účet peníze a zvedla se k odchodu. Chtěl jsem s ní mluvit, ale zmohl jsem se jen na ubohé: 'Nevíte, kolik je hodin?'" Změřila si mě dlouhým pohledem od mých očí k botám a zpátky. Šaty jsem měl laciné, teprve před pár týdny jsem vyšel z vězení. Rány a modřiny se už zahojily, ale byl jsem stále pohublý. Mučení a hrůzy, kterých jsem byl svědkem, to všechno bylo stále v mých očích. Ale i přesto ve mně cosi rozpoznala. Ta žena, anděl, jehož jméno jsem ještě neznal, řekla: 'Vím, kolik je hodin v Paříži, v New Yorku a v Šanghaji... a také vím, kolik hodin bych mohla věnovat vám.'"

Henriho hlas nezvykle změkkl, když mluvil o Gine Prazziové. Bylo to, jako by tehdy po letech strádání konečně došel naplnění. Řekl mi, že strávili týden v Paříži, kam Henri jezdil každé září. Popsal, jak se procházeli po náměstí Place Vendome a společně tam nakupovali. Gina všechno platila, kupovala mu drahé dárky a oblečení.

"Pocházela ze starého bohatého rodu," svěřil se mi Henri. "Měla kontakty ve světě boháčů, o němž já vůbec nic nevěděl."

Po společném týdnu v Paříži - vyprávěl dál Henri - se plavili na Ginině jachtě po Středozemním moři. Popisoval Azurové pobřeží, podle něho jedno z nejkrásnějších míst na světě. Vybavoval si, jak se

milovali v její kajutě, houpání lodi, víno a skvělá jídla v restauracích s nádhernou vyhlídkou na moře.

"Pil jsem whisky Glen Garloch z roku 1958, dva tisíce šest set dolarů za láhev. A na jedno jídlo nikdy nezapomenu. Ravioli s ježovkou následované králíkem s fenyklem, smetanovým sýrem značky mascarpone a citronem. Dobrá strava pro kluka z venkova a bývalého vězně al-Káidy."

"Já osobně dávám přednost bifteku s hranolky."

Henri se zasmál a řekl: "To proto, že jste nezažil gastronomickou exkurzi po Středomoří. Mohl bych vás učit. Mohl bych vás vzít do jedné cukrárny v Paříži, Au Chocolat. Už nikdy byste nebyl jako dřív, Bene. Ale mluvil jsem o Gine, ženě s rafinovanými choutkami. Jednoho dne se u našeho stolu objevil další muž. Ten Holand'an - Jan van der Heuvel."

Henriho tvář se sevřela, když mluvil o van der Heuvelovi, o tom, jak se k nim připojil v hotelovém pokoji a radil jim z křesla v koutě, když se Henri miloval s Ginou.

"Neměl jsem rád toho chlapa ani to uspořádání, ale ještě před několika měsíci jsem spal ve vlastních výkalech a jedl brouky. Udělal bych cokoli, abych mohl být s Ginou."

Henriho hlas přehlušil řev vrtulníku přelétajícího nízko nad údolím. Pohledem mě varoval, abych nevstával ze židle. Poté, co se v poušti znovu rozhostilo ticho, chvíli trvalo, než pokračoval ve svém vyprávění o Gine.

Kapitola 84.

"Já Ginu nemiloval," řekl mi Henri, "ale fascinovala mě, byl jsem jí posedlý. No dobře, možná jsem ji jistým způsobem opravdu miloval," připustil Henri poprvé lidskou zranitelnost. "Jednoho dne v Římě Gina přivedla mladou dívku."

"A co ten Holand'an? Ten už byl mimo záběr?"

"Ne zcela. Vrátil se do Amsterdamu, ale mezi ním a Ginou byla jakási podivná vazba. V jednom kuse si telefonovali. Šeptala a smála se, když s ním mluvila. Dokážete si to představit, vidíte? Ten chlap se rád díval. Ale za chvíli byla zase se mnou."

"Byl jste s Ginou v Římě..." vrátil jsem ho k hlavní linii.

"Ano, samozřejmě. Gina sbalila studentku, která se, jak obě říkaly, prošukávala vysokou školou. Prostitutka z Prahy v prvním semestru Università degli Studi di Roma. Nepamatuji si její jméno, jen to, že byla sexy a příliš důvěřivá. Byli jsme v posteli všichni tři a Gina mi řekla, abych sevřel ruce kolem krku té dívky. Je to sexuální metoda zvaná 'dýchací hra'. Prohlubuje orgasmus a - ano, Bene, ještě než se na to zeptáte - pro mne bylo vzrušující zopakovat si ten jedinečný zážitek s Molly. Tohle děvče omdlelo a já uvolnil sevření, aby mohlo dýchat. Gina vzala do ruky můj penis a políbila mě. A pak řekla: 'Doraz ji, Henri.'

Lehl jsem si na tu dívku, abych ji ojel, ale Gina řekla: 'Ne, Henri. Ty mi nerozumíš. Doraz ji.' Sáhla na noční stolek, vzala z něho klíčky od ferrari a zamávala mi s nimi před očima. Byla to nabídka - auto za život té holky. Zabil jsem ji. A pak jsem se miloval s Ginou, zatímco ta mrtvá ležela vedle nás. Gina byla v mých rukou vzrušením bez sebe. Když se udělala, bylo to jako smrt a znovuzrození v podobě měkčí, líbeznější ženy."

Henriho gesta se uvolnila. Pověděl mi o projížďkách ve ferrari, třídní cestě do Firenze, o životě, o kterém věřil, že se stal jeho životem.

"Nedlouho po výletu do Firenze mi Gina pověděla o Alianci a zmínila se, že Jan je jejím významným členem."

Cestopis západní Evropou skončil. Henri se napřímil a tempo jeho hlasu se zrychlilo z pomalého na úsečné.

"Gina mi řekla, že Aliance je tajná organizace složená z těch nejlepších lidí, čímž myslela nechutně bohatých. Prohlásila, že bych se jim mohl hodit, že by mohli 'využít můj talent'. A dodala, že bych byl štědře odměněn. Takže Gina mě nemilovala. Měla se mnou jen jisté úmysly. Samozřejmě, trochu mě to ranilo. Nejdřív mě napadlo,

že ji snad zabiju. Ale to by bylo zbytečné, že, Bene? Vlastně by to byla pitomost."

"Protože vás najala, abyste pro ně zabíjel?"

"Samozřejmě," řekl Henri.

"Ale co z toho Aliance měla?"

"Benjamine," pronesl Henri trpělivě, "oni mne nenajali, abych likvidoval jejich nepřátele. Já svou práci filmuji. Točím pro ně filmy. Platí mi, aby se mohli dívat."

Kapitola 85.

Henri už dříve říkal, že zabíjí pro peníze, a jeho příběh teď začínal získávat zřetelné obrysy. Zabíjel a natáčel tyhle sexuální popravky pro vybrané obecenstvo za skvělý honorář. Ted' už dávalo smysl, proč tak pečlivě připravil scénu Kiminy smrti. Byla to filmová kulisa k jeho hýření. Nechápal jsem však, proč Henri utopil Levona a Barbaru. Jak by se dalo vysvětlit tohle?

"Mluvil jste o Šmírácích a zakázce, která vás přivedla na Havaj."

"Nezapomněl jsem. Pochopte, Šmíráci mi dali velkou míru tvůrčí svobody," řekl Henri. "Kim jsem si vybral podle jejích fotografií. Lstí jsem získal informace od její agentury. Tvrdil jsem, že jí chci nabídnout práci, a ptal se, kdy se vrátí z - 'kde to vlastně fotí?' Prozradili mi i místo fotografování a já zjistil zbytek - ostrov, čas příjezdu a hotel. Zatímco jsem čekal, až Kim dorazí, zabil jsem malou Rosu. Byla to jen chuťovka, 'amuse-bouche'."

"Amuse co?"

"To znamená 'předkrm', ale její smrt si Aliance neobjednala. Vydražil jsem ten film na aukci - ano, pro podobné věci existuje i trh. Vydělal jsem si nějaké peníze navíc bokem a postaral se, aby se to video dostalo k Holand'anovi. Jan má zvlášť rád malá děvčátka a já chtěl, aby byli Šmíráci lační po mé práci. Když Kim přijela na Maui fotografovat, nespustil jsem z ní oči."

"Vystupoval jste pod jménem Nils Bjorn?" zeptal jsem se.

Henri sebou trhl. Pak se zamračil.

"Jak jste na to přišel?"

Udělal jsem chybu. V duchu jsem si spojil Ginu Prazziovou s tou ženou, co mi volala na Havaj, a to mě dovedlo k tomu, abych prověřil jméno Nils Bjorn. Ta souvislost zjevně seděla a Henrimu se to vůbec nezamlouvalo. Proč by ale Gina Henriho zrazovala? Co jsem o těch dvou nevěděl? Cítil jsem, že je to důležitá součást Henriho příběhu, ale zarazil jsem se. V zájmu svého bezpečí si musím dát pozor, abych Henriho nerozčílil. Velký pozor!

"Policie dostala tip," vysvětlil jsem. "Jeden obchodník se zbraněmi se odhlásil z hotelu Wailea Princess přibližně v době, kdy Kim zmizela. Nikdy ho nevyslechli."

"Něco vám povím, Bene," řekl Henri. "Já jsem byl Nils Bjorn, ale jeho identitu jsem zničil. Už ji nikdy nepoužiji. Ted' už je pro vás bezcenná."

Henri náhle vstal z křesla. Narovnal baldachýn, aby nás lépe chránil před slunečními paprsky, a já využil pauzu na to, abych se uklidnil. Zrovna jsem vyměňoval nahranou pásku za novou, když Henri řekl: "Někdo sem jede." Srdce mi znovu začalo stepovat v hrudi.

Kapitola 86.

Zastínil jsem si oči rukou, pohlédl po směru cesty táhnoucí se na západ do pouště a uviděl, jak přes kopec přejíždí tmavý sedan. Henri zavelel: "Okamžitě si posbírejte svoje věci, sklenici, židli a běžte dovnitř." Poslechl jsem, utekl do karavanu a Henri za mnou. Vytáhl z oka na podlaze řetěz a schoval ho pod dřež. Podal mi mou bundu a řekl mi, ať jdu do koupelny.

"Jestli bude náš návštěvník dělat nějaký rozruch," řekl Henri, zatímco vyplachoval sklenky od vína, "možná se ho budu muset zbavit. To znamená, že se stanete svědkem vraždy, což pro vás není moc dobré."

Vmáčkł jsem se do miniaturní koupelny, a než jsem zhasl, prohlédł jsem si svou tvář v zrcadle. Měl jsem třídní strniště a pomačkanou košili. Vypadal jsem nedůvěryhodně, jako nějaký pobuda. Zeď koupelny byla tenká a bylo přes ni všechno slyšet. Ozvalo se zaklepání na dveře karavanu a Henri otevřel. Dolehly ke mně těžké kroky stoupající po schodech.

"Pojďte prosím dál, paní. Jsem bratr Michael," řekl Henri.

"Jsem poručík Brooksová," ozval se autoritativní ženský hlas. "Správa parku. Tohle tábořiště je uzavřené, pane. Neviděl jste zátaras a velký nápis ‚Vjezd zakázán‘?"

"Omlouvám se," řekl Henri. "Chtěl jsem se jen nerušeně modlit. Jsem z kláštera Camaldolese v Big Sur. Stáhl jsem se do ústraní."

"Buďte si třeba artista z Cirque de Soleil, ale tady nemáte co dělat."

"Přivedl mne sem bůh," naléhal Henri. "Ale nemyslel jsem to zle, je mi to líto."

Cítil jsem, jaké za dveřmi koupelny panuje napětí. Kdyby strážkyně parku sáhla po vysílačce, aby zavolala pomoc, byla by mrtvá. Před pár lety v Portlandu jsem hlídkovým vozem nacouval do invalidního vozíku a shodil na zem starého muže. Jindy jsem vytáhl zbraň na malého kluka, který se náhle objevil mezi auty a namířil na mě stříkáci pistolku. V obou případech jsem si myslel, že mi srdce už nemůže bušit hlasitěji, ale upřímně řečeno, teď to bylo mnohem horší. Kdybych cinkl sponou opasku o kovové umývadlo, strážkyně by to uslyšela. Kdyby mě uviděla a začala se vyptávat, Henri by možná získal pocit, že ji musí zabít, a její smrt by padla na mou hlavu. Potom by určitě zabil mě." Modlil jsem se, abych nekýchl. Modlil jsem se.

Kapitola 87.

Strážkyně parku pověděla Henrimu, že chápe, proč se tam uchýlil, ale že tohle tábořiště není bezpečné.

"Kdyby pilot vrtulníku nezahlédl váš karavan, žádná hlídka by sem nevyrazila. Co kdyby vám došel benzín nebo voda? Nikdo by vás nenašel a mohl byste tu zemřít," vysvětlovala poručík Brooksová. "Počkám, než si sbalíte věci."

Zapraskala vysílačka a já slyšel strážkyni říkat: "Mám ho, Yusefe."

Čekal jsem na nevyhnutelné výstřely, představoval si, jak rozkopnu dveře a pokusím se tu ženu nějak zachránit.

Poručík řekla svému parťákovi: "Je to mnich. Poustevník. Jo, je tady sám. Ne, mám to pod kontrolou."

Ozval se Henriho hlas: "Poručíku, už se připozdívá. Odjedu hned zítra ráno. Opravdu bych ocenil ještě jednu noc meditací na tomto místě."

Nastalo ticho a zdálo se, že strážkyně parku zvažuje Henriho žádost. Pomalu jsem vydechl a znovu se nadechl. Vážená paní, udělejte, co říká. Zmizte odsud.

"V tom vám nepomůžu," řekla.

"Ale mohla byste. Jen jednu noc, víc nežádám."

"Máte plnou nádrž?"

"Ano. Natankoval jsem předtím, než jsem vjel do parku."

"A vody máte dost?"

Zavrzala dvířka lednice.

Strážkyně řekla: "Zítra ráno odsud odjedete, dobře?"

"Ano, udělám to," slíbil Henri. "Omlouvám se, že jsem vám přidělal práci."

"To nic. Dobrou noc, bratře."

"Děkuji, poručíku. Bůh vám žehnej." Slyšel jsem, jak strážkyně nastartovala auto. Chvilku poté otevřel Henri dveře koupelny.

"Změna plánu," řekl, když jsem se vysoukal ven. "Uvařím večeři a pak se dáme do práce. Pojedeme celou noc."

"Není problém," řekl jsem.

Podíval jsem se z okna a uviděl koncová světla hlídkového vozu vracejícího se do civilizace. Za mnou Henri hodil na pánev hamburgerové placičky.

"Dnes v noci budeme muset urazit dlouhou cestu," řekl.

Myslel jsem na to, že druhý den v poledne bych mohl být ve Venice Beach a dívat se na urostlé mladíky a dívky v miniaturních plavkách, skejtáky a cyklisty projíždějící se po klikatých asfaltových cestičkách vedoucích přes pláž a podél pobřeží. Představil jsem si psy se šátky a slunečními brýlemi, děti na tříkolkách a to, jak jím s Mandy U Scottyho rančerská vejce a o všem jí vyprávím.

Henri dal přede mne hamburger a láhev kečupu a řekl: "Tak dobrou chuť, pane Bifteku s hranolky." A pustil se do vaření kávy. Tichý hlásek v mé hlavě řekl: Ještě nejsi doma.

Kapitola 88.

Když děláte s někým rozhovor, musíte naslouchat úplně jinak než při obyčejném vyprávění. Musel jsem se soustředit na to, co Henri říká, jak to zapadá do celého příběhu, rozhodovat se, jestli musím to které téma rozvinout, nebo zda můžeme jít dál. Únava na mě padala jako mlha a já ji zaháněl kávou. Stále jsem měl před očima svůj cíl - dokončit tu práci a dostat se odtamtud živý.

Henri se vrátil ke své práci žoldáka pro firmu Brewster-North. Pověděl mi, jak tam přišel se znalostí několika jazyků a pár dalších se během té práce naučil. Řekl mi, jak navázal přátelství s oním padělatelem z Bejrútu. A pak svěsil ramena, když popisoval své uvěznění a popravu kamarádů. Položil jsem několik otázek, abych umístil Ginu Prazziovou na časovou osu. Zeptal jsem se Henriho, jestli Gina znala jeho pravou totožnost, a on odpověděl, že ne. Používal jméno z dokladů, které mu dal jeho padělatel: Henri Benoit z Montrealu.

"Zůstal jste s Ginou ve spojení?"

"Už léta jsem ji neviděl. Od toho pobytu v Římě," řekl. "Nepřátelí se se zaměstnanci."

Pracovali jsme se od jeho tříměsíčního románku s Ginou k zabíjení pro Alianci, šňůře vražd, která se táhla po čtyři roky.

"Většinou jsem zabíjel mladé ženy," pověděl mi Henri. "Hodně jsem cestoval a často měnil totožnost. Sám si jistě pamatujete, jak jsem to dělal, Bene."

Začal odpočítávat těla: řadu mladých děvčat v Džakartě, jistou Sabru v Tel Avivu... "Ta Sabra byla velká bojovnice. Málem mě zabila." Cítil jsem, že ten příběh opisuje přirozený oblouk. S nadšením jsem si představoval, jak rozvrhnu rukopis, a skoro jsem zapomněl, že tohle není jako ve filmu. Tyhle vraždy byly skutečné. Henri měl i teď u sebe nabitou zbraň. Čísloval jsem kazety a měnil je, dělal si poznámky, abych věděl, na co se mám ještě zeptat, a Henri dál odříkával své vraždy: mladé prostitutky v Koreji, Venezuele, Bangkoku... Vysvětlil mi, že vždycky miloval film a že natáčení vražd pro Alianci z něho udělalo ještě lepšího zabijáka. Jeho vraždy začaly být propracovanější a zajímavější pro diváky.

"Nezneklidňuje vás, že ty filmy jsou mezi lidmi?"

"Vždycky jsem si zakrýval obličej," odpověděl. "Bud' jsem si nasazoval masku jako s Kim, nebo jsem tvář dodatečně rozmazal na videozáznamu. V programu, který používám na střihání, to jde velice snadno."

Pověděl mi, že ho léta u firmy Brewster-North naučila nechávat těla na místě činu a že si vždy dává pozor, aby někde nenechal otisky prstů, i když nejsou v žádné policejní databázi.

Pak mi vyprávěl o Julii Winklerové a o tom, jak se do ní zamiloval. Spolkl jsem jedovatou poznámku, že být milován Henrim není zrovna velké štěstí, a on se zmínil o McDanielsových a o tom, jak je obdivoval. V tu chvíli bych nejradši vyskočil a začal ho škrtit.

"Proč jste je vlastně zabil, Henri?" zeptal jsem se konečně.

"Byla to součást filmu, který jsem točil pro Šmíráky, říkali jsme tomu dokument. Pobyt na Maui se mi bohatě vyplatil, Bene. Za pět dní práce jsem si vydělal víc než vy za rok."

"Ale jaký jste měl pocit z toho, že jste připravil o život tolik lidí? Já jsem jich zatím napočítal třicet."

"A to jsem možná ještě pár vynechal," poznamenal Henri.

Kapitola 89.

Byli tři hodiny ráno, když se mi Henri svěřil, co ho na jeho práci fascinuje nejvíc.

"Začal jsem se zajímat o ten pomíjivý okamžik mezi životem a smrtí," řekl.

Pomyslel jsem na bezhlavá kuřata z jeho dětství a na to, jak škrtil Molly. Henri mi pověděl víc, mnohem víc, než jsem chtěl slyšet.

"V Amazonii byl jeden kmen," pokračoval, "jeho příslušníci měli ve zvyku vázat svým nepřítelům smyčku na krk těsně pod uši. Provaz pak připevnili k vrcholu malého stromku, který ohnuli. Když usekli své oběti hlavu, vynesl ji narovnaný stromek vysoko do vzduchu. Ti indiáni věřili, že je to dobrá smrt. Že poslední, co jejich oběť prožije, je radost z letu. Slyšel jste o vrahovi, který žil na začátku dvacátého století v Německu?" zeptal se mě. "Jmenoval se Peter Kurten a říkali mu Upír z Düsseldorfu." O nikom takovém jsem neslyšel.

"Byl to obyčejně vypadající chlapík, který jako svou první oběť zabil malou holčičku ve spánku, když loupil v domě jejích rodičů. Uškrtil ji, rozřízl jí nožem hrdlo a nechal vytéct krev z krčních tepen. To byl začátek kariéry, ve srovnání se kterou vypadá Jack Rozparovač jako naprostý amatér." Henri popsal, jak Kurten zabil víc lidí, než se dalo spočítat - muže, ženy, děti - a jak používal nejrůznější nástroje. A to všechno jen proto, že ho vzrušovala krev.

"Než Peter Kurten skončil pod gilotinou," řekl Henri, "zeptal se vězeňského psychiatra, jestli poté, co mu useknou hlavu, uslyší, jak mu z pahýlu krku cáká krev. To by mu prý přineslo poslední a nejvyšší rozkoš."

"Tak vy tvrdíte, Henri, že ten okamžik mezi životem a smrtí je to, kvůli čemu zabíjíte?"

"Asi ano. Před třemi lety jsem zabil milenecký pár v Big Sur. Uvázal jsem jim provazy pod čelisti," řekl a předvedl to palcem a ukazovákem ve tvaru písmene V, "konce provazů jsem připevnil k lopatkám stropního větráku, usekl jsem jim hlavy mačetou a větrák se pak točil s jejich hlavami na lanech. Myslím, že Šmíráci poznali,

že jsem výjimečný, právě když shlédli tenhle film," poznamenal Henri. "Tenkrát jsem dostal přidáno. Ale stále na ty milence musím myslet. Rád bych věděl, jestli měli při umírání pocit, že letí."

Kapitola 90.

Při východu slunce mě dostihla únava. Pracovali jsme šestatřicet hodin v kuse, a přestože jsem vypil spoustu přeslazené kávy, víčka mi padala a malý svět karavanu i zvlněné písečné pláně kolem jsem viděl rozmazaně.

"Tohle je důležité, Henri," řekl jsem a dočista zapomněl, co jsem měl na mysli. Henri mě probral tím, že mi zatřásl ramenem. "Dokončete větu, Bene. Co je důležité?"

Byla to otázka, kterou položí čtenář na začátku knihy a která musí být na jejím konci zodpovězená. Zeptal jsem se: "Proč chcete tuhle knihu napsat?"

Pak jsem složil hlavu na stůl, jen na minutku. Slyšel jsem Henriho, jak se pohybuje po karavanu, zdálo se mi, že ho vidím, jak otírá všechny plochy. Slyšel jsem ho mluvit, ale byl jsem si jistý, že nemluví ke mně. Když jsem se probudil, hodiny na mikrovlnce ukazovaly deset minut po jedenácté. Zavolal jsem na Henriho, a když neodpověděl, vysoukal jsem se z úzkého prostoru za stolem a otevřel dveře. Pick-up byl pryč. Závity v mozku se mi konečně rozeběhly a já se vrátil dovnitř. Můj notebook a kufřík ležely na kuchyňské lince. Očíslované kazety byly úhledně srovnané. Magnetofon byl zapojený do zásuvky - a pak jsem si všiml vzkazu ležícího vedle něho.

Přehrajte si tohle, Bene.

Stiskl jsem tlačítko a uslyšel Henriho hlas.

"Dobré ráno, partnere. Doufám, že jste si odpočinul. Potřeboval jste to, a tak jsem vám dal něco na spaní. Určitě chápete, že jsem musel být chvíli sám. Ale k věci. Měl byste zamířit po cestě na západ, k silnici Dvacet devět palem je to třiadvacet kilometrů. Nechal jsem vám tu spoustu vody a jídla, a když počkáte do západu

slunce, dostanete se do rána z parku. Je ale pravděpodobné, že se tady zastaví poručík Brooksová nebo některý z jejích kolegů a svezou vás. Dávejte pozor na to, co řeknete, Bene. Prozatím musíte zachovat tajemství. Jste přece spisovatel, určitě se zmůžete na přesvědčivou lež. Vaše auto stojí za motelem Luxury Inn, kde jste ho nechal, a klíčky jsem vám dal do kapsy u bundy k vaší letence. A málem bych zapomněl na to nejdůležitější. Zavolal jsem Amandě a řekl jí, že jste v pořádku a brzy budete doma. Nashledanou, Bene. Pilně pracujte. Ozvu se." Pak se ozval šum a vzkaz byl u konce. Ten parchant volal Amandě. Byla to další hrozba. Poušť kolem karavanu se měnila v červencové peklo, které mě přinutilo počkat do západu slunce. Během mého čekání za sebou Henri zamete stopy, přijme jinou totožnost a nerušeně nastoupí do letadla. Už jsem se necítil bezpečně a věděl jsem, že nenajdu klid, dokud nebude Henri Benoit ve vězení nebo mrtvý. Chtěl jsem zpátky svůj starý život a byl jsem odhodlaný ho získat za každou cenu. I kdybych měl Henriho dopadnout osobně.

* ČTVRTÁ ČÁST - LOV NA VYSOKOU *

Kapitola 91.

Hned první den po návratu z pouště se mi ozval Leonard Zagami a oznámil mi, že chce knihu vydat co nejdřív, aby se o Henriho příběh zajímal tisk ještě předtím, než budou vyřešeny vraždy na Maui. Zavola jsem Aronsteinovi, vzal si v L. A. Times volno a proměnil svůj obývací pokoj v bunkr. A to nejen kvůli tlaku vyvíjenému Zagamim. Celou tu dobu jsem cítil Henriho přítomnost, zdálo se mi, že svírá můj hrudník jako had škrtič a dívá se mi při psaní přes rameno. Nic jsem si nepřál víc než mít tu knihu napsanou a jeho se zbavit jednou provždy.

Od svého návratu jsem pracoval od šesté ranní do pozdního večera a shledal jsem přepisování pásek s interview velmi poučným. Jak jsem poslouchal Henriho hlas za zamčenými dveřmi, objevil jsem různé modulace, odmlky a poznámky pronesené polohlasem, které mi unikly, když jsem seděl vedle toho dravce a přemýšlel, jestli se dostanu z parku Joshua Tree živý. Nikdy jsem nepracoval tak pilně a vytrvale a ke konci druhého týdne stráveného u notebooku jsem dokončil přepis a zároveň měl hotovou hrubou verzi knihy. Jeden důležitý prvek mi však chyběl - ta počáteční otázka, která měla udržet napětí až do konce a na kterou Henri neodpověděl: Proč chtěl napsat tuhle knihu?

Čtenář to bude chtít vědět, ale já sám to nechápal. Henri byl zvláštním způsobem zvrácený a mezi jeho charakteristické rysy patřilo i to, že dokázal přežít za všech okolností.

Vyhybal se smrti jako nedělní dopravní zácpě. Byl chytrý - možná génus - tak proč chtěl napsat své kompletní doznání, které by mohlo vést k jeho dopadení a odsouzení? Dělal to pro peníze? Kvůli uznání? Byl jeho narcismus tak silný, že pro něho samotného představoval past?

Byl pátek večer něco před šestou. Ukládal jsem přepsané kazety do krabice od bot, když mi padla do ruky ta poslední, na kterou Henri

namluvil instrukce, jak se mám dostat z parku Joshua Tree. Dosud jsem si ji znovu neposlechl, protože mi Henriho vzkaz nepřipadal pro knihu důležitý, ale než jsem kazetu číslo třicet jedna přidal k ostatním, vložil jsem ji do magnetofonu a přetočil na začátek. Okamžitě jsem si uvědomil, že si Henri nevzal k nahrání vzkazu novou pásku. Namluvil ho na tu, která už byla v přístroji.

Uslyšel jsem z mikrofonu svůj vyčerpaný hlas, jak říká: "Tohle je důležité."

Následovalo ticho - zapomněl jsem, na co jsem se ho chtěl zeptat. Potom Henri pronesl: "Co, Bene? Dokončete větu. Co je důležité?"

"Proč... proč chcete napsat tu knihu?"

Hlava mi klesla na stůl a já si vzpomněl, že jsem skrz mlhu slyšel, jak Henri něco říká. Teď to však zaznělo hlasitě a jasně.

"Dobrá otázka, Bene. Jestli jste alespoň z poloviny tak dobrý spisovatel, za jakého vás považuji, a aspoň z půlky ten policista, kterým jste býval, přijdete na to sám. A myslím, že budete překvapený."

Že budu překvapený? Co to sakra má znamenat?

Kapitola 92.

V zámku se otočil klíč a cvakla západka. Trhl jsem sebou a otočil se na židli. Henri? Byla to však jen Amanda s taškou jídla. Vyskočil jsem, vzal si tašku a políbil svou holčičku, která řekla: "Sehnala jsem poslední dvě cornwallské slepice. Jo - a podívej, co ještě - divokou rýži a zelené fazolky."

"Ty jsi můj miláček, víš to?" řekl jsem.

"Viděl jsi zprávy?"

"Ne. Co se stalo?"

"Na Barbadosu se našly dvě mrtvé dívky. Jednu z nich vrah uškrtil a druhé urázl hlavu."

"Jaké dvě dívky?" Celý týden jsem nezapnul televizi. Nevěděl jsem, o čem to Amanda mluví.

"Všechny kanály jsou toho plné, o internetu nemluvě. Musíš zajít trochu na vzduch, Bene."

Následoval jsem ji do kuchyně, položil nákup na pult a pustil si stanici MSNBC, kde Dan Abrams právě hovořil s bývalým odborníkem na profily zločinců z FBI Johnem Manzim.

Manzi se tvářil vážně. Říkal: "Vražedění považujeme za sériové, když dojde ke třem či více zabitím bez období emocionálního vychladnutí mezi nimi. Vrah nechal vražednou zbraň v hotelovém pokoji u bezhlavého těla Sáry Russové. Wanda Emersonová byla nalezena v kufru auta - spoutaná a uškrcená. Tyto zločiny nápadně připomínají vraždy, k nimž došlo před měsícem na Havaji. Navzdory vzdálenosti, která mezi nimi leží, bych řekl, že jsou propojené. Vsadil bych na to."

Na rozdělené obrazovce se během Manziho výkladu objevily snímky obou mladých žen. Russová vypadala na osmnáct nebo devatenáct, Emersonové bylo tak přes dvacet. Obě měly široké, milé úsměvy plné očekávání, a Henri je zabil. Tím jsem si byl jistý. I já bych na to vsadil. Amanda se protáhla kolem mě, chystala slepice do trouby, bouchala nádobím a pouštěla naplno vodu. Zesílil jsem zvuk.

Manzi říkal: "... ještě není jasné, zda po sobě vrah zanechal nějakou DNA, ale absence motivu i to, že u mrtvé nechal vražednou zbraň, ukazuje na velmi zkušeného zabijáka. Ten s tím nezačal teď na Barbadosu, Dane. Otázkou pouze zůstává, kolik lidí zavraždil, za jakou dobu a na kolika různých místech."

Během reklamní pauzy jsem se obrátil na Mandy: "Už celé týdny poslouchám Henriho, jak mluví o sobě. S jistotou můžu prohlásit, že necítí nejmenší lítost. Je velmi spokojený sám se sebou. Je přímo u vytržení."

Pověděl jsem Mandy, jak mi Henri ve svém vzkazu řekl, že předpokládá, že sám přijdu na to, proč chce napsat tuhle knihu.

"Vyzývá mne jako spisovatele i jako poldu. Možná se dokonce chce nechat chytit. Dává ti něco z toho smysl?"

Mandy se celou dobu chovala statečně, ale teď mi ukázala, jak se bojí, když mi pevně stiskla ruce a upřeně mi pohlédla do očí.

"Nic z toho nedává smysl, Benjy. Ani proč to dělá, ani co chce, ani proč si vybral k napsání té knihy tebe. Vím jen, že je naprosto šílený. A on ví, kde nás najít."

Kapitola 93.

Probudil jsem se v posteli, srdce mi divoce bušilo a tričko i trenky jsem měl nasáklé potem. Henri mě ve snu vzal s sebou vraždit na Barbados a rozmlouval se mnou, zatímco uřezával Sáre Russové hlavu. Pak ji zvedl za vlasy a řekl: "Tak vidíte, tohle se mi líbí, ten pomíjivý okamžik mezi životem a smrtí!" A jak to tak ve snech bývá, Sara se změnila v Mandy. Dívala se na mě, její krev stékala Henrimu po paži, a pak řekla: "Bene, zavolej 911."

Přešel jsem si rukou po čele a osušil obočí. Vyložit tu noční můru nebylo nic těžkého. Byl jsem vyděšený, že Henri zabije Mandy, a cítil jsem se vinen smrtí těch dívek na Barbadosu. Říkal jsem si, že kdybych šel na policii, možná by teď ještě žily. Představil jsem si, jak bych teď kontaktoval FBI a řekl jim, že na mě Henri vytáhl pistoli, vyfotografoval Mandy a vyhrožoval, že nás oba zabije. Pověděl bych jim, jak mě Henri spoutal v karavanu a odvezl na tři dny do pouště, kde mi podrobně vylíčil, jak zabil třicet lidí. Bylo to ale přiznání, nebo jen výmysly? Neměl jsem žádné důkazy, že Henri mluvil pravdu. Jen jeho slovo. Představil jsem si, jak by si mě agent FBI skepticky změřil a jak by potom média zveřejnila Henriho popis: běloch, metr osmdesát, osmdesát kilo, mezi třiceti a čtyřiceti. To by Henriho jen rozzuřilo. A pak by nás zabil. Opravdu se Henri domníval, že tohle dopustím?

Zadíval jsem se na světla aut míhajících se po stropě ložnice. Vzpomínal jsem na jména restaurací a rekreačních středisek, která Henri navštívil s Ginou Prazziovou. Existovalo mnoho dalších identit a podrobností, které Henri nepovažoval za důležité, ale já na ně mohl přijít sám, rozmotat celé to klubko. Mandy se ve spánku převalila,

položila mi paži na hrud' a přitulila se ke mně. Napadlo mne, co se asi tak zdá jí. Pevně jsem ji objal a políbil na hlavu.

"Snaž se tím netrápit," pronesla na mé hrudi.

"Nechtěl jsem tě probudit."

"To má být vtip? Málem jsi mě vyhnal z postele, jak jsi hekal a vzdychal.

"Kolik je hodin?"

"Ještě je brzy. Moc brzy, nebo moc pozdě na to, abychom byli vzhůru. Benjy, nemyslím, že ti pomůže, když tím budeš posedlý.

"Myslíš, že jsem tím posedlý?"

"Snaž se myslet na něco jiného. Udělej si pauzu."

"Zagami chce..."

"Kašli na Zagamiho. Taky jsem přemýšlela a dostala nápad. Třeba se ti bude líbit."

Kapitola 94.

Přecházel jsem před domem s taškou sbalenou na cestu, když u mě Mandy zastavila na svém postarším harleyi značky Sportster - elegantní motorce s červený koženým sedlem. Nasedl jsem, chytil se jí za útlý pas, a zatímco mi do obličeje vlály její dlouhé vlasy, rozjeli jsme se po dálnici 10 a odtamtud dál na Pacific Coast Highway - okouzlující pobřežní silnici, která vypadá, jako by se táhla do nekonečna. Nalevo pod srázem se na pláži tříštily vlny tečkované surfaři. Napadlo mě, že jsem ještě nikdy nesurfoval - protože to bylo příliš nebezpečné. Pevně jsem se držel, zatímco Mandy přejížděla z pruhu do pruhu a přidávala plyn. Křikla na mě: "Sundej ramena od uší!"

"Cože?"

"Uvolni se!"

Nebylo to snadné, ale silou vůle jsem se přinutil povolit stehna i ramena. Pak na mě Mandy křikla znovu: "A teď udělej psa!" Obrátila hlavu, vyplázla jazyk a ukázala na mne, abych udělal totéž.

Sedmdesátikilometrový vítr mě kousal do jazyka, probouzel ve mně nadšení a oba nás nutil smát se tak, až nám slzely oči. Usmíval jsem se ještě když jsme prolétli Malibu a přejeli hranici okresu Ventura. Pár minut nato zastavila Mandy na parkovišti plném motocyklů před Neptunovou sítí - boudou, kde se podávaly mořské speciality. Když jsem vešel za Mandy dovnitř, několik chlapů zvolalo: "Ahoj, Mandy!"

Vybrali jsme si v kádi dva kraby a za deset minut si je vyzvedli u okénka kouřící a prasklé na papírových talířcích s malými kelímky rozpuštěného másla. Zalili jsme kraby limonádou Mountain Dew a znovu nasedli na harleye.

Tentokrát jsem se už na motorce cítil jako doma a konečně mi to došlo. Mandy mi darem věnovala radost. Rychlost a vítr mi vyhnaly z hlavy starosti a přinutily mne věnovat se vzrušení a pocitu svobody z nekonečné cesty před námi. Cestou na sever silnice klesla na úroveň moře a provedla nás okouzujícími městečky Sea Cliff, La Conchita, Rincon, Carpenteria, Summerland a Montecito. A potom mi Mandy řekla, abych se pevně držel, a odbočila na Olive Mill Road vedoucí do Santa Barbary. Všiml jsem si ukazatele a pochopil, kam má namířeno - na místo, kde jsme už dávno chtěli strávit víkend, ale nikdy jsme na to neměli čas. Celý jsem se třásl, když jsem slézal z motorky před legendárním motelem Bitmore se střechami z červených tašek, palmami a nádhernou vyhlídkou na moře. Sundal jsem přilbu, objal své děvče a řekl: "Miláčku, když jsi povídala, že se mi tvůj nápad bude líbit, rozhodně ses nemýlila."

"Šetřila jsem si vánoční odměny na naše výročí," svěřila se mi, "ale víš, co mě napadlo dnes ráno?"

"Povídej."

"Že teď je ta pravá doba a tohle je to pravé místo."

Kapitola 95.

Hotelová hala přímo zářila. Nepatřím mezi ty, kdo sledují pořady o architektuře, ale poznám luxus a pohodlí. Amanda nadšeně poskakovala vedle mě a upozorňovala na podrobnosti. Zmínila se o středomořském slohu - klenutých průchodech a vysokých stropech, nadýchaných pohovkách a polenech hořících v krbu obloženém kachlíky. A dole pod tím vším se líně převaloval oceán. Pak mě Mandy varovala - a myslela to vážně.

"Jestli jedinkrát vyslovíš jméno však víš koho, bude se účet platit tvou kreditkou, ne mojí. Platí?"

"Platí," souhlasil jsem a přitáhl ji k sobě, abych ji objal.

V našem pokoji byl krb, a když Mandy začala odhazovat šaty na křeslo, představil jsem si, že by se zbytek odpoledne měl odehrát na té širokánské posteli. Vyčetla mi to z očí, zasmála se a řekla: "Jasně, chápu. Počkej chvílku, dobře? Mám další nápad."

Stával se ze mě velký fanda Mandiných nápadů. Oblékla si bikiny se vzorem leopardí kůže, já si natáhl plavky a vyšli jsme ven k bazénu uprostřed hlavní zahrady. Řídil jsem se jejím příkladem, skočil do vody a uslyšel - ani jsem tomu nemohl uvěřit - že pod hladinou zní hudba. Když jsme se vrátili na pokoj, rozvázel jsem tkaničky Mandiných plavek, stáhl jí spodní část bikin a ona se na mě vyhoupla a objala mě nohama kolem pasu. Odnesl jsem ji do sprchy a zanedlouho jsme se oba svalili do postele, kde špásování přešlo ve vášnivý sex. Pak jsme si zdírmli. Mandy mi usnula na hrudi s koleny zastrčenými podél mých boků. Poprvé po několika týdnech jsem spal, aniž by mi oči otevřela nějaká zatracená noční můra.

Za soumraku si Mandy oblékla krátké černé šaty a svázala si vlasy nahoru, takže mi připomněla Audrey Hepburnovou. Sešli jsme po točitých schodech do restaurace Bella Vista a dostali stůl poblíž krbu. Na podlaze byl mramor, na stěnách mahagonové obklady, pod námi nedocenitelný výhled na zpěněné vlny a nad našimi hlavami prosklený strop, kterým bylo vidět kobaltový soumrak. Podíval jsem se na jídelní lístek a zase ho odložil. Když přišel číšník, objednala Mandy nám oběma. Znovu jsem se neubránil úsměvu. Amanda Dia-

zová věděla, jak hodit za hlavu starosti a zažehnout vzpomínky na staré dobré časy.

Pětihvězdičkovou večeři jsme zahájili osmaženými hřebenatkami, po kterých následovala ryba zvaná mořčák s polevou z medu a koriandru a s houbami a hráškem jako přílohou. Potom nám číšník přinesl dezertní jídelníček a vychlazené šampaňské. Obrátil jsem láhev, abych si mohl přečíst vinětu: Dom Perignon.

"Tohle jsi neobjednávala ty, vid', Mandy? Musí stát aspoň tři stovky."

"Já to nebyla. Zřejmě si nás tu někdo oblíbil."

Sáhl jsem po kartičce, kterou nechal číšník ležet na malém stříbrném tácku. Stálo na ní: "Ten Dom je na mě. Není špatný. Všechno nejlepší, H. B."

Henri Benoit.

Po zádech mi přejel mráz.

Jak mohl ten parchant vědět, kde jsme, když já sám netušil, kam máme namířeno?

Vyskočil jsem, až jsem převrhl židli. Otočil jsem se okolo své osy a pak pro jistotu ještě jednou opačným směrem. Prohlédl jsem si všechny obličejy v místnosti: starého muže s polévkou na vousech, plešatého turistu s vidličkou nad talířem, novomanžele stojící ve vchodu a každého zaměstnance.

Kde mohl být? Kde?

Stál jsem tak, abych chránil Mandy vlastním tělem, a cítil, jak se mi z hrdla dere výkřik: "Henri, ty parchante! Ukaž se!"

Kapitola 96.

Po té scéně v restauraci jsem zamkl dveře našeho apartmá a zajistil je řetízkem, zkontroloval, zda jsou zavřená okna, a zatáhl závěsy. Nevzal jsem si s sebou pistoli, což byla velká chyba, kterou už nikdy neudělám. Mandy byla bledá a třásla se, když jsem ji posadil vedle sebe na postel.

"Kdo věděl, že pojedeme sem?" zeptal jsem se jí.

"Rezervovala jsem pokoj, když jsem si jela dnes ráno k sobě zabalit. To je všechno."

"Víš to jistě?" ptal jsem se rozzechvěně.

"Kromě toho, že jsem zavolala Henrimu na mobil", pokusila se Mandy o vtip.

"Ne, vážně. Mluvila jsi dnes ráno s někým o tom, kam máme namířeno? Zamysli se, Mandy. On věděl, že tady budeme."

"Je to, jak říkám, Bene, opravdu. Nikomu jsem se nesvěřila. Jenom jsem dala recepčnímu číslo své kreditky. Víc nic. To je všechno."

"Dobře, dobře," řekl jsem. "Omlouvám se."

Byl jsem pečlivý, tím jsem si byl jistý. Znovu jsem si v duchu prošel tu noc, kdy jsem se před měsícem vrátil z New Yorku a Henri mi zavolal do Amandina bytu pár minut poté, co jsem prošel dveřmi. Tehdy jsem zkontroloval její i svůj telefon a prohledal oba byty, jestli nenajdu štěnici. Cestou do hotelu jsem si nevšiml ničeho neobvyklého. Nebylo možné, aby nás někdo sledoval, když jsme odbočili na Santa Barbaru. Po mnoho kilometrů jsme jeli úplně sami, ta silnice nám skoro patřila. Před deseti minutami, poté, co nás vrchní číšník vyprovodil z restaurace, jsem se dozvěděl, že to šampaňské bylo objednáno telefonicky a zaplaceno kreditní kartou na jméno Henri Benoit. Henri to mohl zařídit z jakéhokoli místa na zeměkouli. Ale jak zjistil, že jsme tady? Pokud Henri nenapíchl Mandin telefon a nesledoval nás.

Hlavou mi jako blesk projela šokující myšlenka. Vstal jsem a řekl: "Dal ti do motorky sledovací zařízení."

"Ani nemysli na to, že mě tady necháš samotnou," prohlásila Amanda. Posadil jsem se zpátky vedle ní, sevřel její ruku do svých dlaní a políbil ji.

"Jakmile se zítra rozední, rozeberu tvoji motorku a budu hledat tak dlouho, dokud tu štěnici nenajdu."

"Nemohu uvěřit tomu, co nám dělá," vyhrkla Mandy a rozplakala se.

Kapitola 97.

Objímali jsme se pod příkrývkami, oči doširoka otevřené, a naslouchali každému kroku nad hlavou, zapraskání na chodbě před pokojem, hučení a hekání klimatizace. Nevím, jestli jsem nebyl jen přehnaně paranoidní, ale měl jsem pocit, že nás Henri právě teď sleduje. Mandy mě pevně sevřela pažemi a zničehonic se rozvzlykala: "Ach bože, ach bože."

Pokusil jsem se ji utěšit.

"Přestaň, miláčku. Nestalo se nic tak strašného. Přijdeme na to, jak nás sleduje."

"Ach bože - tohle..." řekla a silně mě dloubala do pravé hýždě. "Tady na straně něco máš. Už jsem ti o tom povídala, a ty jsi tvrdil, že to nic není."

"Tohleto? To opravdu nic není."

"Podívej se na to."

Odhodil jsem příkrývku, rozsvítil a došel k zrcadlu v koupelně. Mandy mě následovala. Neviděl jsem tam, aniž bych se celý nezkroutil, ale věděl jsem, o čem mluví - o škrábanci, který mě bolet ještě pár dní poté, co mě Henri omráčil v mém bytě. Myslel jsem si, že jsem se jen zranil při pádu nebo že mě něco kouslo, a bolest po několika dnech odezněla. Mandy se mě na tu bulku několikrát ptala, a já ji vždycky odbyl s tím, že to nic není. Ted' jsem si tam sáhl a nahmatal něco tvrdého a velkého asi jako dvě zrnka rýže vedle sebe. Prohrabal jsem svou příruční taštičku, vysypal ji na toaletní stolek a našel holicí strojek. Uhodil jsem jím o mramorové umyvadlo, až se hlavice rozpadla na kusy.

"Snad nechceš...? Bene! Ty si přeješ, abych to udělala já?"

"Neboj se. Nebude mě to bolet o nic víc než tebe."

"No ty jsi ale vtipný."

"Spíš zatraceně vyděšený."

Mandy si ode mne vzala žiletku, polila ji ústní vodou a poklepala na hrbolek na mém boku. Pak sevřela kůži mezi prsty a rychle řízla. "Mám to," řekla.

Položila mi kousek skla a kovu do dlaně. Nemohlo to být nic jiného než sledovací zařízení na principu GPS, podobné, jaká se implantují psům za krk. Henri mi ho musel vpravit pod kůži, když jsem ležel v bezvědomí na podlaze. Nosil jsem tu zatracenou štěnici už celé týdny.

"Spláchni to do záchodu," řekla Amanda. "To ho trochu zaměstná."

"Jo. Ne. Odtrhni kousek té pásky, ano?"

Přitiskl jsem si zařízení k boku, Mandy odtrhla zuby kus leukoplastu a já si jím přilepil štěnici k tělu.

"Jaký má smysl si ji nechávat?" zeptala se Mandy.

"Dokud ji budu mít u sebe, nebude vědět, že vím, že mě sleduje."

"A k čemu to bude dobré?"

"Získáme výhodu. Budeme vědět něco, co on neví."

Kapitola 98.

Francie. Henri pohladil Ginu Prazziovou po boku a jeho dech se zpomalil. Měla úžasný zadek ve tvaru broskve - dokonalé kulaté půlky s důlky po stranách. Dostal chuť ojet ji znovu. A věděl, že to udělá.

"Už mě můžeš rozvázat," řekla.

Poplácal ji, vstal, sáhl pod židli pro svou tašku a pak přešel ke kameře připevněné na pevných záhybech závěsů.

"Co to děláš, Henri? Vrať se do postele. Nebuď tak zlý."

Zapnul stojací lampu a usmál se do objektivu. Potom se vrátil k posteli s nebesy a řekl: "Myslím, že jsem nezachytil tu část, kdy jsi volala boha. Škoda."

"Co chceš dělat s tím videem? Snad ho nechceš prodat? Jsi blázen, Henri, jestli si myslíš, že ti za tohle zaplatí."

"A nezaplatí?"

"Ujišťuji tě, že ne."

"Tohle je stejně do mé soukromé sbírky. Měla bys mi víc důvěřovat."

"Rozvaž mě, Henri. Už necítím ruce. Chci novou hru. Vyžaduji ji."

"Ty vždycky myslíš jenom na svoje potěšení."

"Posluž si," řekla. "Ale za tohle zaplatíš."

Henri se zasmál. "Za všechno se platí."

Zvedl z nočního stolku dálkové ovládání. Našel seznam kanálů a pustil CNN. Nejdřív šly sportovní výsledky, pak finanční zpravodajství a nakonec se objevily tváře těch dvou nových dívek - Wendy a Sára.

"Sáru jsem přímo zbožňoval," svěřil se Gine, která se snažila uvolnit uzly poutající její zápěstí k pelesti. "Nikdy neprosila o život. A nekladla žádné pitomé otázky."

"Kdybych mohla používat ruce, udělala bych ti něco moc hezkého," nabídla Gina.

"Budu o tom uvažovat."

Henri vypnul televizi, převalil se a rozkročil se nad Gininou nádhernou zadnicí. Položil jí ruce na ramena a palci jí masíroval krk. Už byl zase tvrdý. Hodně tvrdý, až to bolelo.

"Začínám se nudit," řekla. "Možná to setkání po letech nebyl zase tak dobrý nápad."

Henri jí lehce sevřel prsty krk, jako by si jenom hrál. Cítil, jak se její tělo napnulo a na kůži se objevila tenká vrstva potu. Výborně. Líbilo se mu, že se bojí.

"Ještě se nudíš?"

Stiskl, dokud nezačala kašlat, trhat za pouta a sípět jeho jméno, zatímco její plíce bojovaly o vzduch. Uvolnil sevření, a když se nadechla, odvázal jí zápěstí. Gina zamávala rukama, překulila se na záda a udýchaně řekla: "Věděla jsem, že to neuděláš."

"Ne. Nedokázal bych to."

Vstala z postele a zamířila do koupelny. Henri se díval, jak odchází, potom se také zvedl, sáhl znovu do tašky a šel do koupelny za ní. "Co chceš teď?" zeptala se a pohlédla mu přes zrcadlo do očí.

"Čas vypršel," řekl.

Henri namířil Gine pistoli na týl hlavy, vystřelil a sledoval v krvi potřísněném zrcadle, jak vyvalila oči. Pak se její tělo bezvládně svalilo na podlahu. Vpálil jí do zad další dvě kulky, zkontroloval puls, otřel pistoli s tlumičem a položil ji vedle ní. Potom se osprchoval a oblékl. Stáhl video do notebooku, otřel všechno v pokoji, zabalil si věci a přesvědčil se, že je všechno, jak má být. Chvilku se díval na náramkové hodinky se třemi diamanty ležící na nočním stolku a vzpomínal na den, kdy se seznámili. Víím, kolik hodin bych mohla věnovat vám. Ty hodinky měly cenu sto tisíc euro. Nestály však za to riziko. Nechal je na stolku.

Slušné spropitné pro pokojskou, ne?

Gina předtím zaplatila svou kreditní kartou, takže Henri jen odešel z pokoje a zavřel za sebou dveře. Bez problémů vyšel z hotelu, nasedl do auta z půjčovny a odjel na letiště.

Kapitola 99.

V sobotu odpoledne jsem už byl zpátky ve svém bunkru zabraný do práce na knize. Ve spíži jsem měl zásoby jídla na celý měsíc a chystal jsem rozšířený náčrt jednotlivých kapitol, který Zagami do rána čekal ve své e-mailové schránce. V sedm večer jsem zapnul televizi. Právě začínalo zpravodajství 60 minut, ve kterém byly na prvním místě vraždy na Barbadosu.

Morley Safer říkal: "Soudní experti tvrdí, že když se tyto vraždy spojí s pěti případy na Maui, stanou se úmrtí Wendy Emersonové a Sáry Russové součástí řetězu skutků brutálního sadistického vraha, jehož řádění může pokračovat bůhvíjak dlouho. Právě teď detektivové po celém světě znovu prověřují nevyřešené případy vražd a pátrají po čemkoli, co by mohlo vést k sériovému vrahovi, který po sobě nezanechal žádné známé svědky, žádné známé oběti, ani jedinou stopu. Korespondent CBS Bob Simon mluvil s některými z nich."

Na obrazovce se rozběhly obrazové reportáže. Sledoval jsem rozhovory s policisty ve výslužbě a zasáhly mne jejich vážné výrazy a třesoucí se hlasy. Jeden z nich měl dokonce v očích slzy, když ukazoval fotografie zavražděné dvanáctileté dívky, jejíž vrah se nikdy nenašel. Vypnul jsem televizor a vzlykal do dlaní. Henri žil uvnitř mého mozku - v minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Znal jsem jeho metody i oběti, a teď jsem přizpůsoboval své psaní kadenci jeho hlasu. Někdy mne to skutečně děsilo - občas jsem si připadal, jako bych byl on.

Otevřel jsem si pivo a vypil ho naráz před otevřenou lednicí. Pak jsem se vrátil k notebooku. Připojil jsem se na internet a zkontroloval poštu, což jsem neudělal od chvíle, co jsme vyjeli s Mandy na víkend. Otevřel jsem asi tucet e-mailů, než jsem přišel na jeden s předmětem "Jsou všichni spokojeni?" Tenhle e-mail měl přílohu. Prsty mi strnuly na klávesnici. Adresu odesílatele jsem nepoznal, ale zůstal jsem zírat na krátkou větu v e-mailu: "Bene, stále pracuji jako šílený. Co vy?" Vzkaz byl podepsaný H. B. Dotkl jsem se pásky na svém levém boku a ucítil malé zařízení, které vysílalo mou polohu do Henriho počítače. Pak jsem si stáhl přílohu.

Kapitola 100.

Video začínalo zábleskem světla a mimořádně detailním záběrem na Henriho digitálně rozmazaný obličej. Otočil se a kráčet k posteli s nebesy v místnosti, která vypadala na hodně drahý hotelový pokoj. Všiml jsem si propracovaného nábytku a tradičního evropského vzoru s liliemi, který se opakoval na závěsech, koberci a čalounění. Můj pohled padl na postel, kde jsem uviděl nahou ženu ležící na břiše a s rukama připoutanýma za zápěstí k pelesti. Ach ne, už zase, pomyslel jsem si.

Henri si lehl do postele vedle té ženy a oba promluvili klidným tónem. Nerozuměl jsem, co říkají, dokud ona náhle nezvýšila hlas a nepožádala ho, aby ji rozvázal. Tentokrát bylo něco jinak. Překvapilo

mě, že v jejím hlase nebylo slyšet strach. Byla tak dobrá herečka? Nebo jí jen nedocházelo, jak to dopadne?

Stiskl jsem klávesu a zastavil přehrávání. Hlavou mi proběhl onen devadesátivteřinový sestřih popravky Kim McDanielsové. Nikdy nezapomenu na Kimin posmrtný výraz - stále jako by trpěla bolestí, přestože měla hlavu oddělenou od těla. Nechtěl jsem si do hlavy nahrát další ukázkou z produkce Henriho Benoita. Tohle jsem vidět nechtěl.

Dole v Traction Street začínala běžná nedělní noc. Slyšel jsem pouličního kytaristu hrajícího Oh, Domino a tleskající turisty, hučení pneumatik po asfaltu, jak pod mými okny projížděla auta. Před několika týdny bych možná seběhl dolů a dal si pár piv v místním podniku Moe's Southwest Grill. Nejradši bych to udělal i teď, ale nemohl jsem se vzdálit.

Stiskl jsem přehrávání a dál sledoval na monitoru, jak Henri říká té ženě, že se stará jen o své potěšení, směje se a poznamenává: "Za všechno se platí." Pak zvedl dálkové ovládání a zapnul televizi. Objevila se úvodní znělka a pak komentátor na BBC World odříkal sportovní výsledky, hlavně fotbalu. Jiný reportér podal přehled o situaci na mezinárodních finančních trzích a nakonec došlo na nejnovější zprávy o dvou dívkách zavražděných na Barbadosu. Pak Henri televizor vypnul. Sedl si obkročmo na nahou ženu a sevřel jí rukama krk. Tvářil se velice napjatě a já si byl jistý, že ji chce uškrtit - když tu si to náhle rozmyslel. Odvázal jí ruce, ona se nadechla a otřela si dlaněmi oči. Pouštěl ji - ale proč?

Žena řekla Henrimu: "Věděla jsem, že to neuděláš." Její angličtina měla přízvuk. Byla Italka.

Že by Gina?

Vstala z postele, udělala pár kroků ke kameře a zamrkala. Byla to pohledná bruneta kolem čtyřicítky. Zamířila do vedlejší místnosti, nejspíš koupelny. Henri se také zvedl, sáhl dolů a vytáhl z tašky zbraň, která vypadala na devítimilimetrový ruger s tlumičem na hlavni. Vydal se za ní a zmizel ze záběru. Uslyšel jsem tlumený rozhovor následovaný pšouknutím zbraně střelující skrz tlumič. Přes práh místnosti přelétl stín. Ozval se tichý, měkký úder, dva další

tlumené výstřely a potom šumění tekoucí vody. Až na prázdnou postel jsem už neviděl nic, dokud monitor nezčernal.

Ruce se mi třáslly, když jsem si video pouštěl znovu. Tentokrát jsem pátral po jakýchkoli náznacích, které by mi prozradily, kde Henri skutečně byl, když podle všeho došlo k zavraždění té ženy. Při třetím shlédnutí jsem si všiml něčeho, co mi prve uniklo. Zastavil jsem film v okamžiku, kdy Henri zapnul televizi. Zvětšil jsem obraz a našel jméno hotelu nad seznamem programů na obrazovce. Kamera to zabírala šikmo a bylo zatraceně těžké rozeznat jednotlivá písmena, ale já si je zapsal a podíval se na internet, abych zjistil, zda takový podnik existuje. Existoval.

Dočetl jsem se, že Château de Mirambeau se nachází ve Francii ve vinařské oblasti poblíž Bordeaux. Hotel byl postaven na základech středověké pevnosti založené v jedenáctém století, která byla na začátku osmnáctého století zrekonstruována a přestavěna na drahé letovisko. Snímky na webových stránkách hotelu ukazovaly pole slunečnic, vinice a samotný zámek - propracovanou pohádkovou stavbu s kamennými klenbami završenou věžičkami a obklopenou francouzskými zahradami.

Znovu jsem zapátral na internetu a našel fotbalové výsledky a finanční údaje, které jsem viděl v televizi v Henriho pokoji. Došlo mi, že to video bylo natočeno v pátek téhož večera, kdy Amanda přinesla domů cornwallské slepice a já se dozvěděl o úmrtí Sáry a Wendy. Položil jsem ruku na náplast na boku. Konečně mi to bylo jasné. Před dvěma dny byl Henri ve Francii, pětasedesát kilometrů od Paříže. Začínající týden byl první v září. Henri se mi zmínil, že někdy jezdí v září do Paříže. Měl jsem docela slušnou představu o tom, kde je teď.

Kapitola 101.

Zaklapl jsem víko notebooku, jako bych tím mohl vymazat obrazy, které Henri zanechal v mé paměti. Pak jsem zavolal Amandě a rychle jí vysvětlil situaci, zatímco jsem házel do kufru oblečení.

"Henri mi poslal video," řekl jsem jí. "Vypadá to, že zabil Ginu Prazziovou. Možná za sebou uklízí stopy. Zbavuje se lidí, kteří ho znají a vědí, co udělal. Musíme se tedy ptát, Mandy, co udělá s námi, až bude tahle kniha hotová."

Popsal jsem jí svůj plán a ona měla spoustu námitek, ale já měl poslední slovo: "Nemůžu tady jen tak sedět. Musím něco udělat."

Zavolal jsem si taxík, a když se rozjel, strhl jsem si náplast z boku a strčil sledovací zařízení pod sedadlo.

Kapitola 102.

Chytil jsem letadlo do Paříže - seděl jsem uprostřed kabiny u okénka. Jakmile jsem sklopil opěradlo, zavřely se mi oči.

Zaspal jsem film, ohřívání jídla a laciné šampaňské, ale získal devět hodin spánku, protože jsem se probudil, až když stroj začal klesat. Mé zavazadlo se objevilo na pásu mezi prvními, jako by se mu po mně stýskalo, a dvacet minut po přistání jsem už seděl v taxíku. Oslovil jsem řidiče svou lámanou francouzštinou a požádal ho, aby mě odvezl do hotelu Singe-Vert, což francouzsky znamená "Zelená opice". Už jsem tam jednou bydlel a věděl jsem, že je to čistý podnik se dvěma a půl hvězdičkami dobře známý mezi novináři.

Prošel jsem vstupními dveřmi, u kterých nestál žádný vrátný, po levé straně minul bar Jacques' Americaine a kráčet dál tmavou halou s oblýskanými zelenými pohovkami, policemi se složenými novinami ve všech jazycích a velkým vybledlým akvarelem s africkými zelenými opicemi za pultem. Recepční měl na jmenovce napsáno "Georges", bylo mu něco přes padesát, měl svěšená ramena

a byl otrávený, že musel ukončit telefonní hovor a zdržovat se se mnou. Poté co projel terminálem mou kreditní kartu a zamkl do trezoru můj pas, vyšel jsem po schodech a našel svůj pokoj ve druhém patře na konci prošlapaného běhounu v zadním traktu hotelu. Stěny pokoje plného stoletého nábytku zdobily tapety se stolistými růžemi. Povlečení však bylo čisté a byla tam i televize a na psacím stole přípojka na vysokorychlostní internet. To mi bohatě stačilo. Položil jsem kufr na peřinu a našel telefonní seznam. Byl jsem v Paříži teprve hodinu, ale než jsem mohl udělat cokoli dalšího, musel jsem si obstarat zbraň.

Kapitola 103.

Francouzi berou zbraně velice vážně. Povolení se vydávají jen policistům, vojákům a několika profesionálům z bezpečnostních služeb, kteří musí nosit pistole v pouzdrech tak, aby byly na očích. Přesto se v Paříži, stejně jako v každém jiném velkoměstě, střelná zbraň sehnat dá, když člověk opravdu chce. Strávil jsem den potloukáním se ve čtvrti poblíž baziliky Sacré Coeur plné drogových dealerů a podobných existencí. Zaplatil jsem dvě stě euro za tuponosou osmatřicítku s pěticentimetrovou hlavní a šesti náboji v komoře. Když jsem se vrátil do hotelu, sundal Georges klíč z háčku a ukázal bradou na malou hromádku na jedné z pohovek.

"Máte hosta."

Chvíli mi trvalo, než jsem uvěřil vlastním očím. Došel jsem ke spící postavě, zatřásl jí ramenem a oslovil ji jménem. Amanda otevřela oči a protáhla se, když jsem se posadil vedle ní. Objala mě kolem krku a políbila, ale já její polibek ani nedokázal opětovat. Měla být doma v L. A., v bezpečí.

"Hele, aspoň předstírej, že mě rád vidíš, jo? Paříž je město zamilovaných," řekla a opatrně se usmála.

"Mandy, co tady sakra děláš?"

"Bylo to trochu unáhlené, já vím. Poslechni, Bene, musím ti říct něco, co by mohlo všechno ovlivnit."

"Jdi k věci, Mandy. O čem to mluvíš?"

"Chtěla jsem ti to povědět do očí."

"Tak jsi sedla na letadlo? Jde o Henriho?"

"Ne."

"V tom případě je mi líto, Mandy, ale budeš se muset vrátit. Ne, nevrť hlavou. Zodpovídám za tebe, chápeš?"

"No, tak pěkně děkuju."

Mandy se urazila, což se jí nestávalo často, ale já věděl, že čím víc na ni budu naléhat, tím bude tvrdohlavější. Už teď jsem cítil pach spáleného koberce, jak se do něj zaryla podpatky.

"Už jsi jedl?" zeptala se mě.

"Nemám hlad," odsekl jsem.

"Já ano. Jsem šéfkuchařka. A jsme v Paříži."

"Tohle není dovolená," opáčil jsem.

Půl hodiny nato jsme už s Mandy seděli na předzahrádce restaurace v Rue des Pyramides. Noc pohltila sluneční světlo, vzduch byl teplý a my měli krásný výhled na pozlacenou sochu svatého Jana na koni stojící na křižovatce naší vedlejší ulice s Rue de Rivoli. Mandy se už zlepšila nálada. Vlastně se zdálo, že je nadšením bez sebe. Objednávala si francouzsky, cpala do sebe chod za chodem, popisovala přípravu jídel a hodnotila saláty, paštiky a "plat du mer". Já si vystačil s keksy, sýrem a silnou kávou. Hlavu jsem měl plnou toho, co budu muset udělat, a cítil jsem, že mi utíká čas.

"Tohle prostě musíš ochutnat," řekla Mandy a nabídla mi lžící plnou creme brulée.

"Myslím to vážně, Amando," řekl jsem s nelíčeným zoufalstvím.

"Neměla bys tady být. Nevím, co jiného bych ti měl říct."

"Řekni, že mě miluješ, Benjy. Stanu se matkou tvého dítěte."

Kapitola 104.

Vytřeštěně jsem na Amandu zíral. Bylo jí třicet jedna, vypadala na pětadvacet, na sobě měla jasně modrý svetřík s obroubeným límečkem a manžetami a ve tváři dokonalý úsměv Mony Lisy. Nikdy nebyla krásnější než v tomhle okamžiku.

"Prosím, řekni, že jsi šťastný," řekla. Vzal jsem jí lžici z ruky a položil ji na talíř. Vstal jsem ze židle, vzal jí obličej do dlaní a políbil ji. Pak jsem to udělal ještě jednou.

"Jsi ta nejbláznivější holka, jakou jsem kdy potkal, très étonnant."

"Ty jsi taky úžasný," řekla se širokým úsměvem.

"Páni, já tě tak miluju," vydechl jsem.

"Moi aussi. Je t'aime jako blázen. Ale co ty, Benjy? Jsi šťastný?" Obrátil jsem se k servírce a řekl jí: "Tahle krásná dáma a já budeme mít miminko."

"To bude vaše první?"

"Ano. A já tu ženu tak miluji a jsem tak šťastný, že je těhotná, že bych dokázal létat kolem Měsíce."

Servírka se srdečně usmála, políbila mě i Mandy na tvář a pak řekla všem lidem okolo něco, čemu jsem nerozuměl. Mávala přitom pažemi jako křídly a lidé u vedlejšího stolu se rozesmáli a začali tleskat, čímž strhli ostatní a všichni nám začali jeden přes druhého gratulovat. Usmál jsem se na ty neznámé lidi, poklonil se blažené Amandě a pocítil vlnu nečekané radosti. Ještě před měsícem jsem děkoval bohu, že nemáme děti. Teď jsem zářil jasněji než skleněná pyramida I. M. Peie v Louvru. Nemohl jsem tomu uvěřit. Mandy čekala naše dítě.

Kapitola 105.

Stejně rychle, jako mi rozpínající se láska k Mandy vystřelila srdce až na Měsíc, zastínily mé štěstí obavy o její bezpečí. Když

jsme kráčeli zpátky do hotýlku, řekl jsem Amandě, že musí hned ráno opustit Paříž.

"Nebudeme v bezpečí, dokud má velení Henri. Musím ho přechytračit, a to už něco znamená, Amando. Naše jediná naděje spočívá v tom, že ho porazím. Prosím, věř mi."

Pověděl jsem Mandy, jak se Henri zmínil, že často pobýval s Ginou v Paříži, a popsal, jak se spolu procházeli po Place Vendome. Řekl jsem: "Je to jako hledat jehlu v kupce sena, ale cítím v kostech, že je tady."

"A jestli ano, co uděláš, Benjy? Opravdu ho chceš zabít?"

"Máš lepší nápad?"

"Asi stovku."

Vyšli jsme po schodech do našeho pokoje a já přinutil Amandu, aby si stoupla dozadu, zatímco jsem vytáhl svůj malý smith & wesson a otevřel dveře. Prohledal jsem šatní skříň a koupelnu, odhrnul závěsy a vyhlédl ven do uličky. Odevšad jsem viděl vykukovat příšery. Když jsem si byl jistý, že v pokoji nikdo není, řekl jsem: "Vrátím se za hodinu, nejdéle za dvě. Sed' tady, ano? Dívej se třeba na televizi. Slib mi, že neodejdeš z pokoje."

"Ach Benjy, zavolej policii, prosím."

"Miláčku, ještě jednou. Policie nás neochrání. Před Henrim ne. A teď mi to slib."

Mandy neochotně zvedla tři prsty ve skautské přísaze, zamkla za mnou dveře a já vyšel ven. Udělal jsem si malý průzkum. Zjistil jsem, že prvotřídních hotelů je v Paříži jen hrstka. Myslel jsem si, že by se Henri mohl ubytovat v hotelu George V nebo Plaza Athenee. Ale vsadil jsem na předtuchu. K hotelu Ritz na náměstí Place Vendome to bylo jen dvacet minut chůze.

Kapitola 106.

Henri si prokrupal klouby prstů na zadním sedadle taxíku jedoucího na západ od Orly směrem k Rue de Rivoli a odtamtud na

Place Vendome. Měl hlad, byl podrážděný a ta hrozná doprava se vlekla přes Pont Royal do Rue des Pyramides. Zatímco taxi trčelo v zácpě, potřásl Henri hlavou a znovu se zamyslel nad chybou, kterou udělal - skutečným amatérským přehmatem - když nevěděl, že Jan van der Heuvel bude mimo Amsterdam, který minulého dne navštívil. Místo aby hned odjel, znenadání změnil plán, což dělal jen zřídkka.

Věděl, že van der Heuvel má sekretářku. Jednou se s ní setkal a pamatoval si, že na konci pracovního dne zamyká Janovu kancelář. Počkal tedy, až Mieke Helslootová se svým roztomilým drobným tělem, krátkou sukní a šněrovacími botkami zamkne přesně v pět hodin dveře pracovny. Pak ji sledoval čtvrtí protkanou kanály, jejíž ticho narušovaly jen kostelní zvony a křik mořských ptáků. Kráčel neslyšně jen pár metrů za ní, přešel v jejím závěsu kanál, odbočil do vedlejší klikaté uličky a teprve pak zavolal: "Haló, promiňte!" Dívka se ohlédla, Henri se zdvořile omluvil, srovnal s ní krok a řekl, že ji viděl vycházet z kanceláře pana van der Heuvela a snaží se ji už několik bloků dostihnout.

"Spolupracuji s panem van der Heuelem na jednom důvěrném projektu," vysvětloval. "Možná si mne pamatujete, nebo ne, Mieke? Jsem monsieur Benoit. Setkali jsme se v kanceláři."

"Ano," pronesla pochybovačně. "Ale nevím, jak bych vám mohla pomoci. Pan van der Heuvel se vrátí až zítra."

Henri jí pověděl, že ztratil číslo mobilu jejího zaměstnavatele a že by mu potřeboval vysvětlit, proč si zmýlil datum jejich schůzky. Mluvil dál, dokud Mieke nezastavila přede dveřmi svého bytu. Svírala klíč v ruce a ve tváři se jí zračila netrpělivost, ale nakonec získala navrch její slušnost a ochota pomoci a pozvala ho dovnitř, aby mohl jejímu šéfovi zatelefonovat. Henri jí poděkoval, posadil se do křesla a čekal na správný okamžik, aby ji mohl zabít. Zatímco dívka vyplachovala sklenice, rozhlédl se Henri kolem po naklánějící se knihovničce, módních časopisech a zrcadle nad krbem, za jehož rámem byly zastrkané fotografie jejího pohledného přítele. Později, až pochopí, co jí chce udělat, bude naříkat a škemrat, že přece neudělala nic špatného, slibovat, že to nikomu nepoví, nikdy.

"Promiň, ale o tebe tady nejde, Mieke," řekne jí. "Jde o pana van der Heuvela. Je to velice špatný člověk."

"Tak proč chcete ublížit mě?" zeptá se. "No, dnes je Janův šťastný den, ne? Je mimo město." Henri jí svázal ruce za zády jednou z tkaniček z jejích bot. Zrovna si rozepínal opasek, když řekla: "Tohle ne, prosím. Budu se vdávat."

Neznásilnil ji. Po tom, co udělal Gine, na to neměl náladu. Poradil jí, aby myslela na něco hezkého. Je důležité mít v posledním okamžiku života hezké myšlenky. Obtočil jí druhou tkaničku kolem krku, utáhl ji a opřel se jí kolenem o kříž, dokud nepřestala dýchat. Navoskovaná tkanička byla pevná jako drát a prořízla dívce štíhlý krk, takže krvácela, když ji zabíjel. Poté naaranžoval dívčino hezké tělo pod přikrývky a poplácal ji po tváři. Až teď v taxíku si uvědomil, jaký měl na sebe vztek, když Jana propásl, že ho ani nenapadlo natočit vraždu na video. Ale to nevádí - Jan ten vzkaz pochopí. Bylo to příjemné pomyšlení.

Kapitola 107.

Zatímco stále seděl v nekonečné dopravní zácpě, vrátil se Henri v myšlenkách k Gine Prazziové. Myslel na to, jak vytřeštila oči, když ji zastřelil, přemýšlel, jestli stačila pochopit, co jí udělal. Bylo to důležité, protože byla prvním člověkem, jehož zabil pro své uspokojení od doby, kdy před pětadvaceti lety uškrtil tu dívku v přívěsu na koně. A teď zabil Mieke ze stejného důvodu, vůbec ne pro peníze. Něco v jeho nitru se změnilo. Bylo to jako světlo pronikající pode dveřmi, které mohl buď otevřít do oslňujícího jasu, nebo zabouchnout a utéct. Zatroubily klaksony a on si všiml, že se taxi konečně vplazilo do křižovatky ulic Rue des Pyramides a Rue de Rivoli, kde se znovu zastavilo. Řidič vypnul klimatizaci a otevřel okénko, aby šetřil benzín. Henri se znechuceně naklonil dopředu a zaklepal na skleněnou přepážku.

Řidič dal od ucha mobil, aby Henrimu vysvětlil, že ulice je ucpaná kvůli prezidentské koloně, která právě vyrazí z Elysejského paláce na cestu do Národního shromáždění.

"Nemůžu nic dělat, pane. Mám spoutané ruce. Uvolněte se."

"Jak dlouho to bude trvat?"

"Možná ještě čtvrt hodiny. Jak to mám vědět?"

Henri měl na sebe ještě větší vztek než předtím. Byla pitomost jezdit do Paříže jen proto, aby tím učinil jakýsi ironický dovětek k zabití Giny. Nejenže to bylo pitomé, ale taky nafoukané a možná i sebedestruktivní. Chci se snad nechat chytit?

Sledoval otevřeným okénkem ulici a doufal, že ta absurdní prezidentská kolona brzy přejede, když uslyšel z restaurace na rohu smích. Podíval se tím směrem. Muž v modré bundě, růžové košili a khaki kalhotách - samozřejmě Američan - se komicky ukláněl mladé dívce v modrém svetru. Lidé začali tleskat, a když se Henri podíval pozorněji - ten muž mu byl nějak povědomý - krve by se v něm nedořezal. Nemohl uvěřit vlastním očím. Nejraději by se zeptal řidiče: Vidíte to co já? Opravdu je to Ben Hawkins s Amandou Diazovou? Protože mně se zdá, že jsem přišel o rozum. Pak ten muž otočil kovovou židli, posadil se tváří do ulice a Henri ztratil poslední pochybnosti. Je to Ben! Když ho však naposledy kontroloval, nacházel se Hawkins i s tou dívkou v Los Angeles. Henri se v duchu vrátil k sobotní noci, kdy zastřelil Ginu. Tehdy poslal Benovi to video, ale neprověřil jeho GPS souřadnice. Vlastně to neudělal už několik dní.

Objevil snad Ben ten čip a vyndal si ho?

Henri na okamžik pocítil něco zcela nového. Měl strach. Strčil řidiči do ruky chumáč bankovek, popadl tašku a vyskočil z taxiíku na ulici. Prošel mezi auty na chodník. Rychle se ukryl do výklenku mezi dvěma obchody pouhých deset metrů od restaurace. S bušícím srdcem sledoval, jak Ben s Amandou opouštějí podnik a krácejí zavěšení do sebe na východ po Rivoli. Když získali dostatečný náskok, pustil se Henri za nimi a nespouštěl z nich zrak, dokud nevstoupili do Sienge-Vert, malého hotelu na Place André Malraux. Jakmile Amanda s Benem zmizeli uvnitř, vešel Henri do hotelového

baru Jacques' Americaine vedle hotelové haly. Objednal si skotskou od barmana, který se pokoušel sbalit brunetu s koňským obličejem. Popíjel whisky a přes zrcadlo za barem sledoval halu. Když uviděl Bena sejít ze schodů, byl svědkem toho, jak odevzdal klíč recepčnímu. Henri si dobře zapamatoval číslo pod háčkem na klíč.

Kapitola 108.

Bylo už po osmé večer, než jsem se dostal na Place Vendome - obrovské náměstí s dopravními pruhy po všech čtyřech stranách a pětadvacetimetrovým bronzovým památníkem Napoleona Bonaparta uprostřed. Na západní straně je Rue St.Honoré, nákupní ráj pro bohaté, a na protější straně náměstí stojí stavba hotelu Ritz v gotickém slohu, celá z kamenů barvy medu a svítivými markýzami nade dveřmi a okny. Vstoupil jsem na červený koberec a prošel otáčivými dveřmi do hotelové haly, kde jsem se rozhlédl po pohovkách v barvě drahokamů a lustrech vrhajících měkké světlo na olejomalby a šťastné tváře hostů. Našel jsem výklenek s domácími telefony a požádal operátorku, aby mě spojila s Henrim Benoitem. Můj tep odpočítával vteřiny a pak se operátorka ozvala znovu, aby mi sdělila, že pan Benoit tam má rezervaci, ale ještě se nezapsal. "Chcete nechat vzkaz?"

"Ne, děkuji, zavolám později."

Měl jsem pravdu. Henri byl v Paříži nebo měl brzy dorazit.

A ubytuje se v Ritzu.

Když jsem zavěsil, zaplavil mě vztek při pomýšlení na všechny ty lidi, které Henri zabil. Pomyslel jsem na Levona a Barbaru a ty dusivé dny a noci, které jsem prožil připoutaný řetězem v karavanu tváří v tvář vraždícímu šílenci. A pak jsem si vzpomněl, jak Henri vyhrožoval, že zabije Amandu. Posadil jsem se do kouta, odkud jsem mohl sledovat vchod, a ukryl se za stránky pohozeného výtisku Herald Tribune. Neubránil jsem se pomýšlení, že je to skoro jako když jsem byl na čekané v policejním autě, jen tady chyběla káva a

žvásty mého parťáka. Proseděl bych tam klidně celou věčnost, protože jsem konečně získal náskok před Henrim, tím zatraceným psychopatem.

Během následujících nekonečných dvou hodin jsem si představoval, jak Henri vchází do hotelu se zavazadly a zapisuje se v recepci a věděl jsem, že ať bude v jakémkoli převleku, já ho poznám. Půjdu za ním do výtahu a způsobím mu stejné infarktové překvapení, jaké on připravil mně. Pořád jsem ale nevěděl, co udělám pak. Mám ho zadržet, zavolat polici a říct jim, aby ho zatkli kvůli podezření z vraždy Giny Prazziové, i když by to bylo dost riskantní? Nebo mu mám vpálit kulku do hlavy, udat se na americké ambasádě a nést následky?

Přehrál jsem si v duchu první možnost. Policisté se mě ptají: "Kdo je Gina Prazziiová? Jak víte, že je mrtvá?" Představil jsem si, jak jim ukazuji film, ve kterém se Ginino mrtvé tělo vůbec neobjevilo. Jestli se Henri mrtvoly zbavil, ani by ho nezatkli a podezřelým bych nakonec byl já. Podezřelým číslo jedna.

Přehrál jsem si druhou možnost. Viděl jsem sám sebe, jak vytahuji na Henriho osmařtíčku, obracím ho a říkám: "Ruce na zed', nehýbejte se!" Ta představa se mi moc líbila. Na tohle jsem myslel, když jsem mezi desítkami lidí procházejících halou spatřil dvě krásné ženy a muže mířící k východu. Ženy byly mladé a elegantní, mluvily jedna přes druhou anglicky, smály se a obraceli pozornost na muže krácejícího mezi nimi. Před otočnými dveřmi se rozdělili a muž počkal vzadu, aby nechal své atraktivní společnice projít jako první.

Vzrušení, které jsem pocítil, předběhlo racionální úvahu. Ale zaznamenal jsem bezvýrazné rysy toho muže, postavu, to, jak byl oblečený. Byl blond, měl velké brýle s černými rámečky a trochu se hrbil. Přesně takhle by se Henri přestrojil. Zmínil se mi, že jeho převleky fungují, protože jsou tak jednoduché. Použil jiný způsob chůze nebo gest a dodal několik rozptylujících, ale výrazných vizuálních rysů. Stal se jiným člověkem. Ať už byl tentokrát kýmkoli, jedno mu bylo jasné. Muž doprovázející ty dvě ženy nebyl nikdo jiný než Henri Benoit.

Kapitola 109.

Hodil jsem noviny na podlahu a sledoval ty tři pohledem, zatímco je otočné dveře vypouštěly jednoho po druhém na ulici. Zamířil jsem k východu v naději, že uvidím, kam má Henri zaměřeno a získám trochu času na přípravu plánu. Ale než jsem se ke dveřím dostal, předběhla mne skupinka turistů, kteří se motali, smáli a přetahovali o dveře, až se mi chtělo zařvat: "UHNĚTE MI Z CESTY, VY PITOMCI!"

Než jsem se dostal ven, získal už Henri s těmi dvěma ženami velký náskok a kráčel podloubím lemujícím západní stranu ulice. Šli teď po Rue de Castiglione směrem k Rue de Rivoli. Když jsem dorazil na roh, zahlédl jsem je zahýbat doleva. Pak jsem spatřil ty dvě krásky, jak stojí s hlavami u sebe před obchodem s luxusním oblečením, a Henriho blondatou hlavu bylo vidět daleko před nimi. Přestože jsem se snažil neztratit ho z dohledu, zmizel mi do stanice metra Tuileries na konci ulice. Proběhl jsem mezi auty a seběhl dolů na nástupiště, ale tahle stanice metra je jedna z nejrušnějších v Paříži a já Henriho nikde neviděl. Snažil jsem se dívat všemi směry najednou a očima jsem propaloval hloučky cestujících proplétajících se stanicí. A pak jsem ho spatřil na druhém konci nástupiště. Najednou se ke mně obrátil a strnul. Na okamžik dlouhý jako celá věčnost jsem byl zcela zranitelný, jako by mě ozářil reflektor na černé scéně. Musel mě vidět. Měl mě přímo na očích. Nijak ovšem nereagoval a já na něho nepřestával zírat, zatímco nohy jako by mi zarostly do betonu podlahy. Pak se mi zdálo, že se jeho obraz zaostřuje a projasňuje. Všiml jsem si jeho dlouhého nosu, výšky čela, ustupující brady.

Copak jsem se zbláznil?

Předtím jsem si byl tak jistý, ale teď jsem se stejnou jistotou věděl, že jsem se zmýlil. Že jsem naprostý pitomec, idiot a prachmizerný detektiv. Ten člověk, kterého jsem sledoval z Ritzu, vůbec Henri nebyl.

Kapitola 110.

Vyšel jsem z metra a vzpomněl si, že jsem Mandy slíbil, že se vrátím do dvou hodin, ale byl jsem pryč už tři. Vrátil jsem se do hotelu Sienge-Vert s prázdnýma rukama, bez čokolády, květin nebo šperku. Ze svého výletu do Ritzu a na stanici metra jsem si nepřinesl nic než informaci, která by se mohla ukázat jako zásadní: Henri si zamluvil pokoj v Ritzu.

Hala našeho malého hotelu byla opuštěná, ale z baru vycházel mrak cigaretového kouře a hlasitý hovor. Recepce byla zavřená. Došel jsem za pult, ale můj klíč na háčku nebyl.

Že bych ho nevrátil?

Nemohl jsem si vzpomenout.

Vzala si ho snad Mandy cestou ven, přestože jsem ji prosil, aby zůstala v pokoji? Rozběhl jsme se do schodů naštvaný na sebe i na Mandy a hlavně hrozně ospalý.

Zaklepal jsem na dveře, zavolal Mandy jménem a vzal za kliku připravený jí vysvětlit, že už nemá právo chovat se dětinsky a nezodpovědně. Musí být opatrná za dva. Otevřel jsem dveře a okamžitě poznal, že tam něco nehraje. Mandy nebyla v posteli.

Odešla do koupelny? Je v pořádku?

Vstoupil jsem dovnitř, zavolal na ni a dveře se za mnou zabouchly. Otočil jsem se a pokusil se pochopit nepochopitelné. Nějaký černoch držel Mandy, levou rukou ji svíral kolem hrudi a v pravé měl pistoli namířenou na její hlavu. Na rukou měl latexové rukavice. Modré. Přesně takové jsem už někde viděl. Oči mi sklouzly k Mandinu obličej. V ústech měla roubík, oči vytřeštěné a tiše chroptěla. Černoch se na mě ušklíbl, sevřel ji pevněji a namířil pistoli na mě.

"Amando," řekl ten muž. "Podívej se, kdo přišel domů. Čekáme na něj už dlouho, že, zlatíčko? Ale dobře jsme se bavili, vid'?"

Všechny dílky skládačky zapadly do sebe: ty modré rukavice, povědomý tón, tvář za tmavými brýlemi a divadelní líčení... Tentokrát jsem se nemýlil. Tenhle hlas mi stovky hodin promlouval přímo do ucha. Byl to Henri. Ale jak nás tady našel? V hlavě mi

vířily stovky možností. Vypravil jsem se do Paříže ze strachu. Ale teď, když přišel Henri za mnou, jsem se už nebál. Zuřil jsem a v žilách mi proudil čistý adrenalin, takový, pod jehož vlivem by člověk zvedl auto z dětského kočárku nebo vběhl do hořící budovy. Vytrhl jsem zpoza opasku svou osmatřicítku, natáhl kohoutek a zařval:

"Pust' ji!" Asi nevěřil, že bych dokázal vystřelit. Jen se usmál a řekl:

"Zahod' tu zbraň, Bene. Chci si jen promluvit."

Přistoupil jsem k tomu šílenci a přitiskl mu ústí hlavně na čelo. Ukázal mi v úsměšku zlaté zuby, součást svého nového převleku. Vypálil jsem ve stejném okamžiku, kdy mě kopl kolenem do stehna. Odlétl jsem dozadu na psací stůl, jehož dřevěné nohy pode mnou povolily. Nejprve mě napadlo: Nestřelil jsem Mandy? ale pak jsem uviděl, jak Henrimu teče z paže krev a uslyšel jeho pistoli zarachotit na dřevěné podlaze. Vší silou od sebe Mandy odstrčil a ona dopadla na mě. Odvalil jsem ji ze svého hrudníku, a když jsem se pokusil posadit, Henri mi dupl na zápěstí a pohrdavě si mě změřil.

"Proč nemůžete prostě dělat svou práci, Bene? Kdybyste pilně pracoval, neměli bychom teď tenhle problém, ale teď už vám nemohu důvěřovat. Jen mě mrzí, že jsem si nepřinesl kameru."

Sklonil se, vypáčil mi prsty a sebral mi revolver. Pak jím namířil nejdřív na mne a potom na Mandy.

"Kdo chce umřít první?" zeptal se Henri.

Kapitola 111.

Všechno mi zbělelo před očima. Tak tohle je konec. Já a Amanda zemřeme. Cítil jsem v obličeji Henriho dech, když mi strkal hlaveň do pravého oka. Mandy se snažila křičet přes roubík. "Sklapni!" štěkl na ni.

Poslechla. V tom okamžiku se mi oči zalily slzami. Možná to bylo z lítosti nebo velkého smutku, že už Mandy nikdy neuvidím. Že také zemře. Že se naše dítě nikdy nenarodí.

Henri vypálil - přímo do koberce vedle mého ucha. Ohlušil mne. Pak mi trhl hlavou nahoru a zařval: "Napiš tu zasranou knihu, Bene. Vrať se domů a dělej svoji práci. Každý večer ti zavolám do L. A., a jestli nezvedneš telefon, najdu si tě. Ty víš, že to udělám. Druhou šanci už nedostaneš!"

Revolver se vzdálil od mého obličeje. Henri sebral zdravou rukou svoji tašku a kufrík a zabouchl za sebou dveře. Uslyšel jsem jeho kroky sestupovat ze schodů. Obrátil jsem se k Mandy. V ústech měla nacpaný povlak na polštář zavázaný za hlavou. Třesoucími se prsty jsem rozvázal uzel, a když byla volná, sevřel jsem ji v náručí a zlehka pohupoval sem a tam.

"Jsi v pořádku, miláčku? Neublížil ti?"

Plakala a ujišťovala mě, že jí nic není.

"Opravdu?"

"Běž," řekla. "Chci, abys šel po něm." Lezl jsem po zemi a sahal pod starožitný nábytek se štíhlýma nohama a nařasenými přehozy.

"Ty víš, že to musím udělat. Nespustí nás z očí, Mandy." Našel jsem pod prádelníkem Henriho ruger a pevně sevřel v ruce jeho pažbu. Stiskl jsem kliku kluzkou od krve a křikl na Mandy, že se brzy vrátím. Ztěžka jsem se opřel o zábradlí a cestou ze schodů se snažil rozchodit bolest ve stehně. Věděl jsem, že si musím pospíšet, že mi nezbývá, než Henriho zabít.

Kapitola 112.

Obloha byla černá, ale pouliční lampy a velký, neustále plný Hotel du Louvre proměnily noc v den. Oba hotely stály jen několik set metrů od proslulých Tuilerijských zahrad, velkého parku kolem Louvrů. V tom týdnu tam probíhal nějaký karneval - pouťové atrakce, stánky, hlasitá hudba a tak podobně. Ještě v půl desáté večer zaplavovali chodníky veselící se turisté s dětmi a jejich smích se mísil s praskáním petard a ohňostrojů a troubením klaksonů aut. Připomnělo mi to scénu z nějakého francouzského filmu. Sledoval

jsem tenkou krvavou stopu na chodníku, ale ta pár metrů od hotelu zmizela. Henri se opět vypařil. Ukryl se v hotelu de Louvre? Měl štěstí a podařilo se mu chytit taxík?

Rozhlížel jsem se po davech, když jsem uslyšel, jak se k Place André Malraux blíží policejní sirény. Zjevně někdo nahlásil střelbu. A navíc jsem byl spatřen, jak pobíhám po hotelu s pistolí. Zastrčil jsem Henriho ruger do velkého květináče před hotelem du Louvre. Pak jsem energicky odkulhal do haly svého hotelu, posadil se do příliš vycpaného křesla a čekal, až dorazí "agents de police". Konečně povím o Henrim a o všem ostatním policii. Přemýšlel jsem, co jim vlastně řeknu.

Kapitola 113.

Sirény zněly čím dál hlasitěji - ramena a krk mi ztuhly -a pak kvílení minulo hotel a pokračovalo dál směrem k Tuileriím. Když jsem si byl jistý, že jsou pryč, vystoupal jsem po schodech jako stařec. Zaklepal jsem na dveře svého pokoje a řekl: "Mandy, to jsem já. Jsem sám. Můžeš otevřít." Pár vteřin nato se dveře rozlétly. Tvář měla mokrou od slz a po stranách úst modřiny od roubíku. Otevřel jsem náruč a Mandy se ke mně přitiskla. Vzlykala jako dítě, které se snad nikdy nepodaří utišit. Dlouho jsem ji držel a pohupoval s ní. Potom jsem nás oba svlékl a pomohl jí do postele. Zhasl jsem světlo pod stropem a nechal svítit jen malou lampičku na nočním stolku. Vklouzl jsem pod peřinu a znovu Mandy objal. Položila mi tvář na hrud' a sevěla mě rukama i nohama.

"Mluv se mnou, miláčku," vybídl jsem ji. "Pověz mi všechno."

"Zaklepal na dveře," promluvila konečně. "Říkal, že nese květiny. Není to ten nejjednodušší trik ze všech? Ale já mu uvěřila, Bene."

"Tvrdil, že jsou ode mne?"

"Asi. Ano, tvrdil."

"Napadá mne, jak zjistil, že jsme tady. Kdo mu to prozradil? To nechápu."

"Když jsem odemkla, rozkopl dveře a popadl mě."

"Mrzí mě, že jsem ho nezabil, Mandy."

"Nevěděla jsem, kdo to je. Nějaký černoš. Zkroutil mi ruce za záda. Nemohla jsem se pohnout. Řekl - ach, dělá se mi z toho zle," vypravila ze sebe a znovu se rozplakala.

"Co řekl?"

,"Miluji tě, Amando."

Poslouchal jsem Mandy a zároveň slyšel ozvěny. Henri se mi svěřil, že Kim "miloval". Že "miloval" Julii. Jak dlouho bude trvat, než dokáže svou "lásku" k Mandy tím, že ji znásilní a uškrtní rukama v těch modrých rukavicích?

"Je mi to tak líto," zašeptal jsem. "Moc líto."

"Je to moje vina, Benjy. Neměla jsem za tebou jezdit. Proboha, jak dlouho tady byl? Tři hodiny? Mně je to líto. Až doteď jsem nechápala, jaké pro tebe musely být ty tři dny, které jsi s ním strávil." Opět se rozplakala a já ji chlácholil a dokola jí opakoval, že všechno bude v pořádku.

"Neber si to špatně," řekla napjatým hlasem, "ale co ti dává takovou jistotu?"

Vstal jsem z postele, otevřel notebook a zamluvil na druhý den ráno dvě letenky do Států.

Kapitola 114.

Byla půlnoc a já stále přecházel po pokoji. Vzal jsem si hrst tylenolů, vlezl si zpátky pod peřinu k Amandě, ale nemohl jsem usnout. Nedokázal jsem ani udržet oči zavřené déle než několik vteřin. Televize byla malá a stará, ale já ji zapnul a našel CNN. Díval jsem se na hlavní zprávy a trhl sebou, když komentátor řekl: "Policie nemá žádné podezřelé v případě Giny Prazziové, dědičky loďářského impéria Prazziů. Byla nalezena zavražděná před čtyřiaadvaceti hodinami v pokoji exkluzivního francouzského letoviska Château de Mirambeau."

Když se na obrazovce objevila tvář Giny Prazziové, měl jsem pocit, jako bych ji důvěrně znal. Viděl jsem ji přecházet před kamerou v hotelovém pokoji, když ještě nevěděla, že její život brzy skončí.

"Mandy, Mandy!" řekl jsem a zatřásl jí paží. Ona se však jen překulila zády ke mně a upadla do ještě hlubšího spánku. Sledoval jsem policejního kapitána informujícího média, jehož řeč byla překládána a shrnována pro ty, co si právě zapnuli televizi.

"Paní Prazziová se zapsala v Château de Mirambeau sama. Pokojské se domnívaly, že v apartmá jsou dva lidé, ale žádného jiného hosta neviděly. Policie v této fázi neuvolní žádné další informace."

To mi stačilo. Znal jsem celý příběh, ale nevěděl jsem, že Gina Prazziová bylo její skutečné jméno.

Jaké další lži mi Henri řekl? A proč vlastně lhal? Aby mi pověděl pravdu?

Zíral jsem na obrazovku, když komentátor řekl: "Dnes ráno byla v Amsterdamu nalezena zavražděná mladá žena. Mezinárodní kriminalisty upoutala skutečnost, že jisté rysy dívčiny smrti se shodují s vraždami dvou mladých žen na Barbadosu a také s vraždou slavné americké modelky, ke které došlo před dvěma měsíci na Havaji."

Zesílil jsem zvuk, když se na obrazovce objevily známé tváře: Sara Russová, Wendy Emersonová, Kim McDanielsová a Julia Winklerová. Teď se k nim přidal nový obličej patřící dívce jménem Mieke Helslootová.

Reportér řekl: "Pěťadvacetiletá slečna Helslootová byla sekretářkou známého architekta Jana van der Heuvela z Amsterdamu, který byl v době vraždy na schůzi v Copenhagenu. Pan van der Heuvel byl před několika minutami vyslechnut ve svém hotelu." Proboha, to jméno znám!

Objevil se záběr na Jana van der Heuvela, jak vychází z hotelu v Copenhagenu s kufrem v ruce a dole pod obloukovitým schodištěm se to hemží reportéry. Bylo mu něco přes čtyřicet, měl šedé vlasy a hranatý obličej. Vypadal skutečně jako v šoku a byl vyděšený.

"Právě jsem se o té strašné tragédii dozvěděl," oznámil do mikrofonů. "Jsem zcela zdrcený. Mieke Helslootová byla slušná pracovitá mladá dáma a já nemám tušení, proč by jí někdo chtěl ublížit. Je to strašný den. Mieke se měla vdávat."

Henri mi tehdy pověděl, že Jan van der Heuvel je pseudonym jednoho z členů Aliance, muže, kterému říkal Holand'an. Byl to on, kdo se přidal k Henrimu a Gine během jejich sexuálního putování po francouzské Riviéře. A teď, ani ne den poté, co Henri zabil Ginu Prazziovou, byla zavražděna i jeho sekretářka. Kdybych dříve nedělal policistu, možná bych nad těmi dvěma vraždami mávl rukou jako nad náhodou. Ty dvě ženy se od sebe hodně lišily. Zemřely stovky kilometrů od sebe. Ale já viděl všechny ty styčné body. Henri miloval Ginu Prazziovou a zabil ji. Nenáviděl Jana van der Heuvela. Možná ho chtěl zabít také, rozjel se za ním, ale co když nevěděl, že je van der Heuvel toho dne v Dánsku? Co když místo něho zabil jeho sekretářku?

Kapitola 115.

Probudil jsem se do slunečního světla pronikajícího dovnitř malým oknem. Amanda ležela na boku tváří ke mně, dlouhé tmavé vlasy rozprostřené po polštáři. A ve mně okamžitě vzplál vztek při vzpomínce na Henriho se začerněným obličejem a pistolí namířenou na její hlavu. V tom okamžiku mi bylo jedno, proč Henri kohokoli zabil, co měl v plánu udělat příště, proč pro něho byla ta kniha tak důležitá nebo proč se zdálo, že se přestává ovládat. Záleželo mi jen na jednom. Na Mandině bezpečí a bezpečí jejího dítěte. Sáhl jsem po hodinkách a zjistil, že je skoro půl osmé. Zlehka jsem zatřásl Mandiným ramenem a ona rázem otevřela oči. Zalapala po dechu, spatřila můj obličej a s úlevou se uvolnila.

"Na chvíli jsem si myslela..."

"Že to byl jenom sen?"

"Jo."

Položil jsem jí zlehka hlavu na břicho a ona mě pohladila po vlasech. "To dělá to miminko?" zeptal jsem se, když jsem uslyšel zevnitř podivné zvuky.

"Ty hlupáčku. To mám hlad."

Předstíral jsem, že mluvím na miminko. Udělal jsem z dlaní malý megafon a zavolal: "Haló, Fazolko. Tady je tat'ka!" jako by mě ten chomáček naší spojené DNA mohl slyšet. Mandy se rozesmála a já byl rád, že to ještě dokáže, ale sám jsem se rozplakal ve sprše, když mě nemohla slyšet.

Kdybych tak Henriho zabil, když jsem ho měl na mušce. Kéž bych to byl udělal. Teď by to bylo všechno za námi.

Dával jsem si záležet, abych se od Mandy nevzdálil ani na krok, když jsem platil účet. Pak jsem zastavil taxík a řekl řidiči, aby nás odvezl na letiště Charlese de Gaullea.

"Jak se můžeme vrátit do L. A.?" zeptala se Mandy.

"Nemůžeme."

Prekvapeně na mě pohlédla. "Co tedy uděláme?"

Pověděl jsem Mandy, k čemu jsem se rozhodl, dal jí krátký seznam jmen a čísel na rubu své navštívenky a řekl jí, že ji po přistání někdo vyzvedne. Pozorně naslouchala a nic nenamítala, když jsem ji upozornil, že mi nebude moci zavolat ani poslat e-mail. Pak jsem jí nakázal, aby odpočívala a zdravě jedla.

"Když se budeš nudit, mysli na to, jaké šaty si budeš chtít obléknout."

"Víš, že šaty nenosím."

"Třeba uděláš výjimku."

Vytáhl jsem z tašky na notebook propisku a nakreslil Mandy na levý ukazováček kroužek s velkým třpytivým diamantem uprostřed.

"Amando Diazová, miluji tě od hlavy až k patě. Vezmeš si mě?"

"Bene."

"Ty a Fazolka."

Tentokrát to byly slzy štěstí, co jí stékaly po tvářích. Objala mě, řekla: "Ano, ano, ano!" a zapřísáhla se, že si ten prstýnec nesmyje, dokud nedostane opravdový.

Na letišti jsme posnídali čokoládové croissanty a kávu s mlékem, a když byl vyvolán Mandin let, doprovodil jsem ji tak daleko, jak jen to šlo. Pak jsem ji sevřel v náručí a ona mi vzlykala na hrudi, dokud jsem se také nerozplakal.

Může být něco strašnějšího než obava ze ztráty milovaného člověka? Myslím, že ne. Několikrát jsem Mandy políbil na pohmožděná ústa.

Jestli má láska nějakou sílu, bude v bezpečí ona i naše miminko. A já je brzy znovu uvidím.

Ale pak mnou jako kopí projela opačná myšlenka.

Možná už Amandu nikdy nespatřím. Tohle by mohl být konec nás obou.

Otřel jsem si oči dlaněmi a díval se, jak Mandy prochází odbavením. Ohlédla se, zamávala, poslala mi polibek a odvrátila se. Když mi zmizela z očí, odešel jsem z letištní haly, vzal si taxíka na nádraží Gare du Nord a nasedl na rychlík do Amsterdamu.

Kapitola 116.

Po čtyřech hodinách ve vlaku jsem byl na Centraal Station v Amsterdamu, odkud jsem z budky zavolal Janu van der Heuvelovi. Kontaktoval jsem ho už před odjezdem z Paříže s tím, že se musíme co nejdříve sejít. Ted' se mne znovu zeptal, proč je ta schůzka tak naléhavá, a tentokrát jsem mu řekl: "Henri Benoit mi poslal video, které jste určitě viděl také."

Následovalo dlouhé ticho a pak mi popsal cestu na most křižující kanál Keizersgracht jen několik bloků od nádraží. Našel jsem van der Heuvela stát u pouliční lampy a dívat se na vodu pod ním. Poznal jsem ho podle reportáže natočené v Copenhagenu, když se ho reportéři ptali, co si myslí o vraždě Mieke Helslootové. Dnes měl na sobě elegantní oblek z šedého gabardénu, bílou košili a antracitovou kravatu s hedvábným leskem. Měl hranatý obličej a pěšinku ve vlasech tak rovnou, jako by byla udělaná nožem.

Představil jsem se a řekl, že jsem spisovatel z Los Angeles.

"Jak to, že znáte Henriho?" zeptal se po dlouhé odmlce.

"Pověřil mě napsáním svého životopisu."

"Vy jste se s ním setkal?"

"Ano."

"To mě velice překvapuje. Řekl vám mé jméno?"

"Tomuhle druhu knihy se říká ,otevřená zpověď". Henri mi pověděl všechno."

Van der Heuvel se na ulici zjevně necítil dobře. Prohlédl si mě od hlavy k patě, jako by zvažoval, zda má v té schůzce pokračovat, a pak řekl: "Pár minut bych vám věnovat mohl. Moje kancelář je kousek odtud. Pojd'te." Kráčel jsem s ním přes most k hezké čtyřpatrové budově ve zjevně drahé obytné čtvrti. Otevřel domovní dveře, pokynul mi, abych šel první, a já začal stoupat po dobře osvětleném schodišti do nejvyššího patra. Cestou stoupala i má naděje.

Van der Heuvel byl prohnaný parchant. Jako člen Aliance byl vinen mnoha vraždami stejně, jako by ty lidi zabil vlastníma rukama. Ale ať se mi hnusil sebevíc, chtěl jsem, aby spolupracoval, a proto jsem musel ovládnout svůj vztek. Pokud mne zavede k Henrimu Benoitovi, získám další šanci ho dostat. A tentokrát ji nepromarním.

Van der Heuvel mne provedl svým prostorným ateliérem plným světlého dřeva, skla a jasného slunečního svitu. Nabídl mi nepohodlně vypadající židli na protější straně dlouhého kreslicího stolu u vysokého okna.

"To je zábavné, že Henri vypráví svůj životní příběh," řekl van der Heuvel. "Můžu si jen představit, jaké lži v něm asi budou."

"Uvidíme, jak zábavné vám přijde tohle," řekl jsem. Zapnul jsem notebook, otočil ho k němu a spustil přehrávání, aby se mohl podívat na poslední minuty života Giny Prazziové. Nemyslím, že to video už někdy viděl, ale když ho sledoval, jeho výraz se vůbec nezměnil. Když záznam skončil, jen chladně pronesl: "Zábavné je na tom to, že ji nejspíš opravdu miloval."

Zastavil jsem přehrávač a van der Heuvel mi pohlédl do očí. Řekl jsem mu: "Než jsem se stal spisovatelem, byl jsem polda. Domnívám

se, že Henri po sobě uklízí. Zabíjí lidi, kteří vědí, kdo je. Pomozte mi ho najít, pane van der Heuvel. Jsem vaše nejlepší šance na přežití."

Kapitola 117.

Van der Heuvel seděl zády k vysokému oknu. Jeho dlouhý stín padal na světlý stůl a polední světlo mu dělalo kolem hlavy svatozář. Vzal ze zásuvky balíček cigaret, nabídl mi a jednu si zapálil. Pak řekl: "Kdybych věděl, kde ho najít, nepředstavoval by pro mne už žádný problém. Ale Henri je mistr v mizení. Netuším, kde ho hledat. Nikdy jsem to nevěděl."

"Budeme na tom pracovat spolu," navrhl jsem. "Probereme pár nápadů. Musíte vědět něco, co by nás k němu mohlo dovést. Vím o jeho uvěznění v Iráku, ale Brewster-North je soukromá společnost neproniknutelná jako sejf. Vím o jeho padělateli v Bejrútu, ale bez znalosti jeho jména..."

"Tak tohle už je příliš!" rozesmál se van der Heuvel hlasitým smíchem beze stopy humoru. Pobavil jsem ho.

"Ten chlap je psychopat. Cožpak jste ho vůbec nepochopil? Je narcisistický a děsně lže. Henri nikdy v Iráku nebyl. Nemá žádného padělatele nežli sám sebe. Henri oslavuje sám sebe, vymýšlí si lepší životní příběh, je vám to jasné? Jste jako malý pes vlečený na vodítku za..."

"Tak dost!" vykřikl jsem, uhodil do stolu a vyskočil. "Nezahrávejte si se mnou. Přišel jsem sem, abych Henriho našel. Kašlu na vás, Horsta Wernera, Raphaela dos Sanotse a všechny ty ostatní zvrácené parchanty. Jestli mi nepomůžete, budu muset jít na policii a všechno jim vyklopit."

Van der Heuvel se znovu zasmál a řekl mi, abych se uklidnil a posadil se. Byl jsem otřesený až do morku kostí.

Že by van der Heuvel právě odpověděl na otázku, proč chce Henri napsat tu knihu? Aby sám sobě nadělil nový, slavnější život?

Holand'an otevřel notebook a řekl: "Před dvěma dny jsem dostal od Henriho e-mail. První, který mi kdy přímo poslal. Chtěl mi prodat nějaké video. Myslím, že jsem ho právě viděl zadarmo. Tak vy tvrdíte, že se o nás nezajímáte?"

"Jste mi naprosto lhostejní. Chci jenom Henriho. Ohrožuje mě a mou rodinu."

"Tohle vám třeba pomůže v pátrání," ťukal prsty na klávesnici svého notebooku a vysvětloval: "Henri Benoit, jak si sám říká, byl zrůda už jako dítě. Před třiceti lety, když mu bylo šest, uškrtil v kolébce svou sestru."

Van der Heuvel se usmál mému šokovanému výrazu, oklepal popel z cigarety a ujistil mne, že je to pravda.

"Roztomilý chlapeček - naducané tvářičky, velké oči - a zavraždí miminko. Byla u něho diagnostikována psychopatická porucha osobnosti, u dítěte velmi vzácná. Poslali ho do psychiatrické léčebny jedné kliniky v Ženevě."

"To je zdokumentované?"

"Ano, samozřejmě. Když jsem se s ním seznámil, prozkoumal jsem jeho minulost. Podle jeho ošetřujícího lékaře - doktora Carla Obsta - se toho za dvanáct let v ústavu hodně naučil. Třeba jak napodobovat lidi. Pochytil několik jazyků a vyučil se tiskařem."

Mluvil van der Heuvel pravdu? Pokud ano, vysvětlovalo by to, proč se Henri dokázal stát kýmkoli, padělat dokumenty, mizet beze stop.

"Když našeho chlapce v osmnácti propustili, pustil se do obyčejných vražd a loupeží. Kromě jiného ukradl i ferrari, ale když se před čtyřmi lety setkal s Ginou, neměl už ani na jídlo."

Van der Heuvel mi řekl, že si Gina Henriho oblíbila a on se jí svěřil. Prozradil, že má rád sex a jaké zločiny spáchal. A prohlásil, že by si chtěl vydělat spoustu peněz.

"Byl to Ginin nápad, aby Henri poskytl zábavu naší skupince, a Horst přišel s tím plánem."

"Tehdy jste se objevil vy."

"Ano. Gina nás představila."

"Henri vyprávěl, že jste seděl v koutě a díval se, jak se Henri s Ginou milují."

Van der Heuvel se na mě podíval, jako bych byl exotický brouk a on se nemohl rozhodnout, zda mě má rozšlápnout, nebo připíchnout do vitríny.

"Další lež, pane Hawkinsi. Nechal si to dělat do zadku a kňučel jako děvka. Ale měl byste vědět jedno, protože je to pravda. My jsme Henriho neudělali tím, čím je. Jenom jsme ho krmili."

Kapitola 118.

Van der Heuvelovy prsty se znovu rozlétly po klávesnici a on řekl: "A teď vám v rychlosti ukážu, jak se náš chlapec vypracoval."

Po tváři se mu rozlil potěšený úsměv, když obracel monitor ke mně. Díval jsem se na sbírku snímků vystřižených z filmů. Byly na nich spoutané, mučené a setnuté ženy. Stěží jsem dokázal vstřebat, co jsem viděl. Van der Heuvel přecvakával fotografie, potahoval z cigarety a zlehka komentoval tu přehlídku naprosté a nepředstavitelné hrůzy. Zatočila se mi hlava. Zmocňoval se mě pocit, že van der Heuvel a Henri jsou jeden a týž člověk. Chtělo se mi zabít van der Heuvela, toho bezcenného hajzla, a zdálo se mi, že by mi to prošlo. Ale potřeboval jsem ho, aby mě dovedl k Henrimu.

"Nejdřív jsem nevěděl, že ty vraždy jsou skutečné," říkal, "ale když Henri začal přímo před kamerou uřezávat hlavy, bylo mi samozřejmě všechno jasné. V posledních letech si začal psát vlastní scénáře. Trochu moc se opájel pozorností a stával se chamtivým. Začínal být nebezpečný, ale jelikož znal mě a Ginu, nebylo snadné s ním skoncovat." Van der Heuvel vyfoukl oblak kouře a pokračoval. "Minulý týden Gina naplánovala, že Henriho buď vyplatí, nebo nechá zmizet. Zjevně ho špatně odhadla. Nikdy mi neprozradila, jak se s ním spojila, takže mluvím pravdu, pane Hawkinsi, když říkám, že netuším, kde Henri je."

"Horst Werner vyplácí Henrimu peníze, ne?" řekl jsem. "Povězte mi, jak najdu Wernera."

Van der Heuvel típl cigaretu. Jeho potěšení bylo pryč. Promluvil smrtelně vážně a kladl důraz na každé slovo.

"Pane Hawkinsi, Horst Werner je ten poslední člověk, se kterým byste se kdy chtěl setkat. Zvlášť jemu se nebude Henriho kniha líbit. Dejte na mě, nepouštějte ji z ruky. Vymažte paměť počítače. Spalte všechny ty pásky. Nikdy se před nikým nezmiňujte o Alianci nebo jejích členech. Tahle rada má cenu vašeho života."

Bylo příliš pozdě smazat hard disk notebooku. Přepis interview s Henrim jsem už poslal do New Yorku Zagamimu. Text byl okopírován a poslán redaktorům a právnické firmě pracující pro nakladatelství Raven-Wofford. Jména členů Aliance se v něm objevila mnohokrát.

Vedl jsem si svou. "Jestli mi Werner pomůže, pomůžu já jemu."

"Jste pořádně tvrdohlavý, Hawkinsi. Poslouchejte mě pozorně. Horst Werner je mocný muž s dlouhými pažemi a ocelovými pěstmi. Najde si vás kdekoli. Slyšíte mě, Hawkinsi? Nebojte se Henriho, naší malé hračky na klíček. Bojte se Horsta Wernera."

Kapitola 119.

Van der Heuvel náhle ukončil naši schůzku a poslal mě pryč s tím, že musí chytit letadlo. Hlavu jsem měl jako přetopený kotel těsně před výbuchem. Mé ohrožení se zdvojnásobilo a musel jsem válčit na dvou frontách. Jestli knihu nenapíšu, zabije mě Henri. Pokud ano, zabije mě Werner.

Stále jsem musel najít Henriho, a teď ještě navíc zabránit van der Heuvelovi, aby řekl Wernerovi o jeho knize a o mně. Vytáhl jsem z tašky s notebookem Henriho ruger a namířil na Holand'ana. Hlas mi chraptěl napětím a strachem, když jsem říkal: "Pamatujete, jak jsem tvrdil, že na vás a Alianci kašlu? Změnil jsem názor. Záleží mi na vás, hodně." Van der Heuvel se jen ušklíbl.

"Pane Hawkinsi. Jestli mě zastřelíte, strávíte zbytek života ve vězení, zatímco Henri si bude dál užívat luxusu někde ve světě."

"Sundejte si kabát," řekl jsem a mávl pistolí. "A všechno ostatní také."

"Jaký má tohle smysl, Hawkinsi?"

"Rád se dívám," opáčil jsem. "Mlčte a svlékněte se. Košili, boty, kalhoty - všechno dolů."

"Vy jste vážně blázen," prohlásil, ale poslechl. "Co na mě máte? Nějakou pornografii na počítači? Tohle je Amsterdam. Nejsme prudérní jako občané Spojených států. Nemůžete mě s ničím z toho spojit. Viděl jste mě snad v těch filmech? Nemyslím."

Stál jsem s pistolí sevřenou v obou rukou, mířil na van der Heuvela, a když byl nahý, přikázal jsem mu, aby se postavil ke zdi. Pak jsem ho uhodil pažbou pistole do týlu stejně, jako to udělal Henri mě. Nechal jsem ho ležet v bezvědomí na podlaze, sebral z hromádky oblečení na židli jeho kravatu a pevně mu s ní spoutal ruce za zády. Jeho počítač byl připojený na internet a já rychle přikládal Henriho videa k e-mailům a posílal je na svou adresu.

Co dál?

Na stole ležela krabice popisovačů a já si jeden hodil do kapsy kabátu. Pak jsem prošel van der Heuvelův dokonalý byt zabírající celé poschodí. Ten muž měl vkus. Potrpěl si na krásné věci, drahé knihy, obrazy a fotografie. Jeho šatna vypadala jako muzeum oblečení. Bylo mi na zvracení z toho, že tak odporný člověk může mít tak skvělou kariéru a žít v takovém přepychu. Vstoupil jsem do jeho kuchyně jako z časopisu o bydlení a zapálil plyn na sporáku. Hodil jsem do ohně utěrky na nádobí a kravaty za dvě stě dolarů, a když plameny vylétly až ke stropu, začala z požárních rozstříkovačů na stropě proudit voda. Na schodišti začal zvonit požární alarm a já si byl jistý, že další spustil na nejbližší hasičské stanici. Když se voda rozlila po podlahách z drahého dřeva, vrátil jsem se do hlavní místnosti, zabalil svůj i van der Heuvelův počítač a pověsil si je na ramena. Pak jsem uhodil van der Heuvela po tvářích, křikl na něj jménem a zvedl ho na nohy: "Vstávat! Hned!" zařval jsem. Ignoroval jsem jeho otázky a vedl ho dolů po schodech ven na ulici. Z oken se

valil kouř a - přesně jak jsem doufal - dole se shromáždil dav čumilů: muži a ženy v oblecích a kostýmech, staří lidé a děti na kolech, která se obyvatelům města poskytují zadarmo. Posadil jsem van der Heuvela na obručník, otevřel popisovač a na čelo jsem mu napsal VRAH. Pronikavým hlasem volal na lidi na ulici, prosil, ale jediné slovo kterému jsem rozuměl, bylo "policie". Objevily se mobilní telefony, jak jejich majitelé začali vytáčet čísla. Brzy se ozvaly sirény a jak se blížily, chtělo se mi ječet s nimi. Dál jsem však mířil na van der Heuvela Henriho pistolí a čekal na příjezd policie. Když konečně dorazila, položil jsem ruger na chodník a ukázal na van der Heuvelovo čelo.

Kapitola 120.

Švýcarsko. Dva policisté seděli na předních sedadlech a já vzadu v autě ujíždějícím k Wengenu, alpskému městečku jako ze stavebnice ve stínu Eigeru. Jak auto kličkovalo po úzkých a zledovatělých silnicích, svíral jsem opěrky, nakláněl se dopředu a díval se přímo před sebe. Nebál jsem se, že vůz přelétne přes krajnici. Měl jsem strach, že nedostihneme Horsta Wernera včas. Van der Heuvelův počítač odhalil seznam kontaktů a já kromě kompletní filmografie Henriho Benoita odevzdal i přepis jeho doznání v karavanu. Vysvětlil jsem policii souvislost mezi nájemným sériovým vrahem Henrim Benoitem a lidmi, kteří ho platili. Policisté byli radostí bez sebe. Henriho šňůru obětí - desítky strašných vražd v Evropě, Americe i Asii - spojily až nedávné vraždy dvou mladých žen na Barbadosu. Švýcarská policie teď doufala, že když vyvine na Horsta Wernera patřičný nátlak, Werner Henriho prozradí. Zatímco jsme spěchali k Wernerově vile, zatýkali policejní agenti členy Aliance po celém světě. Měly to pro mě být hodiny triumfu, ale já se nacházel ve stavu čiré paniky. Zavolał jsem přátelům, ale tam, kde pobývala Amanda, žádné telefony nebyly. Neměl jsem tušení, jak dlouho potrvá, než se dozvím, zda je v bezpečí a v pořádku. Přestože

van der Heuvel mluvil o Henrim jako o hračce, měl jsem dostatek důkazů o jeho bezohlednosti, vynalézavosti a touze po pomstě. A konečně jsem pochopil, proč si Henri přál, abych napsal tu knihu.

Chtěl, aby byli dopadeni jeho loutkáři - členové Aliance - a on se od nich mohl osvobodit, změnit znovu svou identitu a žít novým životem.

Vůz, ve kterém jsem seděl, náhle zabrzdil, kola podklouzla na štěrku posypaném ledu a smykem jsme narazili na kamennou zeď ohraničující pevnosti podobné stavení na úbočí kopce. Dveře auta se otevřely a zase zavřely, zachraptěla vysílačka. Obklopila nás jednotka obrněnců - desítky mužů v neprůstřelných vestách, kteří byli vyzbrojeni automatickými zbraněmi, granátometry a supermoderním vybavením, které jsem ani neuměl pojmenovat.

O padesát metrů dál na druhém konci zasněžené louky zazvonilo sklo. V rohu vily kdosi vyrazil okno. Vylétly kulky, palba byla opětována a v cílové oblasti vybuchovaly granáty. Policisté krytí palbou se rozběhli k vile a já slyšel, jak se ze svahu za Wernerovou pevností sype sníh. Zazněl křik v němčině, další salva z příručních zbraní a já si představil, jak na nosítkách vynesou mrtvé tělo Horsta Wenera. Pokud zemře, jak najdeme Henriho? Masivní domovní dveře se otevřely. Dva muži, kteří se vedle nich opírali o zeď, namířili zbraně. A pak jsem ho uviděl. Horst Werner, lump, kterého van der Heuvel popsal jako muže s dlouhými pažemi a ocelovými pěstmi, "posledního člověka, se kterým bych se chtěl setkat", vyšel ze svého kamenného domu. Byl obtloustlý, měl bradku a brýle se zlatými obroučkami, na sobě modrý převlečník, a přestože držel ruce složené za hlavou, kráčel naprosto sebejistě. Tak tohle byl ten člověk, který stál za tím vším, vůdce všech těch zvrhlíků, čaroděj z jakési příšerné, úchylné země Oz. Byl naživu a zatčený.

Kapitola 121.

Horsta Wenera nacpali do pancéřovaného auta, švýcarští policisté se posadili k němu a já jel se dvěma vyšetřovateli z Interpolu druhým vozem. Hodinu po zatčení jsme dorazili na policejní stanici a výslech začal. Nervózně jsem ho sledoval z malé pozorovací komory s polopropustným oknem vedoucím do výslechové místnosti. Zatímco Werner čekal, až dorazí jeho právník, stékal mu po tváři pot a já věděl, že topení bylo puštěno naplno, že přední nohy Wernerovy židle jsou kratší než zadní a že kapitán Voelker, který výslech vedl, se toho zatím moc nedozvěděl. Za mou židli stál mladý policista a tlumočil mi.

"Herr Werner říká: „Žádného Henriho Benoita neznám. Nikoho jsem nezabil! Dívám se, ale nic nedělám.”"

Kapitán Voelker vyšel na okamžik z výslechové místnosti a vrátil se s kompaktním diskem. Voelker promluvil na Wenera a tlumočník mi řekl, že to CD se našlo ve Wernerově knihovně v DVD přehrávači vedle krabice dalších cedéček. Wernerovy rysy ztuhly, když Voelker vložil disk do přehrávače.

Co je to za video? Vražda Giny Prazziové? Nebo nějaká jiná Henriho řezničina?

Natočil jsem si židli tak, abych viděl na monitor, a zhluboka se nadechl. Na obrazovce skláněl nějaký muž hlavu. Viděl jsem ho od vrcholku jeho hlavy do poloviny trička. Když zvedl oteklý a zakrvácený obličej, odvrátil hlavu od kamery, tedy i ode mne. Postřehl jsem jen, že mu je něco přes třicet a nemá žádné výrazné rysy. Zjevně tam probíhal nějaký výslech. Zatímco jsem to sledoval, cítil jsem mimořádné napětí. Hlas mimo kameru řekl: "Henri, řekni to." Srdce mi poskočilo. Byl to on? Byl Henri dopaden?

Zakrvácený vězeň řekl vyslýchajícímu: "Já nejsem Henri. Jmenuji se Antoine Pascal. Máte nepravého."

"Není to přece tak těžké, Henri," naléhal hlas v pozadí. "Jen to řekni, a možná tě pustíme."

"Povídám, že nejsem Henri. Doklady mám v kapse. Vytáhněte mi peněženku."

Vyšetřovatel se konečně objevil v záběru. Mohlo mu být něco přes dvacet, měl tmavé vlasy a na krku vytetovanou pavučinu, která se mu táhla až na levou tvář. Upravil objektiv kamery tak, aby bylo vidět celou holou místnost bez oken osvětlenou jedinou žárovkou pod stropem. Vyslýcháný byl přivázaný k židli.

Potetovaný muž řekl: "Dobře, Antoine. Tvoje doklady jsme už viděli a obdivujeme, jak se umíš stát někým jiným. Ale mě už tahle hra unavuje. Řekni to. Počítám do tří."

Potetovaný muž držel v ruce dlouhý zubatý nůž, a jak počítal, pleskal si ostřím o stehno. Pak řekl: "Čas vypršel. Myslím, že tohle jsi vždycky chtěl, Henri. Poznat ten okamžik mezi životem a smrtí. Je to tak?"

Hlas zajatého mi byl povědomý. Stejně tak pohled jeho světlešedých očí. Byl to Henri. Už jsem si byl jistý. Náhle mne zaplavila hrůza, když jsem pochopil, co se stane. Chtělo se mi na Henriho zavolat, vyjádřit jakési emoce, kterým jsem sám nerozuměl. Sám jsem byl připraven ho zabít, ale tohle bych nedokázal. Nemohl jsem se na to dívat.

Henri plivl na objektiv a potetovaný muž trhl za jeho hnědé vlasy a natáhl mu krk. "Řekni to!" křikl. Pak přešel Henrimu čtyřikrát nožem po zátylku a oddělil řvoucímu muži hlavu od ramen. Krev stříkala všude kolem. Na Henriho. Na jeho vraha. Na objektiv kamery.

"Henri. Slyšíš mě?" zeptal se popravčí a zvedl uříznutou hlavu před kameru. Couvl jsem od skla, ale nemohl jsem od filmu odtrhnout oči. Zdálo se mi, že se se mnou Henri spojil pohledem. Oči měl stále otevřené - a pak mrkl. Opravdu to udělal - zamrkal. Popravčí se sklonil ke kameře a z brady mu kapal pot smíšený s krví. Usmál se a řekl: "Jsou všichni spokojeni?"

Kapitola 122.

Do krku mi stoupla žluč a já se roztřásl a strašně zpotil. Hrozně se mi ulevilo, že je Henri mrtvý, ale zároveň mi krev divoce bušila v tepnách. Odvrátil jsem se od té odporné, nesmazatelné podívané, která se mi čerstvě vpálila do mozku.

Uvnitř tiché výslechové místnosti se Wernerův netečný výraz nijak nezměnil, ale pak Werner náhle vzhlédl a mile se usmál, když se otevřely dveře, vstoupil muž v tmavém obleku a položil mu ruku na rameno. Můj tlumočník mi potvrdil, co jsem sám uhodl. Dorazil jeho právník.

Rozhovor mezi právníkem a kapitánem Voelkerem byl krátký a oba dospěli k nepopiratelnému závěru: policie toho nemá dost na to, aby mohla Wenera zadržet. Šokovaně jsem sledoval, jak Werner vychází z výslechové místnosti jako volný člověk. Okamžik nato se ke mně připojil kapitán Voelker a důrazně mě ujistil, že není všem dnům konec. Už se podařilo získat povolení k prohlídce Wernerových bankovních telefonních záznamů. Policie také zmáčkne členy Aliance po celém světě. Bylo jen otázkou času, než Wenera znovu zavřou. Na případu s Interpolem spolupracovala i FBI.

Vyšel jsem z policejní stanice na nejistých nohách, ale čistý vzduch a denní světlo mě trochu probraly. Čekala tam limuzína, aby mě odvezla na letiště. Řekl jsem řidiči, ať si pospíší. Nastartoval a zvedl skleněnou přepážku, ale když se auto rozjelo, nabralo jen poměrně nízkou rychlost. V hlavě mi zněla van der Heuvelova slova: "Bojte se Horsta Wenera."

A já se bál. Werner se dozví o mých prepisech Henriho doznání. Byl to přípustný důkaz proti němu a Šmírákům. Nahradil jsem Henriho jako svědka, jediného člověka, který mohl dostat Wenera a ostatní za mříže kvůli mnoha vraždám. Moje myšlenky se rozběhly přes kontinenty. Zaklepal jsem na řidiče a zavolaal: "Jed'te rychleji!" Musel jsem se co nejdřív dostat k Amandě - letadlem, vrtulníkem, na hřbetě muly... Musel jsem se k ní dostat jako první. Bylo nutné, abychom kolem sebe vystavěli zdi a zůstali v úkrytu. Netušil jsem

jak dlouho a bylo mi to jedno. Věděl jsem, co Horst Werner udělá, jestli nás najde. Věděl jsem to. A ještě na něco jsem nedokázal přestat myslet.

Je Henri opravdu mrtvý? Na co jsem se to díval tam na stanici? To zamrkání bylo skutečné? Nebyla ta poprava jen trikovaná scéna?

"Jed'te rychleji!"

Doslov

OD BENJAMINA HAWKINSE

Dopis mým čtenářům

Když tato kniha vyšla, předčil prodej očekávání mého nakladatele, ale nikdy mě nenapadlo, že bude k dostání v tisících knihkupectví po celém světě - a já budu žít v chatrči na svahu hory v cizí zemi.

Někdo by řekl: "Dávej si pozor na to, co si přeješ, protože bys to mohl dostat." A já bych odpověděl: "Dostal jsem, co jsem si přál způsobem, jaký bych si nikdy nepředstavoval." Jsem s Amandou, svou láskou, která si snadno zvykla na dech beroucí krásu a osamocenost našeho společného života. Mluví dvěma jazyky a jeden z nich mě naučila. A taky vařit. Vysázeli jsme zeleninovou zahradu a chodíme každý týden dolů z hory do kouzelné vesničky pro chleba, sýr a další zásoby. Vzali jsme se s Amandou v kostelíčku postaveném věřícími a dostalo se nám požehnání od kněze i místních lidí, kteří nás srdečně přijali mezi sebe. Náš drahý syn tam bude pokřtěný, až přijde na svět, a já už se nemohu dočkat, až se narodí. Ale co bude potom? Co mu mohu slíbit? Když se na cestě klikatící se nahoru z údolí poprvé objevil terénní vůz, ozbrojil jsem svou nevěstu a na stůl u okna vyrovnal zbraně. Byl to však jen posel vyslaný mým nakladatelem, který mi přivázel poštu a zprávy ze světa. Poté, co jsem řidiče prohledal a propustil, jsem si přečetl všechno, co mi Zagami poslal. Dozvěděl jsem se, že Šmíráci byli pochyťáni, že každý z nich půjde před soud pro vraždu a spoluvinu na vraždě a že za své zločiny stráví zbytek života ve vězení.

V některých dnech se v myšlenkách vracím k Horstu Wernerovi, jeho dlouhým pažím, ocelovým pěstem a probíhajícímu procesu a říkám si: Aspoň vím., kde je.

A pak pomyslím na Henriho. Občas mi hlavou proběhnou záběry jeho smrti jako kus filmu před objektivem staré promítačky. Sleduji jeho strašnou popravu a přesvědčuji sám sebe, že je opravdu mrtvý. Jindy jsem si zase jistý, že nás všechny oklamal. Že žije někde ve světě pod jiným jménem - stejně jako já. A jednoho dne nás najde.

Děkuji vám, svým čtenářům, za vaše dopisy, starosti a modlitby za naše bezpečí. Žije se nám tady dobře. Někdy jsem velmi šťastný, ale nedokážu zahnat strach z té psychopatické zrůdy, kterou znám až příliš dobře. A nikdy nezapomenu na rodinu McDanielsových: Levona, Barbaru a Kim.

Copyright © 2009 by James Patterson

Translation © Ondřej Duha, 2009

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechny osoby a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BIKINI

přeložil Ondřej Duha

Redakční úprava Miroslav Kozák

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2009

shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Vydání první